

กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กุมภาพันธ์ 2554

กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

กุมภาพันธ์ 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
กุมภาพันธ์ 2554

สุจิตรา นาคณาพร. (2554). *กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย*. ปริญญาานิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุดตา, รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏช์ กุลิสร์.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษากระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนในประเทศไทย จำนวน 382 ราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัย พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 30-39 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5-10 ปี ระยะเวลาในการประกอบการ 5-10 ปี ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ รูปแบบการประกอบธุรกิจ บริษัท จำนวนพนักงานในกิจการ 10-19 คน มีกระบวนการจัดการโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม อยู่ในระดับดี มีรูปแบบภาวะผู้นำโดยรวมและรายรูปแบบ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับดี มีทักษะโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านเทคนิค อยู่ในระดับดี และมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน อยู่ในระดับดี

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 79.3 ส่วนกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 87.9 ส่วนกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 85.9 และกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 88.7

รูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 82.2 ส่วนรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 84.6 ส่วนรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 86.6 และรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 85.6

ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 79.2 ส่วนทักษะของผู้ประกอบการ ในด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์และด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 90.8 ส่วนทักษะของผู้ประกอบการ ในด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์และด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 91.0 และทักษะของผู้ประกอบการ ในด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์และด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 91.5

ENTREPRENEUR'S MANAGEMENT PROCESS, LEADERSHIP AND SKILL AFFECTING THE
SUCCESS ON TOURISM BUSINESS IN THAILAND

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Business Administration Degree in Mangement
at Srinakharinwirot University

February 2011

Sujitra Napakanaporn. (2011). *Entrepreneur's Management Process, Leadership And Skill Affecting The Success On Tourism Business In Thailand*. Master thesis, M.B.A.

(Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor committee: Assoc. Prof. Supada Sirikudta, Assoc. Prof. Dr. Nak Gulid.

The objective of this research was to study of entrepreneur's management process, leadership and skill affecting the success on tourism business in Thailand. The sample of the research is 382 entrepreneurs tourism at registered in Thailand. Data was collected through questionnaires.

Research findings were as follows: the majority of respondents was male, aged between 30-39 years old, held Bachelor degree, experience as entrepreneurs between 5-10 years, period of enterprise between 5-10 years, type of tourism business as tourism service area, operating their business as company, and number of employees in the business between 10-19 people. Total management process and in each aspect including type, planning, organizing, leading and controlling were at good levels. Total leadership and in each aspect including type, transformational and transactional were at good levels. Total skills and in each aspect including type, conceptual, human relation and technical were at good levels. Total the success on tourism business in Thailand and in each aspect including type, success as an entrepreneur, security business, income levels in the business and success in business compared to your competitors were at good levels.

Management process in planning, organizing, leading and controlling could forecast the success as an entrepreneur at .01 statistically significant levels and at .05 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 79.3 percent. Management process in planning, organizing, leading and controlling could forecast the success security business at .01 statistically significant levels and at .05 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 87.9 percent. Management process in planning, organizing, leading and controlling could forecast the success of income levels in the business at .01 statistically significant levels and at .05 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 85.9 percent. Management process in planning, organizing, leading and controlling could forecast the success in business compared to your competitors at .01 statistically significant levels and at .05 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 88.7 percent.

Leadership Transactional could forecast the success as an entrepreneur at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 82.2 percent. Leadership Transformational and Transactional could forecast the success security business at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 84.6 percent. Leadership Transformational and Transactional could forecast the success of income levels in the business at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 85.9 percent. Leadership Transformational and Transactional could forecast the success in business compared to your competitors at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 85.6 percent.

Entrepreneur's skills in human relation and technical could forecast the success as an entrepreneur at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 79.2 percent. Entrepreneur's skills in conceptual, human relation and technical could forecast the success security business at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 90.8 percent. Entrepreneur's skills in conceptual, human relation and technical could forecast the success of income levels in the business at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 91.0 percent. Entrepreneur's skills in conceptual, human relation and technical could forecast the success in business compared to your competitors at .01 statistically significant levels, which adjusted R^2 was equal to 91.5 percent.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่ง จากรองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุตตา ประธานคณะกรรมการควบคุม และรองศาสตราจารย์ ดร. ณิช กุลิษฐ์ คณะกรรมการควบคุม ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ และข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการทำวิจัย ตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาของท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และอาจารย์ ดร. วรินทรา ศิริสุทธิกุล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยให้สมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยฯ รู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของคณาจารย์ทุกท่าน ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางในการทำปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่ให้ความรักและเป็นกำลังใจมาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อนๆ นิสิต M.B.A. การจัดการ ภาคปกติ รุ่นที่ 10 ที่ให้คำแนะนำ และคอยช่วยเหลือในการทำงานวิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

และท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยและผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

สุจิตรา นภาคนาพร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
สมมติฐานในการวิจัย.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว.....	11
กระบวนการจัดการ.....	15
การวางแผน.....	16
การจัดองค์การ.....	17
การนำ.....	19
การควบคุม.....	21
ความหมายของผู้นำและภาวะผู้นำ.....	23
ความหมายของผู้นำ.....	23
ความหมายของภาวะผู้นำ.....	25
ทฤษฎีรูปแบบภาวะผู้นำ.....	28
ภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพและภาวะผู้นำแบบการแลกเปลี่ยนของแบส.....	29
แนวความคิดทักษะของผู้นำ.....	40
ทักษะด้านแนวความคิด.....	40
ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์.....	41
ทักษะด้านเทคนิค.....	42

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ.....	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	49
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของตอบแบบสอบถาม.....	76
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยว.....	79
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยว.....	82
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว.....	85
ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยว.....	89
ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำการทดสอบสมมติฐาน.....	90
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	180
5 สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	184
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	184

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ความสำคัญของการวิจัย.....	184
สมมุติฐาน.....	185
สรุปผลการค้นคว้า.....	185
อภิปรายผล.....	197
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย.....	206
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	208
บรรณานุกรม.....	209
ภาคผนวก.....	216
ภาคผนวก ก.....	217
ภาคผนวก ข.....	229
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	231

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและรายได้ จากการท่องเที่ยว ในปี 2551 และ ปี 2552.....	1
2 ข้อมูลจำนวนผู้ประกอบการกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภท ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ที่เพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 6 เมษายน 2551 ถึงปัจจุบัน.....	2
3 พฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงสภาพและพฤติกรรมแบบแลกเปลี่ยน.....	31
4 ตารางเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างผู้นำแบบเปลี่ยนแปลงสภาพกับผู้นำแบบแลกเปลี่ยน.....	34
5 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามสัดส่วน.....	51
6 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA).....	69
7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคที่ตอบแบบสอบถาม.....	76
8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยว.....	79
9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยว.....	83
10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทักษะของผู้ประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยว.....	86
11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยว.....	89
12 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทยกับเพศ.....	91
13 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามเพศ.....	92
14 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทยกับอายุ.....	94
15 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามอายุ.....	96
16 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านการความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ.....	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านมั่นคงในการประกอบธุรกิจ.....	99
18 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ.....	100
19 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน.....	102
20 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด.....	104
21 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด.....	105
22 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ.....	107
23 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ.....	108
24 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ.....	110
25 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน.....	111
26 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ.....	113
27 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ.....	115

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
28 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ.....	117
29 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ.....	119
30 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน.....	120
31 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบการ.....	122
32 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบการ.....	124
33 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ.....	126
34 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ.....	127
35 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน.....	128
36 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว.....	131
37 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว.....	132
38 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบการประกอบธุรกิจ.....	135

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
39 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบการประกอบธุรกิจ.....	136
40 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการ.....	139
41 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการ.....	140
42 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	142
43 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	143
44 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	146
45 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	147
46 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	150
47 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	150
48 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับ คู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	153

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
49 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธีการ วิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	154
50 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	157
51 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	158
52 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	160
53 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	160
54 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	162
55 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	163
56 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ กับคู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	165
57 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธีการ วิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	166

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
58 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	168
59 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	169
60 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	171
61 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	172
62 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้ การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	174
63 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	175
64 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับ กับคู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression.....	177
65 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธี การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	178
66 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1.....	180
67 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2.....	181
68 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 3.....	182
69 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 4.....	183

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 การจัดการการท่องเที่ยว.....	12
3 รูปแบบพฤติกรรมของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน.....	33

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน ประกอบกับเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองที่ทวีความรุนแรงและการแพร่ระบาดของไข้หวัดใหญ่ 2009 ในประเทศไทย ทำให้ที่ผ่านมามีภาวะเศรษฐกิจของไทยต้องถดถอยลง ส่งผลกระทบต่อหลายอุตสาหกรรมของไทย โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย ซึ่งธุรกิจการท่องเที่ยวนั้นสามารถทำเงินมหาศาล รวมทั้งเป็นตัวกระตุ้นความเจริญเติบโตของภาคเศรษฐกิจและธุรกิจบริการต่างๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย เช่น กิจการ ธนาคาร โรงแรม ร้านอาหาร ภัตตาคาร การคมนาคมขนส่ง ฯลฯ

ตาราง 1 แสดงข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย นักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี 2551 และ ปี 2552

	ปี 2551	ปี 2552
จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย	4,706,206	4,938,988
จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ	19,479,053	18,852,433
รายได้จากการท่องเที่ยว (พันล้านบาท)	603.2	543.8

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และธนาคารแห่งประเทศไทย. (2553, มกราคม).

จะเห็นได้จากในปี 2552 รายได้จากการท่องเที่ยว มีการหดตัวร้อยละ 9.8 จากปี 2551 ดังนั้นจึงเกิดการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชนในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวของไทย โดยรัฐบาลได้มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างจริงจังมากขึ้น มีการจัดแสดงกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ มีการโฆษณาผ่านสื่อต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนชนส่วนใหญ่ออกมาท่องเที่ยวมากขึ้น และประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวต่างชาติกลับมาท่องเที่ยวในประเทศไทยอีกด้วย สำหรับทางภาคเอกชน บริษัทธุรกิจนำเที่ยวก็ดำเนินการปรับกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อให้สามารถรับกับสถานการณ์ นอกจากนี้ยังมีบริษัทธุรกิจนำเที่ยวรายใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย ส่งผลให้เกิดการแข่งขันกัน

สูงขึ้น เพื่อให้จะทำให้ธุรกิจของตนเองได้รับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ตาราง 2 ข้อมูลจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ที่เพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 6 เมษายน 2551 ถึงปัจจุบัน

ประเภทผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	จำนวนผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว (ราย)
1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND	760
2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศ	542
3. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่	1,650
4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท INBOUND	1,419
รวมผู้ประกอบการธุรกิจทั้งสิ้น	4,371

ที่มา: ฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ณ เดือน พฤษภาคม 2553

ผู้ประกอบการ เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ คือบุคคลที่จัดตั้งองค์กร ดำเนินการจัดการและรับผลของความเสียหายทางธุรกิจหรือกิจการ บุคคลที่สนใจกับการเป็นผู้ประกอบการเนื่องจาก (1) ความต้องการความสำเร็จ (2) หวังผลกำไรจากการดำเนินงานและ (3) ความเจริญเติบโต จากสาเหตุดังกล่าวส่งผลให้ผู้ประกอบการพัฒนาพฤติกรรมในด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์และแนวทางในการจัดการธุรกิจ เม็กกินสัน ไบรด์ และ เม็กกินสัน (Megginson; Byrd; & Megginson. 2003: 11) อย่างไรก็ตามความสำเร็จและความล้มเหลวของธุรกิจเป็นผลมาจาก ผู้ประกอบการเป็นหลัก ผู้ประกอบการควรมีความสามารถทางการจัดการ (Siropolis. 1994: 12) ผู้ประกอบการไม่ว่าจะอยู่ธุรกิจใดก็ตาม จะมีทำหน้าที่ในการจัดการ 4 อย่าง ได้แก่ การวางแผน (planning) การจัดองค์การ (organizing) การนำ(leading) และการควบคุม (controlling) และการที่ผู้บริหารจะสามารถทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการได้ประสพผลสำเร็จนั้น ต้องมีทักษะที่ดีด้านการจัดการ ซึ่งทักษะสำคัญในเบื้องต้นที่ผู้บริหารควรมีอย่างน้อย 3 อย่าง ได้แก่ ทักษะด้านแนวความคิด (conceptual skills) ทักษะด้านมนุษย์สัมพันธ์ (human skills) และทักษะด้านเทคนิค (technical skills) ตลอดทั้งมีภาวะผู้นำที่ดี เป็นที่ยอมรับและพอใจของพนักงาน ซึ่งภาวะผู้นำที่ถือได้ว่ามีผลการปฏิบัติงานดีกว่าและมีประสิทธิภาพมากที่สุด คือภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

และภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน เซลท์เซอร์และแบส (Seltzer; & Bass. 1990: 693) สิ่งเหล่านี้ทำให้พนักงานเกิดความสามารถและทำงานได้อย่างเต็มศักยภาพและบรรลุเป้าหมายที่จะนำผู้ประกอบการไปสู่ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจอีกด้วย ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องกันก็ต้องอาศัยสิ่งเหล่านี้เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวภายใต้สภาวะแวดล้อมในปัจจุบัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญและมีความสนใจที่จะศึกษาถึงกระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจอยู่แล้ว ผู้ที่ต้องการริเริ่มหรือผู้สนใจอื่นๆ สามารถนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้พัฒนารวมทั้งปรับปรุงการบริหารธุรกิจของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นและนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาถึงภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. เพื่อศึกษาถึงทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ใช้เป็นแนวทางในการปรับกลยุทธ์ในการบริหารการจัดการเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและให้สอดคล้องกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์กร
2. ใช้เป็นแนวทางในการปรับภาวะผู้นำในการบริหารงานให้เข้ากับองค์กรได้อย่างเหมาะสมและส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกลยุทธ์ด้านทักษะของผู้ประกอบการเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

4. ใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนใน
ประเทศไทย โดยแยกตามจำนวนประเภทธุรกิจนำเที่ยว 4 ประเภท ได้แก่

1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND	จำนวน	2,211	ราย
2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศ	จำนวน	1,063	ราย
3. ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่	จำนวน	3,445	ราย
4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท INBOUND	จำนวน	1,426	ราย
รวมผู้ประกอบการธุรกิจทั้งสิ้น	จำนวน	8,145	ราย

(ที่มา: ฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ณ
เดือน พฤษภาคม 2553)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนใน
ประเทศไทย จำนวน 8,145 ราย เนื่องจากทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงใช้การคำนวณขนาด
ตัวอย่าง โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane. 1970: 580-587) กำหนดระดับความเชื่อมั่นที่
95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% ซึ่งมีสูตรในการกำหนดดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากรกลุ่มเป้าหมาย

e = ค่าความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ยอมรับได้

$$n = \frac{8,145}{1+[(8,145)(0.05)^2]}$$

$$= 381.28 \text{ ราย}$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่าง = 382 ราย

และผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแบบสอบถามเพื่อป้องกันการผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นจากความไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามจำนวนเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 5 ได้เท่ากับ 20 ราย โดยไม่นับรวมเป็นตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนวิธีการสุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) เป็นวิธีการสุ่มทุกชั้นแบบกำหนดสัดส่วน (Proportional) ตามจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งหมดในแต่ละประเภทจำนวน 4 ประเภท

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความสะดวก (Convenience sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อแจกแบบสอบถามตามจำนวนสัดส่วนในแต่ละประเภทที่กำหนดไว้ตามขั้นที่ 1 โดยวิธีสะดวกเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างครบ 382 ราย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

1.1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล (Individual Characteristics) ได้แก่

1.1.1 เพศ

1.1.1.1 ชาย

1.1.1.2 หญิง

1.1.2 อายุ

1.1.2.1 20 ปี – 29 ปี

1.1.2.2 30 ปี – 39 ปี

1.1.2.3 40 ปี – 49 ปี

1.1.2.4 ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป

1.1.3 ระดับการศึกษาสูงสุด

1.1.3.1 ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่า

1.1.3.2 ปริญญาตรี

1.1.3.3 สูงกว่าปริญญาตรี

1.1.4 ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการมานานปี
(เศษของปีตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไปให้นับเป็นปี)

1.1.5 ระยะเวลาในการประกอบการ

1.1.5.1 น้อยกว่า 5 ปี

- 1.1.5.2 5 ปี – 10 ปี
- 1.1.5.3 11 ปีขึ้นไป
- 1.1.6 ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว
 - 1.1.6.1 จัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND
 - 1.1.6.2 จัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ
 - 1.1.6.3 จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่
 - 1.1.6.4 จัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND
- 1.1.7 รูปแบบการประกอบธุรกิจ
 - 1.1.7.1 บริษัท
 - 1.1.7.2 ห้างหุ้นส่วน
 - 1.1.7.3 กิจการเจ้าของคนเดียว
- 1.1.8 จำนวนพนักงานในกิจการ
 - 1.1.8.1 น้อยกว่า 10 คน
 - 1.1.8.2 10 คน – 19 คน
 - 1.1.8.3 20 คนขึ้นไป
- 1.2 กระบวนการจัดการ (Management System)
 - 1.2.1 การวางแผน (Planning)
 - 1.2.2 การจัดองค์การ (Organizing)
 - 1.2.3 การนำ (Leading)
 - 1.2.4 การควบคุม (controlling)
- 1.3 ภาวะผู้นำ (Leadership)
 - 1.3.1 ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (Transformational)
 - 1.3.2 ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional)
- 1.4 ทักษะของผู้ประกอบการ (Skills)
 - 1.4.1 ทักษะด้านแนวความคิด (Conceptual Skills)
 - 1.4.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skills)
 - 1.4.3 ทักษะด้านเทคนิค (Technical Skills)
- 2. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่
 - ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ธุรกิจการท่องเที่ยว** หมายถึง การประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการจัดหรือการให้บริการหรือการอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการเดินทาง สถานที่พัก อาหาร ทัศนอาจรด้านการท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว
2. **ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว** หมายถึง เจ้าของสถานประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในวิสัยนี้เป็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเฉพาะจดทะเบียนการค้าในประเทศไทย เท่านั้นแบ่ง เป็น 4 ประเภท ได้แก่
 - 2.1 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND หมายถึง ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในต่างประเทศ
 - 2.2 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศ หมายถึง ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดภายในราชอาณาจักร
 - 2.3 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ หมายถึง ประกอบธุรกิจนำเที่ยวไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดในจังหวัดหนึ่งจังหวัดใด และจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดนั้น
 - 2.4 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวประเภท INBOUND หมายถึง ประกอบธุรกิจนำเที่ยว เฉพาะนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศไปยังสถานที่หนึ่งสถานที่ใดภายในประเทศ
3. **รูปแบบการประกอบธุรกิจ** หมายถึง ลักษณะการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งในที่นี้กำหนดให้ประกอบด้วย บริษัท ห้างหุ้นส่วน และกิจการเจ้าของคนเดียว
4. **กระบวนการจัดการ** หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการบริหารงานของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบด้วย
 - 4.1 การวางแผน หมายถึง การกำหนดแผนงานหรือวิธีปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
 - 4.2 การจัดองค์การ หมายถึง การจัดวางโครงสร้างธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อรองรับการดำเนินงานของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวตามแผนที่วางไว้
 - 4.3 การนำ หมายถึง การจูงใจและการมีภาวะผู้นำ ในการโน้มนำพนักงานให้ปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
 - 4.4 การควบคุม หมายถึง การตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
5. **ภาวะผู้นำ** หมายถึง ลักษณะการบริหารของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ในการใช้รูปแบบภาวะผู้นำแบบต่าง ๆ ประกอบด้วย

5.1 ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ หมายถึง พฤติกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ที่อาศัยการใช้อิทธิพลด้านอุดมการณ์ การมุ่งความสัมพันธ์เป็นรายคน การจูงใจด้านแรงดลใจ การกระตุ้นการใช้ปัญญา เพื่อการยินยอมปฏิบัติตามของพนักงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว

5.2 ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน หมายถึง พฤติกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่อาศัยการให้รางวัลตามสถานการณ์ การบริหารแบบวางเฉยเชิงรุก การบริหารแบบวางเฉยรับและภาวะผู้นำแบบปล่อยตามสบาย เพื่อแลกเปลี่ยนกับการยินยอมปฏิบัติตามของพนักงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว

6. **ทักษะ** หมายถึง ทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่นำไปสู่ความสำเร็จ ประกอบด้วย

6.1 ทักษะด้านแนวความคิด หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจ การวิเคราะห์ มีความคิดที่กว้างไกลในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

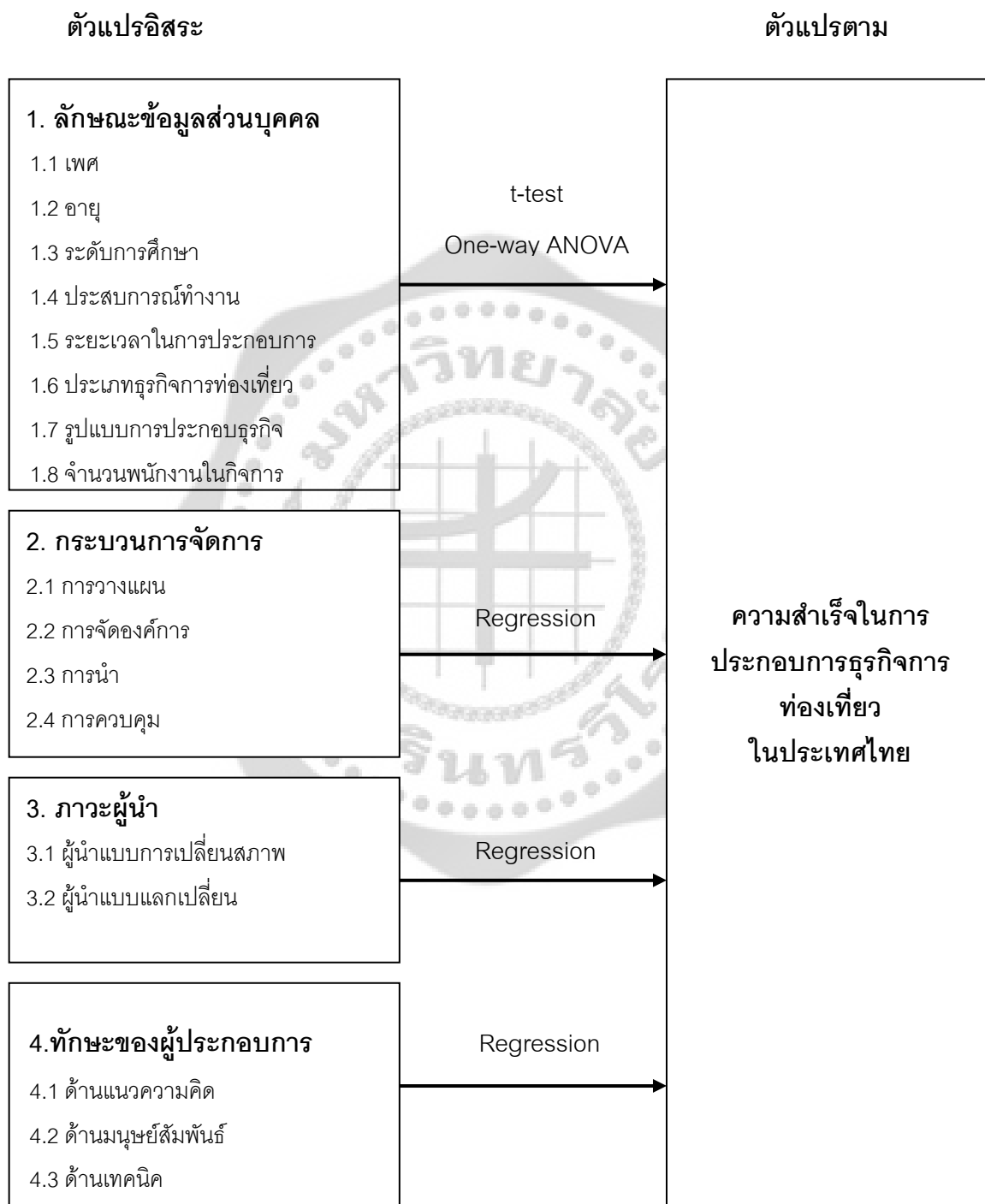
6.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงาน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการรู้จักใช้คนของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

6.3 ทักษะด้านเทคนิค หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ สำหรับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

7. **ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย** หมายถึง สิ่งที่เป็นตัวก่อให้เกิดความสำเร็จให้บรรลุเป้าหมายทางธุรกิจตามแผนการที่วางไว้ ซึ่งความสำเร็จของธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ได้แก่ ความสำเร็จในหน้าที่การงาน ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงาน ในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน
2. กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าและวิจัย เรื่องกระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการ ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว
2. กระบวนการจัดการ (Management Process)
 - 2.1 การวางแผน (planning)
 - 2.2 การจัดองค์การ (organizing)
 - 2.3 การนำ (Leading)
 - 2.4 การควบคุม (controlling)
3. ความหมายของผู้นำและภาวะผู้นำ
4. ทฤษฎีรูปแบบภาวะผู้นำ
 - ภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพ (Transformational)
 - และภาวะผู้นำแบบการแลกเปลี่ยน (Transactional)
5. แนวความคิดทักษะของผู้นำ
 - 5.1 ทักษะด้านแนวความคิด (Conceptual Skill)
 - 5.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skill)
 - 5.3 ทักษะด้านเทคนิค (Technical Skills)
6. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

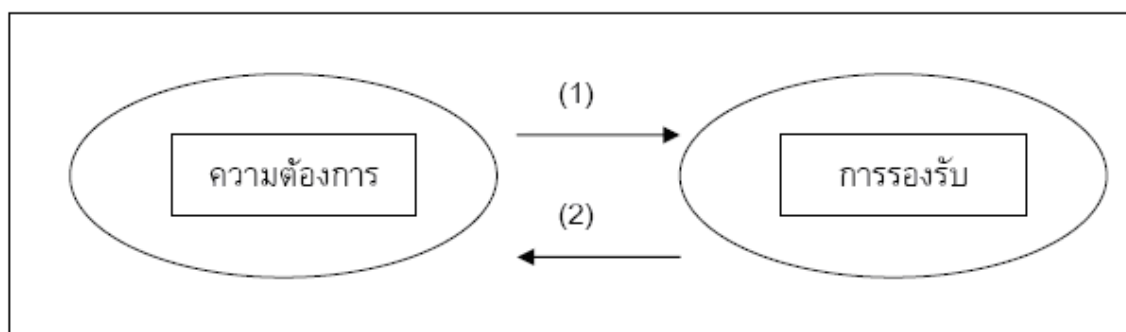
1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว

ธุรกิจการท่องเที่ยว เป็นธุรกิจนันทนาการอย่างหนึ่งที่อาศัยการจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้แก่ผู้บริโภค โดยมุ่งหวังให้ผู้บริโภคได้รับการบริการด้านบันเทิงเกิดอารมณ์สุข สนับสนุนและส่งเสริมคุณภาพชีวิตเพื่อคลายความเครียด มีความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับธรรมชาติ โดยมีกิจกรรมนันทนาการหลากหลายในกระบวนการของการจัดการท่องเที่ยว ทั้งนี้ต้องมีผู้นำนันทนาการที่เข้าใจกันในวิชาการการท่องเที่ยวที่เรียกว่า “มัคคุเทศก์”

สมบัติ กาญจนกิจ (2544: 15) กล่าวว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจนันทนาการที่สามารถเป็นอุตสาหกรรมบริการเพื่อพัฒนาอารมณีสู่ได้อย่างยั่งยืนยาวนาน สามารถนำมาเป็นเครื่องมือและวิถีทางในการพัฒนาความมั่นคงทางเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลจึงถือเป็นนโยบายอันสำคัญในการนำมาจัดเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ โดยนำการท่องเที่ยวมาเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาการขาดสมดุลย์ทางเศรษฐกิจของประเทศ

ชับบ์ และ ชับบ์ (Chubb; & Chubb. 1976: 114) ได้อธิบายว่า การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมนันทนาการชนิดหนึ่งในกิจกรรมอื่นๆ โดยมีลักษณะเป็นการบูรณาการหลายๆ กิจกรรมเข้าด้วยกัน คือ กิจกรรมชุมชนสวนสาธารณะ บันเทิง กาสีโน ดนตรี สโมสร สวนสนุก อาหาร เครื่องดื่ม ฟาร์ม เป็นต้น โดยสามารถนำเป็นธุรกิจในรูปแบบอุตสาหกรรมนันทนาการเชิงบริการได้เป็นการบริการเพื่อสวัสดิการทางสังคมให้แก่ประชาชนและตนเองทุกระดับชั้น ทุกเพศ ทุกวัย เป็นการช่วยเหลือรัฐ โดยรัฐมีแต่ได้ประโยชน์ ถึงแม้ว่าจะได้ผลกำไรไม่มากในเชิงเศรษฐกิจแต่จะได้กำไรเชิงจิตสรวรต่อสังคมอย่างมหาศาล เพราะได้คนที่จะมีคุณภาพ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความมั่นคงของชาติ

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2544: 209-211) ได้อธิบายว่า วิธีคิดเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวของไทยมุ่งหวังที่จะให้ความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวในระดับพื้นฐานที่สุด กล่าวคือจัดหาที่พักอยู่หลับนอนและท่องเที่ยว และพยายามจัดให้มีการรองรับ (Supply) เท่ากับความต้องการ (Demand) ตามภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 การจัดการการท่องเที่ยว

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2544). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549). หน้า 209.

ในการจัดการเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวก็เหมือนกับการจัดการธุรกิจนันทนาการนั่นเอง กล่าว คือต้องมีระบบการบริหารจัดการคน จัดการวิธีการ จัดการตลาด จัดการ การเงิน และจัดการ ปัจจัยวัสดุอุปกรณ์ อาคาร สถานที่ เป็นต้น

ในการจัดการเกี่ยวกับธุรกิจต่างๆ ต้องมีการลงทุนอันเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจและการพาณิชย์ ที่มีเป้าหมายทางด้านกำไรในการจัดหาสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ธุรกิจแต่ละประเภทต่างก็ลงทุนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับแต่ละวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมายชนิดหรือประเภท มีการสูญเสียเงินทอง มีการได้กำไรขาดทุนเป็นวัฏจักร ทุนจึงถือเป็นปัจจัยการผลิตอย่างหนึ่งของการธุรกิจ (สมัยศ นาวิกาน. 2530: 4 – 5) และการดำรงชีพของมนุษย์ในสังคมนั้นต้องลงทุนเพื่อแสวงหาสิ่งบริโภคเพื่ออยู่รอดทุกคน นันทนาการเป็นผลผลิตหรือสิ่งบริโภคชนิดอยู่ในรูปของการบริการที่มนุษย์จำเป็นต้องแสวงหามาทดแทนโดยเฉพาะเพื่อบำบัดสภาวะทางจิตใจและอารมณ์เป็นส่วนใหญ่นับเป็นกิจกรรมนันทนาการด้านสวัสดิการส่วนบุคคลของทุกคน ทุกเพศ วัย ทุกชาติ ศาสนาที่พึงประสงค์ทั้งสิ้นโดยที่เขาเหล่านั้นยินดีแลกเปลี่ยนด้วยเงินตรา ซึ่งหามาจากผู้ประกอบการ เช่น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สถานบันเทิงเรีงรมย์ การบริการที่พักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น (สมบัติ กาญจนกิจ. 2542: 12)

อนึ่งในการจัดการเชิงธุรกิจนี้ มีความจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบด้านพฤติกรรมผู้บริโภคเป็นสำคัญด้วย

หลักการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว

ในการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นหลักการเดียวกันกับการประกอบธุรกิจนันทนาการนั่นเอง ดังนั้นผู้ประกอบการธุรกิจทุกคนมุ่งหวังผลกำไรทั้งสิ้นเหมือนกับการประกอบธุรกิจทั่วไป การดำเนินงานจะต้องมีระบบแห่งการจัดการคล้ายคลึงกันกับการประกอบธุรกิจทั่ว ๆ ไป จะมีความแตกต่างบ้างเพื่อผลผลิตและความต้องการของผู้บริโภคเท่านั้น แต่ที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือธุรกิจนันทนาการ เป็นธุรกิจการบริการแก่ผู้บริโภค ให้ได้รับบริการตอบสนองความสุขทางจิตใจ อารมณ์เป็นสำคัญ

วัลลพ กลิ่นหอม (2540: 26) กล่าวว่า การประกอบธุรกิจบันเทิงหรือกิจกรรมอื่นใดที่มุ่งให้ผู้บริโภคพึงพอใจ จะต้องคำนึงถึงผู้บริโภคเป็นอันดับหนึ่ง และผู้บริโภคนั้นหมายรวมถึงบุคคลและสังคมได้เช่นกัน ฉะนั้นเพื่อให้เกิดผลของการบริการที่ดีของกิจกรรมบันเทิงจะต้องให้ประทับใจให้เกิดขึ้นได้ทั้ง 3 มิติ คือบริการด้วยกาย วาจาและจิตใจของผู้บริการ

สมพงษ์ เกษมสิน (2543: 23) กล่าวว่า การบริการเป็นกระบวนการทางการบริหารจัดการตนเองและบริหารองค์กรร่วมกัน ต้องอยู่ในขั้นตอนของการวางแผน การจัดองค์กร การบังคับบัญชา การประสานงาน การควบคุมและการประเมินผล และสอดคล้องกับ พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์ (2544: 2)

กล่าวว่า การดำเนินธุรกิจนั้นหนทางการนั้นผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ความต้องการ นั้นหนทางการของบุคคลและสังคม โดยสามารถจัดการดำเนินธุรกิจตามหลักแห่งการประกอบกิจกรรม นั้นหนทางการบนพื้นฐานวิชาชีพนั้นหนทางการและเป็นไปตามระบบแห่งการบริการที่เป็นกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ อีกทั้งให้นึกเสมอว่ากิจกรรมนั้นหนทางการเป็นกิจกรรมบริการ ถ้าจัดเพื่อธุรกิจโดยอาศัย นั้นหนทางการเป็นสื่อปัจจัยแล้วจะต้องมีบุคลากรผู้ให้บริการที่มีคุณภาพจึงจะเป็นการบริการที่มีคุณภาพ ด้วย

ปริญญ์ ลักษณะตานนท์ และคนอื่น ๆ (2541: 334) ได้อธิบายเกี่ยวกับธุรกิจการบริการไว้ดังนี้ ธุรกิจบริการเป็นการจัดกิจกรรมและผลประโยชน์หรือความพึงพอใจ ที่จะสนองความต้องการผู้บริโภค (ลูกค้า) ตัวอย่างเช่น การท่องเที่ยว เกมสนุกสนาน สวนสุขภาพ โรงแรม โรงภาพยนตร์ จึงจัดได้เป็น ประเภทต่างๆ 4 ประเภท คือ

1. ผู้ซื้อเป็นเจ้าของสินค้า และนำสินค้าไปขอรับบริการ
2. ผู้ขายเป็นเจ้าของสินค้า และขายบริการให้กับผู้ซื้อ เช่น บริการเครื่องถ่ายเอกสาร บริการอินเทอร์เน็ต
3. เป็นการซื้อบริการ และมีสินค้าควบด้วย เช่น ซื้อสินค้า ให้เล่นเกม ซื้อทัวร์แถม สิ่งของ อาหาร
4. เป็นการซื้อบริการโดยไม่มีสินค้าแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งของ เช่น นวดเพื่อบันเทิง ฟัง เพลง การเล่น ธนาคาร โรงพยาบาล

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2541: 340) กล่าวว่าหลักการสำคัญของการบริหารกิจการธุรกิจ บริการนั้นจะต้องตระหนักในสิ่งสำคัญดังนี้

1. คุณภาพของการให้บริการ ต้องมีระบบที่วิเคราะห์การตลาดและพัฒนาให้ทันสมัย อยู่เสมอ มีกลยุทธ์แห่งการนำเสนอ การส่งมอบภาพลักษณ์และลักษณะเอกลักษณ์ของวัฒนธรรม
2. มีผู้นำในการให้บริการ มีคุณลักษณะประจำตัวและวิชาชีพในอาชีพนั้นๆ อย่างเป็น มาตรฐาน ผ่านการประเมินคุณภาพจากสังคมอย่างเป็นรูปธรรม
3. มีโมเดลคุณภาพการบริการทั้งเป็นภาพรวม และเฉพาะประเภทบริการนั้นๆ

กำโชค เผือกสุวรรณ (2544: 7) กล่าวว่าในการประกอบธุรกิจนั้นหนทางการที่ดีนั้น ผู้ประกอบการจะต้องยึดหลักสำคัญในการจัดการดังนี้

1. ผู้ประกอบการต้องมีความรู้ เข้าใจในวิชาชีพนั้นหนทางการพื้นฐานอย่างชัดเจน
2. ผู้ประกอบการต้องมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพและกิจกรรมนั้นหนทางการโดย แท้จริง

3. ผู้ประกอบการต้องมีความรู้เข้าใจในจิตวิทยา พฤติกรรมบุคคลในเรื่องแรงจูงใจ และ ความต้องการของมนุษย์อย่างถูกต้อง
4. ผู้ประกอบการจะต้องบริหารจัดการอย่างต่อเนื่องและมีบุคลากรผู้ให้บริการที่มีคุณลักษณะส่วนตัวอย่างนักบริการมืออาชีพ มีคุณลักษณะในทักษะปฏิบัติการนันทนาการด้วย
5. ผู้ให้บริการต้องตระหนักอยู่โดยตลอดเวลาว่าการบริการกิจกรรมนันทนาการนั้น สนุกสนาน รักศรัทธา มีเกียรติยศ ปฏิบัติหน้าที่ผู้ให้บริการอย่างความเป็นผู้นำและระลึกเสมอว่าการบริการที่มีคุณภาพจะต้องมีผู้ให้บริการที่มีคุณภาพด้วย

2. กระบวนการจัดการ (Management Process)

แฮโรลด์ คูนต์ซ์และคณะ (Koontz, H., O.Cyril, D; & Heinz, W. 1984: 3) การจัดการ คือ การดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยอาศัยทรัพยากรทางการจัดการที่มีอยู่ในองค์กร

ริชาร์ด (Richard L.Daft. 1991: 1) กล่าวว่า การจัดการ หมายถึง การทำให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยผ่านกระบวนการจัดการ 4 ด้าน คือ การวางแผน การจัดองค์กร, การเป็นผู้นำ และการควบคุมกับทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กร ทรัพยากรหลักคือ การทำงานร่วมกันระหว่างผู้จัดการกับทรัพยากรมนุษย์ภายในองค์กร อย่างไรก็ตามการทำงานกับคนในพื้นที่จะเน้นในเรื่องการศึกษาทางด้านการบริหารจัดการ

หลุยส์ (Louis E. Boone. 1992: 4) กล่าวว่า การจัดการเป็นการใช้ทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรอื่นๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คอร์ตแลนด์ แอล. โบวี (Bovee, C.L. 1993: 5) การจัดการ (Management) หมายถึง กระบวนการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรโดยมีการวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การนำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2540: 444) ได้อธิบายว่าการจัดการ หมายถึง กระบวนการเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กร โดยการวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การชักนำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) มนุษย์ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ การเงิน ทรัพยากรข้อมูลขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

ในการที่องค์กรจะประสบผลสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยกระบวนการจัดการที่ดีและจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นระบบ ซึ่งนักบริหารไม่สามารถที่จะประสบผลสำเร็จในการทำหน้าที่ตามกระบวนการของการจัดการได้หากปราศจากการทำหน้าที่ต่อเนื่องกันตามลำดับของกระบวนการจัดการ มีนักวิชาการทางด้านบริหารหลายท่านได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการจัดการแตกต่างกัน

ในปัจจุบันยึดถือหน้าที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ POLC การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การนำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) เป็นทฤษฎีการจัดการที่เป็นที่นิยม ของคอร์ตแลนด์ แอล. โบวี (Bovee, C.L. 1993) ซึ่งมีพัฒนาการของแนวความคิดมาตั้งแต่สมัยของ ฟาโย (Henri Fayol. 1916) ที่เห็นว่าหน้าที่การจัดการ ประกอบด้วย POCCC ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การสั่งการ (Commanding) การประสานงาน (Coordinating) การควบคุม (Controlling) ต่อมา กุลิกและเออร์วิก (Gulick; & Urwick. 1937) เห็นว่ากระบวนการจัดการประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์การหรือจัดส่วนราชการ (Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) การอำนวยการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) การรายงานผลการปฏิบัติงาน (Reporting) และการจัดทำงบประมาณ (Budgeting) ซึ่งนิยม เรียกว่า POCDCoRB ต่อมา แฮร์โรลด์ คูนต์ซ์ (Harold D.Koontz. 1972) มีความเห็นว่หน้าที่ทางการจัดการคือ POSDC ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) การอำนวยการ (Directing) และการควบคุม (Controlling) ซึ่งแนวความคิดของเขาเปลี่ยนแปลงไปชัดเจน โดยในปี 1988 คูนต์ซ์ และเวียห์ริช (Koontz and Weihrich) เขียนตำราใช้ชื่อว่า Management ร่วมกัน และได้เปลี่ยนหน้าที่ทางการจัดการจากตัว D (Directing) เป็น L (Leading)

ดังนั้นกระบวนการจัดการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อให้ประผลสำเร็จจำเป็นต้องพิจารณาและดำเนินการตามกระบวนการจัดการดังกล่าวด้วย รายละเอียดดังนี้

2.1 การวางแผน (Planning)

หมายถึง การกำหนดแผนงาน หรือวิธีการปฏิบัติไว้ล่วงหน้าเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการเป็นหน้าที่ที่สำคัญในกระบวนการของการจัดการในทุกองค์การ ซึ่งรวมถึงการจัดการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวด้วย การวางแผนจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจล่วงหน้าในการที่จะกำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของโอกาสและข้อจำกัดต่างๆ ขององค์การ ตลอดจนจุดแข็งจุดอ่อนขององค์การที่มีอยู่นอกจากนั้นการวางแผนจะต้องคำนึงว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร ทำที่ไหน และเมื่อใดด้วย ซึ่งในการที่จะสามารถวางแผนทางการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเริ่มด้วยการศึกษาต่อไปนี้

2.1.1 ระดับของความ ต้องการ หรือ ความต้องการที่มีศักยภาพสูงในแต่ละภูมิภาค

2.1.2 การประมาณการของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวรองรับในความต้องการดังกล่าว

2.1.3 กำหนดว่าทรัพยากรเหล่านี้ควรมีการกระจายอย่างไรให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

โดยทั่วไปแล้วความต้องการทางการท่องเที่ยวจะเริ่มเกิดขึ้นเมื่อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ระบบโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ได้แก่ ระบบประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ การคมนาคม

ฯลฯ ซึ่งจะถูกจัดเตรียมโดยภาครัฐบาลเริ่มเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ แต่อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการบุคลากรที่มีคุณภาพในการให้บริการด้วย เช่น พนักงานโรงแรม พนักงานบริษัทตัวแทนจำหน่าย มัคคุเทศก์ ซึ่งควรได้รับการฝึกอบรมให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของธุรกิจนี้ นอกจากนั้นการวางแผนทางการท่องเที่ยวยังต้องคำนึงแหล่งแรงงาน และรวมถึง Prevision ของการฝึกอบรมในโรงแรม องค์กรที่ประกอบธุรกิจการบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม รวมถึงสถาบันการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนทางด้านการบริการและการท่องเที่ยว ให้เกิดมีความชำนาญทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเพื่อตอบสนองความต้องการของธุรกิจนี้ด้วย

2.2 การจัดองค์การ (Organizing)

หมายถึง การจัดโครงสร้างองค์การอย่างเป็นระบบ โดยการจัดแผนงานหรือจัดกลุ่มกิจกรรมที่เหมือนกันไว้ในหมวดเดียวกันและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์ การที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สองของผู้บริหารที่ต้องปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จหลังจากมีการวางแผนที่ดีแล้ว นอกจากนั้นการจัดองค์การที่ดีจะต้องสอดคล้องและสัมพันธ์กับการออกแบบองค์การ และวัฒนธรรมองค์การด้วย

ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต้องการการจัดองค์การที่แตกต่างจากจากองค์การทั่วไป เพราะต้องสามารถบริการเพื่อรองรับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวได้ตลอด 24 ชั่วโมง ดังนั้นการจัดองค์การที่มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องสนองตอบต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวดังนี้

- กระตุ้นและรองรับการตัดสินใจที่ถูกต้อง
- ให้ความมั่นใจในอำนาจหน้าที่ที่สามารถนำมาปฏิบัติได้ในกรณีที่มีการร้องขอ
- จัดเตรียมรายจากหน่วยงานในองค์การที่สามารถจะนำเสนอต่อระดับผู้จัดการเพื่อใช้ประกอบในการพิจารณาแก้ปัญหาเมื่อเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว
- จัดเตรียมช่องทางที่มีประสิทธิภาพสำหรับการติดต่อในหน่วยงานอื่นๆ
- สร้างระบบการจัดการการพัฒนาบุคลากรและโครงสร้างการประกอบอาชีพ
- เน้นใจในจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ซึ่งรวมถึงคุณภาพของการบริการ

ในกรณีของธุรกิจการท่องเที่ยวส่วนใหญ่แล้วนั้นจะต้องคำนึงถึงข้อ 1 ถึง 4 เป็นสำคัญ ส่วนข้อ 5 และ 6 นั้นจะขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ความสำคัญ 6 ประการดังกล่าวนี้เป็นการเริ่มในการจัดโครงสร้างองค์การ ซึ่งอาจจะมีการเหลื่อมซ้อนกันหรืออาจจะยากในการที่จะแบ่งแยกออกจากกัน จึงควรดำเนินการไปพร้อม ๆ กัน จากการจัดองค์การที่ตอบสนองนักท่องเที่ยวที่กล่าวมาแล้วนี้สามารถแบ่งงานที่จำเป็นในการจัดการให้มีประสิทธิภาพได้ดังนี้

2.2.1 การตัดสินใจ (Decisions)

การตัดสินใจในบางกรณีจะต้องเริ่มจากส่วนกลางก่อน เช่น การที่โรงแรมในเครือข่ายจะเข้าซื้อกิจการโรงแรมใดโรงแรมหนึ่งจะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานใหญ่ก่อน ในขณะที่การตัดสินใจประจำวันเกี่ยวกับการจัดซื้ออุปกรณ์ขนาดเล็กจะสามารถตัดสินใจซื้อเองได้ในงบประมาณที่กำหนดไว้

ในการตัดสินใจที่จะมีขบวนการซึ่งจะถูกควบคุมโดย 2 ประการคือ ประการแรกหน่วยงานใดบ้างที่ได้รับอนุญาตให้ตัดสินใจได้ และประการที่สอง ผู้จัดการแต่ละแห่งจะใช้ดุลพินิจอย่างไรในการตัดสินใจ เช่นองค์การใดถ้าการนำผลิตภัณฑ์ใหม่เข้าสู่ตลาด การลงทุนผลิตใหม่ และการแต่งตั้งหัวหน้าฝ่ายบริหาร ไม่ต้องผ่านการตัดสินใจจากส่วนกลาง องค์การเหล่านั้นจะเป็นองค์การที่ได้รับมอบให้ตัดสินใจได้เองแบบกระจายอำนาจ (Decentralized) แต่ในทางกลับกันถ้าอำนาจในการตัดสินใจในเรื่องการลงทุนขนาดเล็ก การเลือกสรรบุคลากร นโยบายการฝึกอบรม การสร้างภาพพจน์ขององค์การ การส่งเสริมการขายขั้นพื้นฐานยังขึ้นอยู่กับมติตัดสินใจของส่วนกลาง หมายความว่าองค์การเหล่านั้นบริหารการตัดสินใจโดยรวบอำนาจไว้ที่ส่วนกลาง (Centralized)

ส่วนใหญ่ในธุรกิจการท่องเที่ยวจะมีแนวโน้มไปในทางการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลาง (Centralized) ถึงแม้ว่าจะเป็นกรณีดำเนินการดำเนินงานขององค์การใหญ่หรือองค์การที่มีเครือข่ายก็ตาม เพราะธุรกิจด้านนี้จำเป็นต้องมีมาตรฐานการให้บริการที่เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการนำเที่ยวหรือแม้แต่โรงแรมที่นักท่องเที่ยวเข้าพัก

ในองค์การที่มีการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางนั้นจะประกอบไปด้วยลักษณะดังนี้ คือสำนักงานใหญ่จะต้องสร้างให้พนักงานมีความสามารถในการดำเนินงานให้มีการตัดสินใจที่รวดเร็วเพียงพอที่จะทันหรือเหนือคู่แข่งขั้นได้ ส่วนปัญหาของการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางคือจะเกิดความล่าช้าในการตัดสินใจ ซึ่งองค์การย่อยจะถูกควบคุมโดยขนาดและโอกาสในการตัดสินใจ และเมื่อสำนักงานใหญ่ตระหนักถึงเรื่องดังกล่าวจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้มีการตัดสินใจมากขึ้น ซึ่งการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางนี้โดยภาพรวมแล้วน่าจะจะมีต้นทุนสูงกว่าต้นทุนในการปล่อยให้มีการตัดสินใจเองแต่อาจผิดพลาดบ้างขององค์การย่อย เพราะด้วยการตัดสินใจที่ล่าช้าอาจจะทำให้เสียโอกาสในการแข่งขันจากคู่แข่งขั้นได้

สายการติดต่อประสานงานจะต้องมีความชัดเจนและต้องมีความรวดเร็วในการส่งผ่านข่าวสาร ความสามารถในการจะติดต่อประสานงานที่รวดเร็วและโดยตรงต่อผู้มีอำนาจตัดสินใจไม่ต้องปฏิบัติงานหนักเกินไปโครงการพัฒนาระดับผู้บริหารจะต้องสามารถส่งเสริมให้เกิดความเป็นสากลมากขึ้น เพื่อให้ผู้จัดการที่เคยมีความรับผิดชอบอยู่ในวงจำกัดสามารถเกิดความคาดหวังและกำลังใจในโอกาสที่จะได้รับการเลื่อนตำแหน่งในองค์การอื่นๆ ในเครือข่ายได้ด้วย

2.2.2 อำนาจหน้าที่

เรื่องที่สำคัญในการบริหารองค์การ คือ การให้อำนาจหน้าที่ ซึ่งความสับสนในการให้อำนาจหน้าที่คือความรับผิดชอบซึ่งจำเป็นจะต้องถูกแบ่งแยกให้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น ตัวแทนจำหน่ายการเดินทาง (Travel Agent) อาจจะมีทั้งการขายปลีกและขายส่งและการให้บริการในเรื่องการเงินในเวลาเดียวกัน เช่นการบริการเรื่องเช็คเดินทาง (Travelers Cheques) ซึ่งตัวอย่างได้แก่ บริษัทโทมัสคูก (Thomas Cook) หรือบริษัทอเมริกันเอ็กซ์เพรส (American Express) ซึ่งมีความหลากหลายในการประกอบธุรกิจ คือส่วนหนึ่งเป็นธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันก็เกี่ยวกับเรื่องระบบของธนาคารเช่นการรับแลกเปลี่ยนเงินตราด้วย

2.2.3 รายงาน

สำนักงานใหญ่จำเป็นที่จะต้องรับรู้ผลของการตัดสินใจและผลการดำเนินงานของแต่ละหน่วยงานว่าเป็นอย่างไรในเวลาที่กำหนด ระบบการควบคุมทางการเงินเป็นหัวใจของระบบการรายงาน ซึ่งรวมถึงการตลาด ความปลอดภัยและสถิติทางด้านบุคคล

รายงานยังสามารถตอบสนองจุดประสงค์อื่นๆ นอกจากเรื่องการแจ้งเรื่องปัญหา รายงานสามารถให้ข้อมูลทางสถิติสำหรับผู้วางแผนและสร้างมาตรฐานของการเปรียบเทียบ เพื่อจะวัดความสำเร็จของแต่ละองค์การซึ่งบริษัทที่ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวได้พบว่าความต้องการของข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เพราะสถิติที่มีความถูกต้องแม่นยำจะทำให้การตัดสินใจทางการท่องเที่ยว เช่นการกำหนดราคากลุ่มเป้าหมาย จำนวนของพนักงานที่ถูกต้องได้

2.3 การนำ (Leading)

หมายถึงหน้าที่ที่ผู้เป็นผู้นำต้องกระทำในเรื่องการกระตุ้นจิตใจ และเพื่อให้เกิดความกระตือรือร้นให้พนักงานทุ่มเทเพื่อการทำงานและใช้พลังอย่างเต็มที่ และให้เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งขององค์การและสามารถนำพาทีมงานและสมาชิกในองค์การก้าวไปสู่ความสำเร็จร่วมกัน โดยตัวผู้นำต้องสร้างการยอมรับโดยการเสริมสร้างภาวะการเป็นผู้นำด้วย ซึ่งโดยสรุปการนำที่ดีจะประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการต่อไปนี้

2.3.1 การจูงใจ

การจูงใจเป็นกระบวนการที่ทำให้ความต้องการมนุษย์ได้รับความพอใจโดยมีแรงขับเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พฤติกรรมของมนุษย์ทำพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งทำให้บุคคลที่ได้รับการจูงใจมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ อย่างกระตือรือร้น และสร้างความพึงพอใจให้บุคคลในองค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพดังนี้

- ความสำเร็จในการทำงานของบุคคล
- การได้รับการยอมรับนับถือ

- ลักษณะของงานที่ปฏิบัติ

- ความรับผิดชอบ

- ความก้าวหน้า

ในองค์การที่ขาดผู้นำที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชา อาจทำให้เกิดความไม่ชอบงานหรือเบื่อหน่ายได้ ซึ่งผู้นำที่ดีควรจะต้องเข้าใจและดูแลในปัจจุบันที่จะมีผลต่องานดังนี้

- นโยบายและการบริหารงานขององค์การ

- การนิเทศงาน

- ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา

- สภาพการทำงาน

- เงินเดือนและผลประโยชน์เกี่ยวกับ

- ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

- ชีวิตส่วนตัว

- ความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา

- สถานภาพของตำแหน่ง

- ความมั่นคงในงาน

2.3.2 ภาวะผู้นำ

ผู้มีภาวะผู้นำ คือผู้ที่มีวิสัยทัศน์และสร้างจินตภาพที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถชี้แนะให้ผู้อื่นตามไปสู่วิสัยทัศน์ร่วมกัน นักวิชาการในยุคบุกเบิกเชื่อว่าภาวะผู้นำที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในองค์การ คือผู้นำที่มีลักษณะส่วนตัวเหนือกว่าคุณลักษณะของผู้อื่นที่เป็นผู้ตาม ส่วนในยุคกลางเชื่อว่า คือพฤติกรรมการทำงานของภาวะผู้นำและการรู้จักปรับพฤติกรรมของผู้นำให้เหมาะสม และในยุคใหม่เชื่อว่า คือภาวะผู้นำที่สามารถปรับใช้พฤติกรรมภาวะผู้นำแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่ผู้นำดำเนินงานในหน้าที่และความรับผิดชอบ คือรู้จักปรับใช้ภาวะผู้นำแบบมุ่งงาน มุ่งคน และมุ่งทีมงานอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

ผู้นำจะมีทั้งผู้นำที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยในชุมชนทั่วไปที่ประกอบด้วยปัจเจกบุคคล กลุ่มคน และองค์การจำนวนมากก็เป็นการรวมกันของคนจำนวนมาก ทั้งที่ได้จัดระเบียบแล้วและยังไม่มีระเบียบ ก็มักมีผู้นำชุมชนเกิดขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาของชุมชนในสังคมทั่วไป ซึ่งจะรวมปัจเจกบุคคล กลุ่มคน องค์การและชุมชนไว้ด้วยกัน ขนาดของการรวมกลุ่มจะใหญ่โตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขนาดของการรวมกลุ่มที่เพิ่มขึ้นย่อมเกิดจากการมีผู้นำทำให้เกิดขึ้น

ในประเทศใดก็ตามเราก็จะเห็นผู้นำทั้งหญิงและชายเป็นตัวแทนของกลุ่มคน ซึ่งอาจอยู่ในตำแหน่งที่มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปเช่น พระมหากษัตริย์ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และอื่น ๆ

เป็นต้น ส่วนในองค์การระหว่างประเทศระดับนานาชาติก็จะมีคัดเลือกผู้นำผู้หนึ่งให้ทำหน้าที่และมีความรับผิดชอบมากกว่าบุคคลอื่น ๆ

โดยสรุปภาวะผู้นำมีความสำคัญต่อการรวมกลุ่มของคนในองค์การดังต่อไปนี้

2.3.2.1 ผู้นำที่มีภาวะผู้นำจะทำให้กลุ่มคนรวมตัวกันได้ โดยมีความขัดแย้งกันน้อยที่สุดในองค์การ องค์การจะเปรียบเสมือนบ้านที่อบอุ่น

2.3.2.2 ผู้นำที่มีภาวะผู้นำจะดำเนินงานขององค์การ เช่น การวางแผน การจัดองค์การ การบริหารงานบุคคล การประสานงาน การอำนวยความสะดวกและการสั่งการ การประเมินผลงาน เพื่อไปสู่การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดคือสูญเสีย้อยที่สุด

2.3.2.3 ผู้นำที่มีภาวะผู้นำจะเป็นผู้สร้างบรรยากาศการทำงานที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจให้กับผู้ตาม ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานโดยใช้แนวคิดและปรัชญาทางการบริหารต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว ซึ่งมีอยู่ในตำราวิชาการบริหาร เช่น การบริหารโดยเน้นวัตถุประสงค์ การพัฒนาองค์การ การจูงใจ การควบคุมคุณภาพ การปรับปรุงคุณภาพ การจัดการ แนวคิดทฤษฎีทางด้านขบวนการมนุษย์สัมพันธ์ และการบริหารทรัพยากรมนุษย์

2.3.2.4 ผู้นำที่มีภาวะผู้นำจะสร้างวิสัยทัศน์และสามารถอธิบายให้ผู้ตามเข้าใจและเห็นภาพชัดเจนของจุดยืนที่องค์การที่ตนทำงานอยู่จะมุ่งไปสู่ และพยายามเชิญชักชวนให้สมาชิกขององค์การปฏิบัติตามด้วยกันก็เท่ากับว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงนำไปสู่ความเจริญอย่างต่อเนื่องทุกยุคทุกสมัย ผลที่สำคัญย่อมเกิดขึ้นก็คือถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน จึงจะเกิดความพึงพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย คือ ผู้บริหารก็ได้ประโยชน์และผู้รับบริการหรือลูกค้าก็ได้ประโยชน์ด้วย

2.3.2.5 ผู้นำที่มีภาวะผู้นำเป็นผู้สร้างค่านิยม ความเชื่อ หรือวัฒนธรรม เพราะวัฒนธรรมเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่เรีนรู้กันได้ ถ้าผู้นำสร้างวัฒนธรรมค่านิยมที่ถูกต้องให้เป็นปรัชญา แนวคิด และแนวการปฏิบัติได้หรือทำให้เกิดการรับรู้ การคิดและความรู้สึกในแนวเดียวกัน ผู้นำก็สามารถใช้วัฒนธรรมนั้นช่วยในการบริหารได้ง่ายขึ้น เพราะแบบแผนการปฏิบัติของกลุ่มคนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของปัจเจกบุคคลได้

2.4 การควบคุม (controlling)

หมายถึงการตรวจสอบดูแลให้ปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ โดยหน้าที่ของการควบคุมมีความสัมพันธ์กันเป็นระบบกับหน้าที่การจัดการอื่นๆ ซึ่งจะมีขั้นตอนเริ่มจากการกำหนดมาตรฐานหรือเป้าหมายการวัดผลงาน การเปรียบเทียบผลงานกับมาตรฐานและการดำเนินการแก้ไข นอกจากนี้ระบบควบคุมยังช่วยบอกแนวทางปัญหา และการแก้ไขปัญหาความไม่แน่นอน ซึ่งองค์การต้องเผชิญด้วย

ในการตรวจสอบความถูกต้องของการปฏิบัติงาน หัวหน้างานจำเป็นต้องมีระบบในการควบคุมซึ่งควรจะครอบคลุมงานทุกๆ งาน ทั้งงานประจำปกติ และงานที่ได้รับมอบหมายพิเศษด้วย แต่ในการปฏิบัติหัวหน้างานไม่สามารถจะคอยตรวจสอบการทำงานของพนักงานทุกๆ คนได้ จึงจะต้องมีวิธีการที่จะนำมาใช้ในการตรวจสอบและควบคุม เช่น รายงานการเคลื่อนไหวของสินค้าคงคลังจะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของสินค้าแต่ละชนิดตลอดจนการขาดสินค้าบางชนิดที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ซึ่งอาจเกิดจากการใช้ของโดยฟุ่มเฟือยหรือเกิดจากการลักขโมยซึ่งจำเป็นต้องนำระบบมาใช้ตรวจและควบคุมทันที โดยควรจะศึกษาถึงองค์ประกอบ 3 ประการ ที่จำเป็นในการตรวจสอบประสิทธิภาพของงานและการบริการดังนี้

2.4.1 การควบคุมกระบวนการการปฏิบัติงาน

การลำดับขั้นตอนการทำงานเป็นส่วนสำคัญอันดับแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ เช่น แผนกจัดเลี้ยงในโรงแรมจะต้องเสิร์ฟอาหารให้ลูกค้าจำนวนหนึ่งร้อยคนในเวลาเดียวกัน จำเป็นต้องมีการวางแผนกระบวนการที่มีการลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องเพื่อให้ได้ผลงานที่มีประสิทธิภาพ

2.4.2 การควบคุมผลิตภัณฑ์

ในขณะที่กระบวนการการให้บริการอาหารมีความสำคัญในงานเลี้ยง ยังมีกระบวนการที่สำคัญที่เท่าเทียมกันอีกกระบวนการหนึ่งแต่เป็นงานที่อยู่เบื้องหลังลูกค้าคืองานครัว โดยพ่อครัวมีหน้าที่จัดเตรียมอาหารให้ร้อนเพื่อพร้อมที่จะนำไปเสิร์ฟให้ลูกค้าในเวลาเดียวกันได้ซึ่งในการเตรียมอาหารแต่ละชนิด จะต้องถูกกระจาย ถูกมอบหมายและถูกตรวจสอบ เพื่อให้แน่ใจว่ากระบวนการจัดการเตรียมอาหารแต่ละชนิดจะถูกจัดวางบนจานจะต้องเสร็จพร้อมกันเพื่อนำไปเสิร์ฟให้ลูกค้าในเวลาเดียวกันได้ ซึ่งในช่วงนี้หัวหน้าพ่อครัวจะต้องตรวจสอบอาหารบนจานแต่ละจานก่อนนำออกจากครัว เพื่อให้แน่ใจว่าอาหารที่ผลิตออกมาถูกต้องตามมาตรฐานของการจัดตกแต่งอาหารบนจานตลอดจนคุณภาพของอาหารแต่ละจาน

ในธุรกิจการท่องเที่ยวและบริการนั้น ทั้งกระบวนการผลิตและผลผลิตเป็นสิ่งสำคัญในขณะที่ในบางธุรกิจให้ความสำคัญเฉพาะผลผลิตขั้นสุดท้ายเท่านั้น เช่น อาหารในแต่ละจานที่นำมาบริการต่อลูกค้านั้น อาจจะถูกนำมารับประทานจากภายนอกที่เห็น ในขณะที่อาจจะมีสิ่งที่มีและมองไม่เห็นซ่อนเร้นอยู่เช่นเชื้อโรค ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเตรียมการผลิต เป็นสิ่งที่หัวหน้างานควรจะให้ความสำคัญในการควบคุมผลิตภัณฑ์ทั้งกระบวนการและผลผลิตที่ออกมาด้วย

2.4.3 การควบคุมบุคลากร

การสร้างภาวะความเป็นผู้นำและการสร้างแรงกระตุ้นเป็นส่วนสำคัญในการบริหารบุคคล ซึ่งจำเป็นต้องมีการจัดมาตรฐานการปฏิบัติงานและสร้างความเชื่อมั่นว่ามาตรฐานดังกล่าวจะสามารถ

ปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อมาตรฐานดังกล่าวได้ถูกสร้างขึ้นแล้วจะต้องมีการให้ข้อเสนอแนะต่อพนักงานทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ในการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานควรจะเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากับพนักงาน ซึ่งจะต้องแน่ใจว่าไม่มีข้อมูลที่ปิดบังอยู่ และที่สำคัญมาตรฐานดังกล่าวต้องสามารถปฏิบัติได้สำเร็จด้วย

3. ความหมายของผู้นำและภาวะผู้นำ

ความหมายของผู้นำ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของ “ผู้นำ” (Leader) ไว้หลายท่านต่าง ๆ กัน ดังนี้

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2540: 13) ผู้นำ คือบุคคลที่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 อย่างต่อไปนี้

1. มีบทบาทหรือมีอิทธิพลต่อคนในหน่วยงานมากกว่าผู้อื่น
2. มีบทบาทเหนือบุคคลอื่นๆ
3. มีบทบาทสำคัญที่สุดที่ทำให้หน่วยงานบรรลุเป้าหมาย
4. ได้รับเลือกจากผู้อื่นให้เป็นผู้ผู้นำ
5. เป็นหัวหน้าของกลุ่ม

กิติ ตย์คานนท์ (2543: 21) กล่าวว่า ผู้นำ คือบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับการยกย่องขึ้นเป็นหัวหน้าและเป็นผู้ตัดสินใจ เนื่องจากเป็นผู้มีความสามารถในการปกครองบังคับบัญชาและจะพาผู้ใต้บังคับบัญชาหรือหมู่ชนไปในทางดีหรือทางไม่ดีก็ได้ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าผู้นำคือผู้ที่มีศิลปะที่จะสามารถมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่นและนำบุคคลเหล่านั้นไปโดยที่ได้รับความไว้วางใจ เชื่อใจ อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังได้รับความเคารพนับถือ ความร่วมมือและความมั่นใจจากผู้ใต้บังคับบัญชาเหล่านั้นอย่างจริงใจ

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2544: 12) ให้ความหมายเกี่ยวกับผู้นำไว้ว่า เป็นบุคคลที่ทำให้องค์การประสบความสำเร็จโดยเป็นผู้มีบทบาทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2544: 8) ให้ความหมายเกี่ยวกับผู้นำไว้ว่า บุคคลที่ทำหน้าที่กำหนด วิสัยทัศน์ ตัดสิน สั่งการ สร้างแรงจูงใจหรือแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากรและนโยบายทิศทางขององค์การ บ้างเป็นผู้นำระดับกลาง (ระดับผู้จัดการ ผู้อำนวยการ) บ้างเป็นผู้นำระดับสูง (ผู้จัดการใหญ่ ประธานกรรมการ อธิบดี ปลัดกระทรวง รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี)

พรนพ พุกกะพันธุ์ (2544: 1-2) ให้ความหมายของผู้นำว่า คือบุคคลที่จะมาประสานช่วยให้คนทั้งหลายที่อยู่รวมกันหรือทำงานร่วมกันให้พากันไปด้วยดีไปสู่จุดหมายโดยสวัสดิภาพผ่านพ้นภัยอันตรายอย่างเรียบง่ายและเป็นสุข บรรลุได้ถึงจุดหมายที่ตั้งใจโดยถูกต้องตามธรรมชาติ เป็นความจริง ความแท้ ความถูกต้องและได้มาโดยธรรมชาติ หรือผู้นำ คือผู้ที่สามารถดำเนินงานให้สำเร็จด้วยความร่วมมือจากผู้อื่น (Get Things Done Through Others)

มัลลิกา ต้นสอน (2545: 164) ให้ความหมายของผู้นำว่า เป็นบุคคลที่ทำให้กลุ่มดำเนินงานอย่างก้าวหน้าและบรรลุผลสำเร็จโดยใช้อิทธิพลที่มีในการชักจูงผู้อื่นให้ปฏิบัติตามทิศทางที่ตนต้องการ โดยที่ผู้นำยังมีส่วนสร้างวิสัยทัศน์ สร้างค่านิยมร่วมของกลุ่มและสมาชิก สร้างความสำคัญกับเป้าหมายของกลุ่มและความผูกพันที่สมาชิกจะต้องปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายนั้น

เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2546: 1) ให้ความหมายของผู้นำว่า บุคคลที่ได้รับการยอมรับและยกย่องจากบุคคลอื่น หมายถึงบุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งขึ้นมาหรือได้รับการยกย่องเป็นหัวหน้าในการดำเนินงานต่างๆ ซึ่งองค์ประกอบต่างๆ ต้องอาศัยบุคคลที่เป็นผู้นำ มีความเป็นผู้นำจึงจะทำให้องค์การดำเนินไปอย่างบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และนำพาหน่วยงานไปสู่ความเจริญก้าวหน้า

ไฮเซนฮาวร์ (วีระวุธ มาชะศิริานนท์. 2542: 89; อ้างอิงจาก Hizenhour. n.d.) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับผู้นำไว้ว่า ผู้นำ คือผู้ที่สามารถโน้มน้าวให้ผู้อื่นเต็มอกเต็มใจกระทำในสิ่งที่ผู้นำต้องการซึ่งความเต็มอกเต็มใจนั้นมาจากการที่ผู้อื่นมีความต้องการจะกระทำในสิ่งนั้นๆ ด้วยเช่นกัน

ฟีดเลอร์ (Fiedler. 1967: 14) ผู้นำ คือบุคคลในกลุ่มซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ควบคุมหรือประสานงานกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับภารกิจของกลุ่ม

ทิชี่และโคเฮน (2542: 35) กล่าวว่า ผู้นำ คือคนที่ตัดสินใจว่าควรทำอะไรและเป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งต่างๆ

ดับบริน (DuBrin. 1998: 431) กล่าวว่า ผู้นำ คือบุคคลซึ่งก่อให้เกิดความมั่นคงและช่วยเหลือบุคคลต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

ฮัลพิน (เพทาย ชี้อัจฉพงษ์. 2540: 12; อ้างอิงจาก Halpin. 1958: 27-28) กล่าวว่าผู้ที่จะเป็นผู้นำนั้นคือบุคคลที่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

1. มีบทบาทหรืออิทธิพลต่อคนในองค์การมากกว่าคนอื่น
2. มีบทบาทเหนือบุคคลอื่นๆ
3. มีบทบาทสำคัญที่สุดที่ทำให้องค์การบรรลุเป้าหมาย
4. ได้รับเลือกจากบุคคลอื่นให้เป็นผู้เป็นหัวหน้ากลุ่ม

สรุปได้ว่า ผู้นำ คือบุคคลที่ได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้า อาจเป็นบุคคลที่ได้รับการมอบหมายโดยการเลือกตั้งหรือแต่งตั้งให้ในกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกและกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่ม มีบทบาท

สำคัญในการนำกลุ่มให้สามารถดำเนินงานบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ความหมายของภาวะผู้นำ

ภาวะผู้นำ ตรงกับภาษาอังกฤษที่ว่า Leadership ได้มีผู้ศึกษาและให้ความหมายของภาวะผู้นำต่าง ๆ ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2532: 197-198) ได้สรุปความหมายของภาวะผู้นำ ว่า พฤติกรรมที่มีผลทำให้ผู้อื่นยอมคล้อยตามถือเป็นศิลปะ อย่างหนึ่งในตัวบุคคลที่ชักจูงให้คนทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งและทำตามความพอใจและเป็นผู้จัดและให้ความสะดวกแก่สมาชิกผู้ปฏิบัติงาน โดยการริเริ่มให้เกิดการวางแผน กำหนดเป้าหมายและแรงจูงใจ เพื่อสนองความต้องการของสมาชิก และเพื่อให้สมาชิกมีประสิทธิภาพในการทำงาน

สุพัทธรา สุภาพ (2536: 46) ภาวะผู้นำ คือการใช้อิทธิพลหรืออำนาจหน้าที่ในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชา หรือผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อจะได้มีการดำเนินไปตามเป้าหมาย

เอกชัย กีสุขพันธ์ (2538: 81) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ คือผู้มีความสามารถในการวางแผน การจัดองค์กร การสื่อสาร การแก้ปัญหา และการจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติงานให้เป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

วิฑูรย์ สิมะโชคดี (2541: 104) ให้ความหมาย ภาวะผู้นำ คือความสามารถในการจัดการให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม โดยทำงานร่วมกับกลุ่มคน และยังหมายความรวมถึงอำนาจหน้าที่ที่ติดมากับตำแหน่งผู้บังคับบัญชาด้วย ซึ่งจะมีค่าเมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาเคารพและเชื่อถือในตัวผู้บังคับบัญชา

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2540: 14) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อิทธิพลและอำนาจ

กวี วงศ์พุดม (2542: 17) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ คือการที่ผู้นำใช้อิทธิพลในความสัมพันธ์ซึ่งมีอยู่ต่อผู้ใต้บังคับบัญชาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อปฏิบัติการและอำนวยความสะดวก โดยการติดต่อซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย

ทองใบ สุตขารี (2543: 4) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ หมายถึงกระบวนการที่บุคคลใช้อำนาจหรืออิทธิพลต่อผู้อื่น เพื่อให้บุคคลหรือกลุ่มยอมปฏิบัติตามความต้องการตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2544: 11) ได้สรุปความหมายของภาวะผู้นำไว้ดังนี้

1. เป็นความสามารถที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นในด้านการกระทำตามที่ผู้นำต้องการ และสามารถจูงใจบุคคลอื่นให้กระทำกิจกรรมที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรได้

2. เป็นกระบวนการความเป็นผู้นำจากการใช้อิทธิพลที่จะควบคุมและประสานงานกิจกรรมของสมาชิกให้บรรลุเป้าหมาย

3. เป็นลักษณะความสัมพันธ์ทางอำนาจอย่างหนึ่งของผู้นำ จนได้รับการยอมรับนับถือในพฤติกรรมของเขาจากสมาชิกภายในของกลุ่มและกลุ่มอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นกระบวนการในการใช้อิทธิพลที่มีต่อการดำเนินงานของกลุ่มให้บรรลุวัตถุประสงค์องค์การและมีการจูงใจให้เกิดพฤติกรรมในการทำงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตลอดจนใช้อิทธิพลให้กลุ่มธำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของตน

ยงยุทธ เกษสาคร (2544: 35) ให้หมายหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ คือศิลปะหรือความสามารถของบุคคลหนึ่งที่จะจูงใจหรือใช้อิทธิพลต่อบุคคลอื่น ผู้ร่วมงาน หรือผู้ใต้บังคับบัญชาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อปฏิบัติการและอำนวยการ โดยใช้กระบวนการสื่อสารความหมายหรือการติดต่อกันและกัน ให้ร่วมมือกับตนดำเนินการจนบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้

เชอร์เมอร์ฮอร์น, ฮันท์ และออสบอน (Shermerhorn, Hunt; & Osbon. 2000: 7) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ เป็นอิทธิพลระหว่างบุคคลที่จะชักนำให้บุคคลอื่นหรือกลุ่มทำในสิ่งที่ผู้นำต้องการ

คูลเตอร์ (Coulter. 2002: 20) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ เป็นความสามารถของบุคคลในการมองการณ์ไกล การปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงาน การกำหนดกลยุทธ์ และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในองค์การ เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงซึ่งจะสร้างความเจริญเติบโตและคุณค่าให้กับองค์การ

ฟิดเลอร์ และเชเมอร์ (Fiedler; & Chemer. 1974: 4) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อิทธิพลและอำนาจ

ดาฟท์ (Daft. 1999: 5) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ เป็นความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลระหว่างผู้นำและผู้ตามซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกัน

ยูคิ (Yuki. 1998: 2) ให้ความหมายไว้ว่า ภาวะผู้นำ หมายถึงพฤติกรรมส่วนตัวของบุคคลคนหนึ่งที่จะชักนำกิจกรรมของกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

แทนเนนบัม เวสชเลอร์ และ แมสซาริค (Tannenbaum, Weschler & Massarik. 1961) ให้ความหมายของ ภาวะผู้นำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีอำนาจอิทธิพลหรือมีความสามารถในการจูงใจให้บุคคลปฏิบัติตามความคิดเห็น ความต้องการหรือคำสั่ง โดยมีอิทธิพลเหนือการปฏิบัติการหรือพฤติกรรมของบุคคลอื่น

เทอร์รี่ (Terry. 1960: 293) ให้ความหมายว่า ภาวะผู้นำ เป็นการใช้อำนาจอิทธิพลให้คนอื่นเกิดความพอใจที่จะทำงานเพื่อกลุ่มและให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

สต็อกคิล (Stogdill. 1974: 7-15) ให้ความหมายของภาวะผู้นำไว้หลายลักษณะดังต่อไปนี้

1. ภาวะผู้นำ เป็นศูนย์รวมของกระบวนการกลุ่ม
2. ภาวะผู้นำ เป็นคุณลักษณะทางบุคลิกภาพและผลของการกระทำ
3. ภาวะผู้นำ เป็นศิลปะของการทำให้คนอื่นร่วมมือและปฏิบัติตาม
4. ภาวะผู้นำ เป็นการใช้อิทธิพล
5. ภาวะผู้นำ เป็นการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรม
6. ภาวะผู้นำ เป็นลักษณะการเกลี้ยกล่อม
7. ภาวะผู้นำ เป็นเครื่องมือที่จะทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย
8. ภาวะผู้นำ เป็นผลจากการที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน
9. ภาวะผู้นำ เป็นการแสดงบทบาทที่แตกต่างกัน
10. ภาวะผู้นำ เป็นการใช้ความคิดริเริ่มในการปฏิบัติงาน

โบลส์ และเดเวนพอร์ท (Boles; & Devenport. 1975: 117) ให้ความหมายว่า ภาวะผู้นำ เป็นกระบวนการซึ่งบุคคลใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ช่วยให้กลุ่มปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดผลผลิตให้เป็นไปตามเป้าหมาย ทำให้กลุ่มดำรงอยู่ได้โดยสนองความต้องการของสมาชิกในกลุ่มนั้นๆ ด้วย

เกียมแมทเทียว (Giammatteo. 1981: 2) ชี้ให้เห็นว่าผู้นำที่เหมาะสมในปัจจุบันไม่ใช่สั่งการ (directing) และควบคุม (controlling) แต่เป็นผู้นำให้เกิดการมีส่วนร่วมและเกิดแรงจูงใจของบุคคลในองค์กร (involving and motivating) ซึ่งแสดงออกทางพฤติกรรมที่เรียกว่า “ภาวะผู้นำ” จะมีลักษณะ 5 ประการ

1. สร้างและให้กลุ่มดำรงอยู่ได้
2. ทำงานสำเร็จ
3. ช่วยให้กลุ่มเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน
4. ช่วยกลุ่มตั้งวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย
5. ทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานไปสู่เป้าหมาย

เฮอร์เชย์ และแบลนชาร์ด (Hersey; & Blanchard. 1993: 94) ให้ความหมายว่า ภาวะผู้นำ เป็นกระบวนการที่ใช้อิทธิพลให้บุคคลอื่นใช้ความพยายามในการที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมาย ภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดไว้

จากความหมายภาวะผู้นำที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาวะผู้นำ หมายถึงการที่ผู้นำใช้อิทธิพลซึ่งเป็นอำนาจภายในตัวของผู้นำ เช่น ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ บุคลิกภาพ คุณธรรม ซึ่งเป็นอำนาจจริงๆ ที่เขามีอยู่และอำนาจที่บุคคลนั้นได้รับจากการที่เขาดำรงตำแหน่งซึ่งเป็น

อำนาจการยอมรับจากกลุ่มแสดงพฤติกรรมให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน (mutual understanding) ให้เกิดแรงกระตุ้นภายในกลุ่ม (mutual stimulation) ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction) สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ (situation) และนำไปสู่เป้าหมายขององค์กร

4. ทฤษฎีรูปแบบภาวะผู้นำ

ภาวะผู้นำเป็นคุณสมบัติที่สำคัญยิ่งต่อความสำเร็จการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เพราะผู้นำเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินงานขององค์กร เป็นตัวแทนขององค์กร และเป็นแกนนำแห่งพลังร่วมของบุคคลในองค์กร ความสามารถและลักษณะของผู้นำมีส่วนสัมพันธ์อย่างมากกับคุณภาพและความก้าวหน้าขององค์กร ในอันที่จะสะท้อนถึงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานในองค์กรหรือหน่วยงานนั้นๆ นอกจากนี้ผู้นำยังเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานอีกด้วย ภาวะผู้นำจึงมีความสำคัญต่อผู้ร่วมงาน ต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ต่อสถาบัน และต่อความสำเร็จขององค์กร

ทฤษฎีเกี่ยวกับภาวะผู้นำนั้นมีผู้ศึกษากันอย่างกว้างขวาง โดยการวิจัยเกี่ยวกับภาวะผู้นำส่วนใหญ่จะเน้นพฤติกรรมผู้นำไปใน 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมที่มุ่งคน (Consideration) หรือพฤติกรรมที่มุ่งงาน (Initiate Structure) แต่ยังมีแนวคิดใหม่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำเกิดขึ้นมากมาย นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับภาวะผู้นำโดยศึกษาผู้นำ 2 ลักษณะ ที่มีพฤติกรรมที่สามารถทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีผลการปฏิบัติงานดีกว่า และถือได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด (Seltzer; & Bass, 1990: 693) คือ ลักษณะผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ (Transformational) และผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional) ที่มีผลถึงความความสำเร็จ

(รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2543) แนวคิดเกี่ยวกับภาวะผู้นำที่มีการศึกษาวิจัยมากในช่วงตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมาได้แก่ ภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนแปลงสภาพ (Transformational leaders) จากชื่อทฤษฎีนี้ได้บ่งบอกถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพหรือการแปรสภาพในตัวบุคคล โดยผู้นำจะมุ่งเน้นที่การเปลี่ยนแปลงเรื่องค่านิยม คุณธรรม มาตรฐาน และการมองการณ์ไกลในอนาคต ผู้นำแบบเปลี่ยนแปลงสภาพจะให้ความสำคัญต่อการประเมินเพื่อทราบถึงระดับแรงจูงใจของผู้ตาม แล้วพยายามหาแนวทางตอบสนองของความต้องการและปฏิบัติต่อผู้ตามด้วยคุณค่าความเป็นมนุษย์ โดยสาระของทฤษฎีผู้นำแบบเปลี่ยนแปลงสภาพจะกว้างขวางครอบคลุมแนวคิดของภาวะผู้นำโดยเสน่ห์หา (Charismatic leadership) ภาวะผู้นำเชิงวิสัยทัศน์ (Visionary leadership) ภาวะผู้นำเชิงคุณธรรม (Moral leadership) รวมทั้งภาวะผู้นำเชิงวัฒนธรรม (Cultural leadership) ด้วย

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงสภาพจึงเป็นทฤษฎีภาวะผู้นำที่สามารถใช้ในการอธิบายกระบวนการอิทธิพลได้อย่างกว้างขวาง ตั้งแต่ระดับจุลภาควิชาการระหว่างผู้นำกับผู้ตามเป็นรายบุคคล ไปจนถึงระดับ

มหากะระหว่างผู้นำกับบุคลากรทั้งองค์การ ตลอดจนทั้งระบบวัฒนธรรม แม้ว่าโดยบทบาทหลักของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ คือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ขึ้นในองค์การก็ตาม แต่ตลอดเส้นทางของกระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ผู้นำกับผู้ตามจะผูกพันต่อกันอย่างมั่นคง ทฤษฎีภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพได้รับการยอมรับว่ามีความสอดคล้องกับสถานการณ์ของโลกในยุคที่มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาทฤษฎีหนึ่งในปัจจุบัน

เบอร์น (Burns, 1978) เป็นบุคคลแรกที่นำเสนอโมเดลเกี่ยวกับภาวะผู้นำเปลี่ยนสภาพในผลงานวิจัยเรื่องผู้นำทางการเมืองของตน โดยเบอร์นอธิบายภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพว่า “เป็นกระบวนการที่ทั้งผู้นำและผู้ตามต่างช่วยยกระดับของคุณธรรมและแรงจูงใจของกันและกันให้สูงขึ้น” ผู้นำดังกล่าวจะหาวิธีการยกระดับจิตใจของผู้ตามด้วยการดึงดูดความสนใจมาสู่อุดมการณ์และค่านิยมทางศีลธรรมที่ดีงาม เช่น เสรีภาพ ความยุติธรรม ความเสมอภาค สันติภาพ และความมีมนุษยธรรม เป็นต้น และพ้นจากสิ่งชั่วช้าทางอารมณ์ เช่น ความกลัว ความโลภ ความอิจฉาริษยาหรือความเกลียดชัง เป็นต้น ผู้ตามจะถูกยกระดับความคิดจาก “ทำพอแค่วันนี้” ไปสู่ “ทำเพื่อความดีงามที่ดีกว่าของเราในวันนี้” ตามแนวคิดเบอร์นใครก็ได้ในองค์การจะอยู่ในตำแหน่งหรืออยู่ในองค์การแบบใดก็ตามสามารถแสดงพฤติกรรมภาวะผู้นำเปลี่ยนสภาพได้ทั้งสิ้น โดยสามารถมีอิทธิพลต่อเพื่อนร่วมงาน ต่อผู้บังคับบัญชา หรือต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้ รวมทั้งยังสามารถเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไปก็ได้

เบอร์น ยังได้อธิบายเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างผู้นำการเปลี่ยนสภาพ (Transformational leaders) กับผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional leaders) โดยที่ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนจะจูงใจผู้ตามของตนด้วยการดึงดูดความสนใจให้มาอยู่ที่ผลประโยชน์ส่วนตัว ยกตัวอย่างเช่น ผู้นำทางการเมืองเสนอข้อแลกเปลี่ยนกับผู้อื่นว่าจะให้งาน ให้ตำแหน่ง เงินอุดหนุน หรือให้ผลตอบแทนจากสัมปทานของรัฐแก่หวัคະແນนที่ช่วยเหลือทำให้ตนได้รับเลือกตั้ง หรือผู้นำของบริษัทเสนอข้อแลกเปลี่ยนการขึ้นเงินเดือนหรือตำแหน่งหน้าที่งาน เมื่อลูกน้องขยันขันแข็งและมีผลงานดีเยี่ยม เป็นต้น ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนเกี่ยวข้องกับเรื่องค่านิยมเช่นกัน แต่เป็นค่านิยมที่สอดคล้องกับกระบวนการแลกเปลี่ยน (Exchange process) เช่น แลกเปลี่ยนอย่างเป็นธรรม อย่างซื่อสัตย์ อย่างมีความรับผิดชอบและค่านิยมอื่นที่มีเกี่ยวข้องกับกระบวนการแลกเปลี่ยน เป็นต้น (สุเทพ พงศรีวัฒน์, 2544)

ทฤษฎีภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยนของแบส

(Bass's Theory of Transformational and Transactional Leadership)

แบส (Bass, 1985) ได้เสนอทฤษฎีภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพโดยอาศัยพื้นฐานแนวความคิดของเบอร์น ซึ่งแบ่งผู้นำออกเป็น 2 แบบ ดังกล่าวแล้ว โดยแบสให้ทัศนะว่า ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional leaders) ใช้การให้รางวัลเพื่อแลกเปลี่ยนกับการยินยอมปฏิบัติตาม ส่วนผู้นำการเปลี่ยนสภาพ (Transformational leaders) นั้นได้ให้นิยามในแง่ผลของผู้นำที่กระทบต่อผู้ตาม

อันได้แก่ ผู้ตามให้ความไว้วางใจ มีความรู้สึกที่ชื่นชม ให้ความจงรักภักดี และความเคารพนับถือต่อผู้นำ จนสามารถส่งผลให้เกิดแรงจูงใจทำงานได้ผลมากกว่าความคาดหวังเดิมที่กำหนดไว้ โดยแบสอธิบายว่า ผู้นำเปลี่ยนแปลงและจูงใจต่อผู้ตามด้วยวิธีการ ดังนี้

- 1) ทำให้ผู้ตามเกิดตระหนักในความสำคัญของผลงานที่เกิดขึ้น
- 2) ใ้มน้ำใจจิตใจของผู้ตามให้เปลี่ยนจากการยึดในผลประโยชน์ของตนเองมาเป็นการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมขององค์การและหมู่คณะแทน
- 3) กระตุ้นให้ผู้ตามยกระดับของความต้องการที่สูงขึ้นกว่าเดิม (Higher order needs)

แม้ว่ากระบวนการอิทธิพลที่เกิดจากภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะยังไม่สามารถอธิบายได้ชัดเจนก็ตาม แต่ทฤษฎีนี้ก็เชื่อว่า ภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะส่งเสริมแรงจูงใจและผลงานของผู้ตามได้มากกว่าภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

ข้อแตกต่างระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพกับภาวะผู้นำโดยเสน่ห์

แบสมีความเห็นว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพมีลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากภาวะผู้นำโดยเสน่ห์อยู่หลายประการ (Bass, 1985) กล่าวคือ ความเสน่ห์ (Charisma) เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่จำเป็นของภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพเท่านั้นและโดยลำพังทฤษฎีภาวะผู้นำโดยเสน่ห์เองนั้นยังไม่มีความสามารถพอที่จะก่อให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้ ทั้งนี้แม้ว่าผู้ตามจะชื่นชมศรัทธาลोकเลียนแบบพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้นำโดยเสน่ห์แล้วก็ตามแต่ยังไม่เกิดแรงจูงใจที่สูงพอที่จะเปลี่ยนความคิดยึดจากผลประโยชน์ตนเอง ไปเป็นการเห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวมซึ่งค่อนข้างจะมีลักษณะเป็นนามธรรมได้แต่อย่างใด สิ่งที่ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเหมือนกับผู้นำโดยเสน่ห์ก็คือการมีอิทธิพลต่อผู้ตามด้วยการปลุกเร้าด้านอารมณ์และให้เกิดการลอกเลียนแบบอย่างของผู้นำด้วยรวมทั้งการพยายามเปลี่ยนแปลงผู้ตาม โดยผู้นำทำหน้าที่เป็นครู พี่เลี้ยง ผู้ฝึกสอนที่คอยดูแลและแนะนำแก่ผู้ตาม ทั้งนี้ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะใช้วิธีการยกระดับผู้ตามด้วยการมอบอำนาจในการรับผิดชอบการตัดสินใจ (Empower) แก่ผู้ตาม ในขณะที่ผู้นำโดยเสน่ห์ส่วนใหญ่ วิธีการที่ใช้ทำให้ผู้ตามอ่อนแอหลง โดยถูกสอนให้คอยการพึ่งพาและถูกหล่อหลอมซึมซับให้จงรักภักดีต่อผู้นำมากกว่าการยึดมั่นต่ออุดมการณ์ขององค์การ

ในทัศนะของแบส ผู้นำการเปลี่ยนสภาพ พบได้ทั่วไปในองค์การไม่ว่าแบบใดและไม่ว่าระดับตำแหน่งใด และไม่ว่าระดับตำแหน่งใด ในทางตรงกันข้าม ผู้นำโดยเสน่ห์เป็นสิ่งที่หายากมักจะพบได้ในภาวะที่องค์การตั้งเครียดเนื่องมาจากอำนาจที่เป็นทางการไม่สามารถใช้เพื่อแก้ปัญหาวิกฤติที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะปัญหาที่บ่อนทำลายต่อประเพณีความเชื่อและค่านิยมดั้งเดิมของส่วนรวม ผู้คนส่วนใหญ่จะออกมาถามหาผู้นำโดยเสน่ห์ให้ช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ความเสน่ห์

เป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนที่สุดทั้งสองข้าง ดังจะเห็นได้จากผู้นำโดยเสน่หาจะมีทั้งกลุ่มคนที่รักมากและกลุ่มคนที่เกลียดชังมากเช่นกัน และนี่คือสาเหตุที่ว่าทำไมผู้นำโดยเสน่หาจึงมักถูกลอบปลงชีวิต ในขณะที่กรณีเช่นนี้เกิดขึ้นกับผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพน้อยมาก

พฤติกรรมผู้นำการเปลี่ยนสภาพและพฤติกรรมผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

(Transformational and transactional behaviors)

พฤติกรรมของผู้นำตามทฤษฎีของแบส ดังได้กล่าวมาแล้วแบ่งออกเป็น 2 แบบใหญ่ ๆ ได้แก่ พฤติกรรมของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ กับพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยน โดยผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ มีพฤติกรรมอยู่ 4 องค์ประกอบ และผู้นำแบบแลกเปลี่ยนมีพฤติกรรมอยู่ 4 องค์ประกอบ โดยแบส เห็นว่าแม้ภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะต่างจากภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยนอย่างเด่นชัด แต่โดยกระบวนการแล้วไม่สามารถที่จะแยกจากกันได้อย่างแท้จริง โดยเขายอมรับว่า ผู้นำคนเดียวก็อาจใช้ภาวะผู้นำได้ทั้งสองแบบในเวลาและสถานการณ์ที่ต่างกัน

ตาราง 3 พฤติกรรมการเปลี่ยนสภาพและพฤติกรรมแบบแลกเปลี่ยน

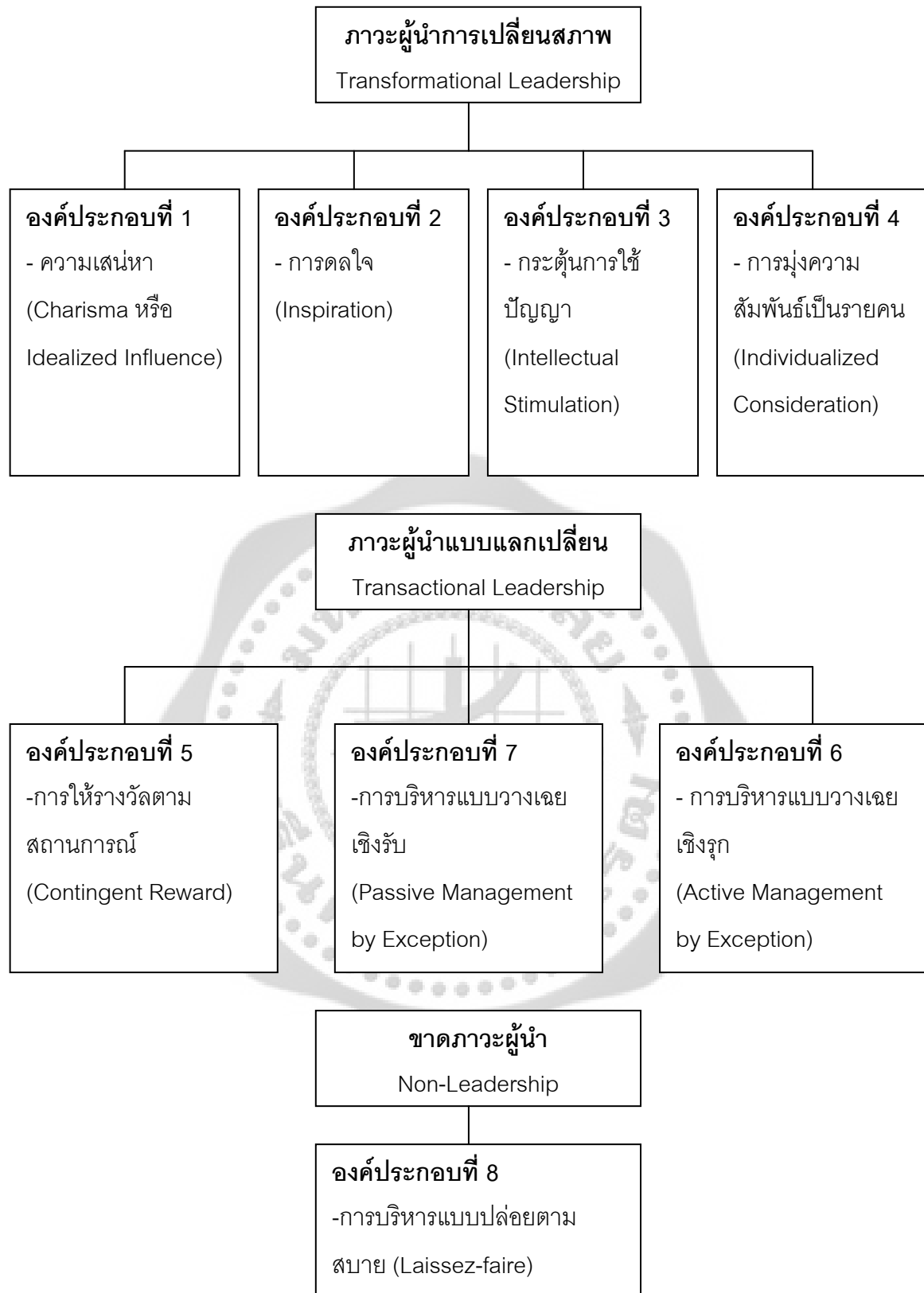
พฤติกรรมเปลี่ยนสภาพ (Transformational Behaviors)
- อิทธิพลด้านอุดมการณ์ (Idealized influence)
- การมุ่งความสัมพันธเป็นรายคน (Individualized consideration)
- การจูงใจด้านแรงดลใจ (Inspirational motivation)
- การกระตุ้นการใช้ปัญญา (Intellectual stimulation)
พฤติกรรมแบบแลกเปลี่ยน (Transactional Behaviors)
- การให้รางวัลตามสถานการณ์ (Contingent rewards)
- การบริหารแบบวางเฉยเชิงรุก (Active management by exception)
- การบริหารแบบวางเฉยเชิงรับ (Passive management by exception)
- ภาวะผู้นำแบบปล่อยตามสบาย (Laissez-faire leadership)

ที่มา: Northouse. (2001: 133)

เมื่อแรกเริ่มเสนอทฤษฎีใหม่ๆ แบส (Bass, 1985) ได้ระบุพฤติกรรมของผู้นำการเปลี่ยนสภาพ ไว้เพียง 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเสน่หา (Charisma) การกระตุ้นการใช้ปัญญา (Intellectual stimulation) และการมุ่งความสัมพันธเป็นรายคน (Individual consideration) เท่านั้น ความเสน่หา

บางที่เรียกว่า อิทธิพลด้านอุดมการณ์ (Idealized influence) คือพฤติกรรมที่สามารถกระตุ้นความรู้สึกด้านอารมณ์ของผู้ตามให้สูงขึ้น ก่อให้เกิดการเลียนแบบและผูกพันต่อผู้นำ การกระตุ้นการใช้ปัญญา คือพฤติกรรมของผู้นำในการทำความเข้าใจต่อปัญหาได้ดี จนสามารถทำให้ผู้ตามมองปัญหาดังกล่าวจากมุมมองใหม่ของตนเอง ส่วนการมุ่งความสัมพันธ์เป็นรายคน เป็นพฤติกรรมของผู้นำที่เกี่ยวกับการให้การสนับสนุน การกระตุ้นให้กำลังใจ และการเป็นที่เลี้ยงสอนแนะแก่ผู้ตาม ต่อมาทฤษฎีของเบส ได้ปรับปรุงใหม่ (Bass; & Avolio. 1990) จึงเพิ่มพฤติกรรมของผู้นำการเปลี่ยนสภาพอีกหนึ่งองค์ประกอบ คือการจูงใจด้านแรงดลใจ (Inspirational motivation) ซึ่งเป็นพฤติกรรมของผู้นำที่เกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อดึงดูดใจผู้วิสัยทัศน์โดยการใช้อยู่ลักษณะเพื่อให้เกิดการใช้ความพยายามของผู้ตามสูงขึ้น และการที่ผู้นำแสดงแบบอย่างของพฤติกรรมแก่ผู้ตาม เป็นต้น พฤติกรรมของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ ทั้งสี่องค์ประกอบดังกล่าวต่างมีความสัมพันธ์ต่อกันและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการก่อให้เกิดอิทธิพลให้การเปลี่ยนแปลงขึ้นแก่ผู้ตาม

ส่วนพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยนนั้น ในระยะแรกของทฤษฎีเบส ได้ระบุพฤติกรรมไว้เพียง 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การให้รางวัลตามสถานการณ์ (Contingent reward) กับการบริหารแบบวางเฉยเชิงรับ (Passive management by exception) การให้รางวัลตามสถานการณ์ หมายถึง พฤติกรรมของผู้นำในการกำหนดความชัดเจนของงานที่เป็นเกณฑ์ที่สมควรได้รับรางวัลและใช้เป็นเครื่องจูงใจแก่ผู้ตาม ส่วนการบริหารแบบวางเฉยเชิงรับ ได้แก่ พฤติกรรมของผู้นำที่ใช้การลงโทษตามสถานการณ์ เพื่อให้ผู้ตามเกิดการปรับปรุงแก้ไขในกรณีผลงานเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานที่กำหนด ต่อมา มีการปรับปรุงทฤษฎีใหม่ (Bass; & Avolio, 1990 a) ได้เพิ่มพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยนอีก 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การบริหารแบบวางเฉยเชิงรุก (Active management by exception) ซึ่งเป็นพฤติกรรมของผู้นำที่เกี่ยวกับการเข้าไปติดตามตรวจสอบผู้ตามนั้น แล้วดำเนินการแก้ไขเพื่อให้แน่ใจว่างานที่สำเร็จออกมานั้นมีประสิทธิภาพ ส่วนอีกองค์ประกอบหนึ่ง คือการบริหารแบบปล่อยตามสบาย (Laissez-faire) เป็นพฤติกรรมของผู้นำที่ไม่ให้ความสนใจใดๆ ไม่ว่าด้านงานหรือด้านคน (เช่น ไม่เอาใจใส่ดูแลช่วยเหลือ ไม่รับรู้ปัญหา ไม่สนใจความต้องการของลูกน้อง) มีลักษณะปล่อยให้ทุกอย่างเกิดขึ้นและเป็นไปตามยถากรรมเหมือนไม่มีผู้นำ ด้วยเหตุนี้นักวิชาการบางคนจึงไม่นับการบริหารแบบปล่อยตามสบายว่าเป็นการบริหารหรือเกี่ยวกับภาวะผู้นำ (Non-leadership) กรณีนี้จะทำให้พฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยนที่เกี่ยวข้องจริงเพียง 3 องค์ประกอบเท่านั้น และสรุปเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพกับผู้นำแลกเปลี่ยน

ภาพประกอบ 3 รูปแบบพฤติกรรมของภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

ที่มา: Northouse. (2001: 136).

ตารางที่ 4 ตารางเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพกับผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

คุณลักษณะ	ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ	ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน
- แนวทาง	- ริเริ่มสิ่งใหม่(สร้างโอกาส, จินตนาการสิ่งใหม่เพื่อค้นหา)	- รักษาสมดุลของงานที่ทำอยู่
- การปฏิสัมพันธ์	- มุ่งความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับสมาชิกกลุ่ม	- ยึดบทบาทตามหน้าที่กำหนด
- จุดเน้น	- เน้นวิสัยทัศน์ ค่านิยม ความคาดหวังและบริบท	- เน้นการควบคุมผลผลิตและผลงาน
- การใช้อิทธิพล	- ทั้งภายในและภายนอก ขอบเขตโครงสร้างหน่วยงาน	- ภายในกลุ่มที่กำหนด
- การจูงใจโดยใช้	- กิจกรรมสร้างกำลังใจ (เชิงอารมณ์ให้การแนะนำ)	- อำนาจทางการและกลไก
- ใต้	- อำนาจอิทธิพล	- การควบคุม
- ค่านิยม	- ความร่วมมือ เอกภาพ ความเสมอภาค ความยุติธรรม และเป็นธรรม รวมทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล	- การประสานงาน ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล
- การสื่อสาร	- ทางตรงและทางอ้อมแต่งานที่มอบหมายชัดเจนและขาดความชัดเจน	- ให้ความชัดเจนต่อทิศทางงานที่มอบหมายในเชิงรูปธรรม
- มุ่งสู่	- ผลปลายทาง (ends)	- แนวทาง (means)
- เป็น	- นักปรัชญา	- นักเทคโนโลยี
- ผลที่เกิดขึ้นคือ	- การเปลี่ยนแปลง	- การแลกเปลี่ยน
- บทบาท	- ให้อิสระในการคิด	- ให้ทำตามระบุ
- งานหลัก	- การให้ความหมายและการสื่อสารแก่เป้าหมาย การสร้างแรงจูงใจ	- นำเป้าหมายสู่การปฏิบัติ เป็นผู้สอนงาน และเป็นกรรมการตัดสิน
- กรอบเวลา	- มองอนาคต	- มองปัจจุบัน
- บริบทความคิด	- ระดับสากล	- ระดับท้องถิ่น

ตาราง 4 (ต่อ)

คุณลักษณะ	ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ	ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน
- ทิศทางหลัก	- แสวงหาสิ่งใหม่ วิธีการใหม่ - การเปลี่ยนแปลง	- การรักษาสภาพเดิม - ความมั่นคง
- วิธีการ	- ใช้การนำ (leading)	- ใช้การจัดการ (managing)

ที่มา: Yukl. (1998: 342 – 346).

องค์ประกอบของพฤติกรรมภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ

(Transformational Leadership Factors)

ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะให้ความใส่ใจต่อการทำงานของผู้ตาม โดยจะพัฒนาผู้ตามให้งอกงามเต็มขีดศักยภาพไปพร้อมกัน ผู้นำที่ลักษณะแบบเปลี่ยนสภาพนั้น มีระบบค่านิยมและอุดมการณ์ของคนที่เข้มแข็ง ซึ่งจะสามารถส่งผลต่อการเพิ่มแรงจูงใจของผู้ตามให้ปฏิบัติไปในแนวทางดีงามต่อส่วนรวมมากกว่าเพื่อประโยชน์ของตนเอง (Kuhnert. 1994)

องค์ประกอบที่ 1: ความเสน่ห์ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อิทธิพลเชิงอุดมการณ์ (Charisma or Idealized Influence) เป็นพฤติกรรมที่ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพแสดงออกด้วยแบบตัวอย่างบทบาทที่เข้มแข็งให้ผู้ตามมองเห็น เมื่อผู้ตามรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวของผู้นำ ก็เกิดการลอกเลียนแบบพฤติกรรมเกิดขึ้นได้ ซึ่งปกติผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะมีการประพฤติปฏิบัติที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมและจริยธรรมสูง จนเกิดการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ดังนั้นจึงได้รับการนับถืออย่างลึกซึ้งจากผู้ตาม พร้อมทั้งได้รับความไว้วางใจอย่างสูงอีกด้วย ผู้นำจึงสามารถจะทำหน้าที่ให้วิสัยทัศน์และสร้างความเข้าใจต่อเป้าหมายของพันธกิจแก่ผู้ตาม โดยสละแล้ว องค์ประกอบด้านความเสน่ห์น่าฟังบอกถึงการมีความสามารถพิเศษของบุคคลซึ่งจะส่งผลให้ผู้อื่นเต็มใจที่จะปฏิบัติตามวิสัยทัศน์ที่บุคคลนั้นกำหนดไว้ ตัวอย่างบุคคลที่มีความสามารถพิเศษของภาวะผู้นำด้านความเสน่ห์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ ได้แก่ เนลสัน มานเดลา อดีตประธานาธิบดีผิวดำคนแรกของประเทศแอฟริกาใต้ ที่สามารถครองใจคนผิวดำทั้งประเทศ สามารถเอาชนะผู้ปกครองผิวขาวได้โดยสันติวิธีจนประเทศได้รับเอกราช เพราะคุณลักษณะความเสน่ห์ของเขาจึงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ขึ้นแก่ส่วนรวมทั้งชาติ

องค์ประกอบที่ 2: การสร้างแรงดลใจ (Inspirational Motivation) เป็นพฤติกรรมของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ ที่แสดงออกด้วยการสื่อสารให้ผู้ตามทราบถึงความคาดหวังที่สูงของผู้ตามที่มีต่อผู้ตาม ด้วยการสร้างแรงดลใจโดยจูงใจให้ยึดมั่นและร่วมสานฝันต่อวิสัยทัศน์ต่อองค์การ ในทางปฏิบัติ

ผู้นำมักจะใช้สัญลักษณ์และการปลุกเร้าทางอารมณ์ให้กลุ่มทำงานร่วมกันเพื่อไปสู่เป้าหมายแทนการทำเพื่อประโยชน์เฉพาะตน ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจึงถือได้ว่าเป็นผู้ส่งเสริมน้ำใจแห่งการทำงานที่ทีมผู้นำจะพยายามจูงใจผู้ตามให้ทำงานบรรลุเกินเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยสร้างจิตสำนึกของผู้ตามให้เห็นความสำคัญว่าเป้าหมายและผลงานนั้นจำเป็นต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จึงจะทำให้องค์การเจริญก้าวหน้าประสบความสำเร็จได้

องค์ประกอบที่ 3: การกระตุ้นการใช้ปัญญา (Intellectual Stimulation) เป็นการที่พฤติกรรมของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ โดยที่แสดงออกด้วยการกระตุ้นให้เกิดการริเริ่มการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ โดยใช้วิธีการฝึกคิดทวนกระแสความเชื่อและค่านิยมเดิมของตน หรือของผู้นำหรือขององค์การ ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ จะสร้างความรู้สึกท้าทายให้เกิดแก่ผู้ตาม และจะให้การสนับสนุนหากผู้ตามต้องการทดลองวิธีการใหม่ๆ ของตน หรือต้องการริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่เกี่ยวกับงานขององค์การ ส่งเสริมให้ผู้ตามแสวงหาทางออกและวิธีการแก้ปัญหาต่างด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการฝ่ายผลิตของโรงงานส่งเสริมให้พนักงานแต่ละคนพยายามพัฒนาวิธีการทำงานของตนเองที่สามารถลดความซ้ำซ้อนเสียหายของผลผลิต หรือหาสาเหตุของการลดลงของคุณภาพผลผลิต เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 4: การมุ่งความสัมพันธเป็นรายคน (Individualized Consideration) เป็นพฤติกรรมของผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ ที่จะมุ่งเน้นความสำคัญในการส่งเสริมบรรยากาศของการทำงานที่ดีด้วยการใส่ใจรับรู้ และพยายามตอบสนองต่อความต้องการเป็นรายบุคคลของผู้ตาม ผู้นำจะแสดงบทบาทเป็นครูพี่เลี้ยงและที่ปรึกษาให้คำแนะนำให้การช่วยเหลือผู้ตามได้พัฒนาระดับความต้องการของตนสู่ระดับสูงขึ้น เช่น สู่ระดับการนับถือตนเอง (self-esteem) โดยผู้นำใช้วิธีการกระจายอำนาจการตัดสินใจแก่ผู้ตาม เพื่อเพิ่มการเรียนรู้และความกล้ารวมทั้งความมั่นใจแก่ผู้ตาม ตัวอย่างของผู้นำในลักษณะนี้ ได้แก่ ผู้นำที่ใช้เวลาในการดูแลเอาใจใส่แก่พนักงานรายบุคคลด้วยวิธีการเฉพาะของแต่ละคน พฤติกรรมที่ผู้นำใช้กับผู้ตามแต่ละคนก็จะแตกต่างกัน เช่น บางคนจำเป็นต้องใช้การดูแลอย่างใกล้ชิด ในขณะที่บางคนที่มีความรับผิดชอบสูงคืออยู่แล้วก็ใช้วิธีการให้อิสระ เป็นต้น

องค์ประกอบของพฤติกรรมภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

(Transactional Leadership Factors)

ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนต่างไปจากผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ กล่าวคือ ไม่ตอบสนองต่อความต้องการรายบุคคลของผู้ตาม รวมทั้งไม่พัฒนาความเจริญงอกงามให้แก่ผู้ตาม แต่ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนจะมุ่งใช้สิ่งของมีค่าราคาเพื่อเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนกับการทำงานของผู้ตาม โดยเมื่อผู้ตามได้กระทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายสำเร็จแล้วได้สิ่งตอบแทน ขณะที่ผู้นำจะได้นำผลงานจากลูกน้องไปเป็นผลงานของตน ดังนั้นการที่ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนมีอิทธิพลก็เพราะผู้ตามมองเห็นว่า หากทำตามที่ผู้นำต้องการแล้ว ตนจะได้รับประโยชน์ที่พอใจเป็นสิ่งตอบแทน (Kuhnert; & Lewis. 1987)

องค์ประกอบที่ 5: การให้รางวัลตามสถานการณ์ (Contingent Rewards) บางครั้งเรียกว่าการแลกเปลี่ยนที่สร้างสรรค์ (Constructive Transactional) เป็นพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ด้วยกระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้นำกับผู้ตาม โดยถ้าหากผู้ตามใช้ความพยายามเพิ่มมากขึ้นก็จะได้รางวัลเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนตอบแทน ผู้นำแบบนี้จะทำเงื่อนไขข้อตกลงว่า หากผู้ตามทำสำเร็จตามที่ตนต้องการแล้วจะได้รับอะไรตอบแทนบ้างตามเกณฑ์ที่ตกลงกันไว้ ตัวอย่างของผู้นำแบบแลกเปลี่ยนเห็นได้จากการต่อรองของพ่อแม่กับลูกว่าจะอนุญาตให้ดูทีวีได้กี่ชั่วโมงถ้าลูกยอมซ้อมดนตรีตามตารางที่กำหนดเรียบร้อยแล้ว หรือหัวหน้าสัญญาอนุญาตให้พนักงานลาพักร้อนได้ถ้าหากสามารถทำเป้าหมายได้ตามที่กำหนด เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 6: การบริหารงานแบบวางเฉยเชิงรุก (Active Management by Exception) เป็นพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ที่ใช้วิธีการทำงานแบบเดิมและปล่อยให้ไปตามสถานการณ์เดิมตราบเท่าที่วิธีการทำงานแบบเก่ายังใช้ได้ผลแต่จะเข้าไปแทรกแซงก็ต่อเมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้น หรือทำงานได้ต่ำกว่ามาตรฐาน โดยผู้นำที่บริหารงานแบบวางเฉยเชิงรุก (active form) จะแสดงออกทางพฤติกรรมเข้าไปกำกับตรวจสอบลูกน้องอย่างใกล้ชิดว่าได้ทำผิดหรือฝ่าฝืนฝ่าระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ หากตรวจสอบพบผู้นำก็จะใช้มาตรการเข้าแก้ไขโดยทันที ตัวอย่างเช่น เมื่อหัวหน้าพบว่าพนักงานขายให้บริการแก่ลูกค้าซัดซัดหรือไม่สะดวก หัวหน้าจะตรงเข้าไปช่วยเหลือบอกกล่าวและทำการปรับปรุงแก้ไขทันที เป็นต้น พฤติกรรมของหัวหน้าจะมีลักษณะของการเสริมแรงเชิงลบ (negative reinforcement) แก่ผู้ตาม

องค์ประกอบที่ 7: การบริหารแบบวางเฉยเชิงรับ (Passive Management by Exception) เป็นพฤติกรรมของผู้นำแบบแลกเปลี่ยนที่คล้ายกับแบบเชิงรุก กล่าวคือจะใช้วิธีการทำงานแบบเดิมและพยายามรักษาสถานภาพเดิมตราบเท่าที่วิธีการทำงานแบบเก่ายังใช้ได้ผล แต่จะเข้าไปแทรกแซงก็ต่อเมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้น หรือทำงานได้ต่ำกว่ามาตรฐาน โดยผู้นำที่บริหารงานแบบวางเฉยเชิงรับ (negative form) มีลักษณะคล้ายคอยจับผิด เมื่อพบก็จะใช้วิธีการตำหนิ ลงโทษ โดยไม่มีการบอกกล่าวให้ทราบล่วงหน้าเพื่อมีโอกาสได้ปรับปรุงแก้ไขหรือป้องกันก่อน พฤติกรรมผู้นำบริหารแบบวางเฉยเชิงรับจึงมีผลร้ายแรงต่อแรงจูงใจของผู้ตามยิ่งกว่าแบบเชิงรุกดังกล่าวแล้ว

องค์ประกอบที่ 8: การบริหารแบบขาดภาวะผู้นำ (Non-leadership) หรือปล่อยให้ตามสบาย (Laissez-faire) จากรูปแบบพฤติกรรมของภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยนเป็นภาพแสดงแถบความต่อเนื่องของภาวะผู้นำ จะเห็นว่าองค์ประกอบที่ 8 คือ การบริหารแบบขาดผู้นำ (non-leadership) หรือปล่อยให้ตามสบาย (laissez-faire) นั้น ถูกจัดอยู่ด้านขวามือสุดของแถบความต่อเนื่องของภาวะผู้นำและถูกแยกออกจากพฤติกรรมของทั้งผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ด้วยเหตุผลเพราะเป็นการแสดงพฤติกรรมเหมือนกับไม่มีผู้นำ (non-leader) ด้วย

การปล่อยให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นและคงอยู่ตามยถากรรมมากกว่า คำว่า “laissez-faire” (หรือปล่อยตามสบาย) เป็นภาษาฝรั่งเศสที่ใช้กับ laissez-faire leader หมายถึงผู้นำที่... “ถอนมือออกแล้วปล่อยให้สิ่งต่างๆ วิ่งไปเอง (Hand-off-let-things-ride)” เพราะการบริหารแบบปล่อยตามสบายนั้น หัวหน้าจะปล่อยให้งานดำเนินการไปตามยถากรรม ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงาน เมื่อเกิดปัญหาหรือข้อผิดพลาดขึ้นก็จะวางเฉยไม่สนใจเกี่ยวข้อง แต่จะพยายามเอาตัวรอด ไม่ตัดสินใจ ไม่ให้ข้อมูลป้อนกลับ ไม่สนใจหรือให้แรงจูงใจแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา ดังนั้นภาวะดังกล่าวจึงเหมือนกับขาดภาวะผู้นำ (non-leader) และไม่ใช่อำนาจผู้นำแบบแลกเปลี่ยนแต่อย่างใด

แนวปฏิบัติสำหรับผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ เท่าที่มีผลการศึกษวิจัยถึงปัจจุบันพอที่จะสรุปเป็นแนวปฏิบัติสำหรับการเป็นผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ โดยยุก (Yukl, 1998) ได้สรุปไว้ 9 ประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ทำวิสัยทัศน์ให้มีความชัดเจนในเชิงความหมายและความน่าสนใจ
2. อธิบายวิธีการที่สามารถบรรลุวิสัยทัศน์
3. ปฏิบัติการด้วยความมั่นใจ และมองโลกในแง่ดีงาม
4. แสดงความเชื่อมั่นในผู้ตาม
5. สร้างโอกาสให้พบความสำเร็จตั้งแต่ระยะเริ่มแรก
6. ร่วมยินดีและฉลองความสำเร็จ
7. ใช้กิริยาท่าทาง การกระทำเชิงสัญลักษณ์เพื่อเน้นค่านิยมสำคัญ
8. นำด้วยการเป็นแบบอย่าง
9. มอบอำนาจความรับผิดชอบในการตัดสินใจแก่ผู้ตามเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำแบบแลกเปลี่ยนกับผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ

จากแนวคิดของเบส (Bass, 1985) เกี่ยวกับผู้นำทั้งสองแบบนี้ในแง่ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องต่อกัน ซึ่งอธิบายเพิ่มเติมต่อมาว่า การที่ผู้นำคนหนึ่งอาจแสดงพฤติกรรมได้ทั้งที่เป็นผู้นำแบบแลกเปลี่ยนและผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพในสัดส่วนที่แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์ ด้วยเหตุนี้เองความเป็นผู้นำทั้งสองแบบจึงเชื่อมโยงต่อกันแบบแถบต่อเนื่อง (leadership continuum) แทนที่จะแยกออกจากกันเป็นอิสระ (Yammarino, 1993) ดังภาพประกอบที่ 1 ดังกล่าวแล้ว จากแนวคิดดังกล่าวทำให้นักวิชาการบางคนเชื่อว่า การเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริงนั้น น่าจะมีทั้งความเป็นผู้นำแบบแลกเปลี่ยนควบคู่กับความเป็นผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพที่เหมาะสมไปตามสถานการณ์

ดังกล่าวนั้นในความคิดของเบอร์น (Burn, 1978) โดยพื้นฐานของผู้นำแบบแลกเปลี่ยน คือการใช้กระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้นำกับผู้ตาม โดยที่ผู้นำยอมรับความต้องการของผู้ตาม ด้วยการให้วัตถุสิ่งของมีค่าตามต้องการ แต่มีเงื่อนไขแลกเปลี่ยนให้ผู้ตามทำงานบรรลุวัตถุประสงค์

สงค์ ที่กำหนดหรือปฏิบัติตามหน้าที่ได้สำเร็จตามข้อตกลง ผู้ตามก็จะได้รางวัลตอบแทนเป็นการแลกเปลี่ยน ขณะเดียวกันผู้นำก็จะได้ประโยชน์จากผลงานที่สำเร็จนั้น ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนจึงเน้นที่ทำให้การดำเนินการขององค์การในปัจจุบันเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ (efficiency) บังเกิดผลดี (excel) ผู้นำแบบนี้จึงมีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการให้ได้เป็นไปตามหน้าที่ทางด้านการบริหาร (management functions) เช่น การวางแผน การจัดการองค์การ การนำ การติดตามควบคุม เป็นต้น ในการทำงานจึงไม่เน้นความสัมพันธ์ส่วนตัวนัก ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนนั้นจึงมีความเป็นผู้บริหารจัดการ (managers) มากกว่าพฤติกรรมด้านความหมายของการเป็นผู้นำ (leaders) ทั้งนี้เพราะแสดงพฤติกรรมในการบริหารจัดการ (managing) มากกว่าการนำ (leading) โดยมุ่งเน้นความมีประสิทธิภาพ (efficiency) เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถที่จะปรับให้มีประสิทธิผล (effective) เพิ่มขึ้นได้ โดยทำให้ความคาดหวังในงานมีความชัดเจนมากขึ้นพร้อมกับยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือผู้ตามให้เกิดความมั่นใจตนเอง นอกจากนี้การช่วยตอบสนองความต้องการพื้นฐานของผู้ตามจะทำให้ผลงานและขวัญกำลังใจของผู้ตามสูงขึ้นด้วย หรือกล่าวโดยสรุปอีกนัยหนึ่งก็คือเพิ่มความเป็นภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพมากขึ้นนั่นเอง

ในขณะเดียวกันผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพมีคุณลักษณะสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญขึ้น ผู้นำแบบนี้มีความสามารถในการนำการเปลี่ยนแปลงวิสัยทัศน์ กลยุทธ์และวัฒนธรรมขององค์การพร้อมไปกับการส่งเสริมการริเริ่มสร้างสรรค์ด้านผลงาน ผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีใหม่ๆ อีกด้วย ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจะไม่ใช้แรงจูงใจทางวัตถุให้มีอิทธิพลเหนือผู้ตาม แต่จะเน้นคุณลักษณะที่เป็นนามธรรมมากกว่า เช่น ใช้วิสัยทัศน์ ค่านิยมร่วมและความคิดในการสร้างความสัมพันธ์ต่อกัน การทำให้กิจกรรมต่างๆ เกิดความหมายในเชิงคุณค่า การสร้างความเข้าใจและความรู้สึกมีส่วนร่วมของผู้ตาม ตลอดจนกระบวนการเปลี่ยนแปลง ความเป็นผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพจึงขึ้นอยู่กับคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้นำ เช่น ค่านิยม ความเชื่อ และคุณสมบัติอื่นของผู้นำเองมากกว่ากระบวนการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้นำกับผู้ตาม ดังเช่นผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

กล่าวโดยสรุป ความสัมพันธ์ของผู้นำทั้งสองแบบดังกล่าวขึ้นอยู่กับสมมติฐานความเชื่อ ว่าผู้นำที่ประสบความสำเร็จนั้นต้องวัดจากควมมีประสิทธิภาพ (efficiency) และควมมีประสิทธิผล (effective) แล้ว ผู้นำก็จำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมทั้งการบริหารจัดการ (managing) ควบคู่ไปกับการนำ (leading) นั่นก็หมายความว่า จำเป็นต้องมีทั้งความเป็นผู้นำแบบแลกเปลี่ยนพร้อมกับภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ แต่ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงสถานการณ์นั้น ๆ เป็นสำคัญ

ดังนั้นการศึกษาภาวะผู้นำของผู้ประกอบการท่องเที่ยวจึงจัดเป็นประเด็นสำคัญ ผู้นำต้องรู้จักปรับตนเองและธุรกิจของตนให้เข้ากับสภาพการณ์ที่อยู่รอบตัวและผู้นำต้องเข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องของสังคมบ้านเมืองปัจจุบัน การแลกเปลี่ยนข่าวสาร ตลอดจน

จนประสบความสำเร็จให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการทำงานกับพนักงาน การสร้างสรรคธุรกิจ เพื่อตอบสนองต่อสิ่งใหม่ๆ จะเห็นว่าภาวะผู้นำที่ถือได้ว่ามีผลการปฏิบัติงานดีกว่า มีประสิทธิภาพมากที่สุดและเป็นที่สนใจศึกษามากขึ้น คือภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน เพื่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการควรมีภาวะผู้นำที่ดี และสามารถปรับให้เหมาะสมกับเหตุการณ์นั้นๆ ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งนี้จึงได้ทำการศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยนตามทฤษฎีแนวความคิดของเบส (Bass. 1985)

5. แนวความคิดทักษะของผู้นำ

ผู้บริหารในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารระดับกลาง และผู้บริหารระดับต้นเช่นเดียวกับผู้บริหารในอุตสาหกรรมอื่น และผู้บริหารเหล่านี้จำเป็นต้องใช้ทักษะในการดำเนินงานที่เหมือนกันแต่จะแตกต่างกันในระดับของการใช้งาน ทฤษฎีของผู้นำที่จะต้องมีการมี 3 ทักษะพื้นฐาน ของแคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) ซึ่งได้ให้ความหมายของคำว่า ทักษะ (Skill) ว่าหมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะแปลความรู้สึก ความรู้ กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการ วิธีทำ เทคนิคเฉพาะอย่าง และการใช้เครื่องมือต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน โดยการเรียนรู้จากประสบการณ์ การฝึกปฏิบัติ การศึกษาเพิ่มเติม และการฝึกอบรม ออกมาเป็นการกระทำ (Action) และได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้นำและผู้บริหารที่ดีและมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ความสำเร็จได้ 3 ประการคือ

5.1 ทักษะด้านแนวความคิด (Conceptual Skill)

หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจ มองเห็นภาพความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ในองค์การทั้งหมด มีความคิดที่กว้างไกล ครอบคลุมและเชื่อมโยงกับองค์การอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี ทั้งทางด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ ทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค หรืออาจกล่าวได้ว่าทักษะด้านแนวความคิด (Conceptual Skill) ได้แก่ การมองเห็นภาพโดยส่วนรวมขององค์การ (Visualizing) การวิเคราะห์ (Analyzing) การวินิจฉัย (Diagnosing) การสังเคราะห์ (Synthesizing) การรู้จักวิพากษ์วิจารณ์ (Criticizing) และการรู้จักใช้คำถาม (Questioning)

เซอร์จิโอวานนี (Sergiovanni. 1980: 72-73) กล่าวว่า ทักษะด้านแนวความคิดเป็นทักษะการจัดการที่จำเป็นตามระดับขององค์การ ซึ่งเป็นความสามารถผู้บริหารจะถึงเข้าใจความซับซ้อนขององค์การ การปฏิบัติงานที่เหมาะสมของบุคลากรที่อยู่ในองค์การและการเข้าใจวัตถุประสงค์โดยรวมขององค์การ เช่นเดียวกับ โบวี (Bovee; et.al. 1993: 9) ที่มองว่า ทักษะการจัดการ (Management Skill) ด้านแนวความคิด (Conceptual Skill) เป็นทักษะที่ทำให้ผู้จัดการหรือผู้นำกลุ่มสามารถมองภาพรวมทั้งหมดขององค์การ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์การกับสิ่งแวดล้อมและเข้าใจความสัมพันธ์ใน

ส่วนต่างๆ ขององค์การ เช่น การตัดสินใจ การวางแผนและการจัดองค์การ ซึ่งเป็นกิจกรรมการจัดการ โดยเฉพาะที่แสดงถึงการมีทักษะด้านแนวความคิดของผู้นำกลุ่มและองค์การ

นอกจากนี้ พันธ์ หันนาคินทร์ (2525: 68-68) ได้กล่าวได้ว่า ทักษะด้านแนวความคิด คือ ความเข้าใจโครงสร้าง และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกองค์การ การเข้าใจและมองเห็นแนวโน้มของความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น เป็นผู้สายตากว้างไกล และลึกพอที่จะหยั่งรู้ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำและการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกที่จะมีผลกระทบต่อการทำงานในองค์การ โดย พะยอม วงศ์สารศรี (2537: 45-46) ได้กล่าวเสริมว่า ทักษะด้านแนวความคิด เป็นทักษะที่เกี่ยวกับความสามารถในการมององค์การในภาพรวมเป็นการพิจารณาหน้าที่ต่างๆ ในองค์การ และผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกที่มีต่อองค์การในภาพรวม ไม่ว่าจะเป็น การแปรเปลี่ยนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญต่อกระบวนการตัดสินใจของฝ่ายจัดการเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยงานขององค์การจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน เช่น นโยบายการ ตลาดเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลกระทบต่อฝ่ายผลิต ฝ่ายบุคคลและฝ่ายการเงิน ทักษะด้านแนวความคิดจำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดวิจารณ์ และคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดังนั้น การจัดการระดับสูงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะนี้ในระดับสูง และลดหลั่นลงมาตามลำดับ ซึ่ง ธงชัย สันติวงษ์ (2537: 344-345) ก็เห็นว่า ความสามารถด้านแนวความคิดนี้ เป็นความสามารถในการที่จะเข้าถึงปัญหาของส่วนต่างๆ ขององค์การได้ทั้งหมดและสามารถคิดหาวิธีการปฏิบัติงานที่ดีและเหมาะสมสำหรับทั้งองค์การ ความสามารถดังกล่าวนี้ได้ก็ต่อเมื่อผู้นำมีขอบเขตของการคิดที่กว้างขวางครอบคลุมไปถึงการพิจารณาจุดประสงค์ขององค์การ มากกว่าที่เป็นความสามารถนึกคิดถึงปัญหาเฉพาะภายในขอบเขตของงานในกลุ่มของตนเท่านั้น

5.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skill)

หมายถึง ความสามารถของผู้นำในการปฏิบัติงาน และใช้ดุลยพินิจเกี่ยวกับการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น และการรู้จักใช้คน ทักษะด้านนี้ประกอบไปด้วย ความเข้าใจถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจคน และมีศิลปะฝึกตนเป็นผู้นำที่ดี เข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถสร้างระบบความร่วมมือระหว่างผู้ได้บังคับบัญชา และผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ไวลล์ (Wiles.1955: 125) มีความเห็นว่า ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Skill) ความสามารถในการเข้ากับบุคคลต่างๆ ได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ สามารถทำงานกับผู้อื่นได้ จูงใจคนให้เกิดความร่วมมือกันทำงาน ทำให้กลุ่มยอมรับการเปลี่ยนแปลง ทักษะนี้เกิดจากการมีความเห็นใจกัน การตระหนักในตนเอง การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล การตระหนักในความคิดเห็นของผู้อื่น และการปรุมนิเทศเพื่อนร่วมงาน

แฮร์ริส (Harris. 1985: 16-19) มีความเห็นเช่นเดียวกัน พร้อมทั้งขยายความว่า ทักษะด้านมนุษย (Human Skill) ได้แก่ ความเข้าอกเข้าใจ (Empathizing) การรู้จักสัมภาษณ์ (Interviewing) การรู้จักสังเกต (Observing) การรู้จักการนำอภิปราย (Leading discussion) ความสามารถสะท้อนความรู้สึกและความคิด (Reflecting feeling and ideas) การมีส่วนร่วมในการอภิปราย (Participating in discussion) และการแสดงบทบาทสมมติ(Role playing) ทำนองเดียวกับ เซอร์จิโอวานนี (Sergiovanni. 1980: 72) ได้กล่าวว่า ทักษะด้านมนุษย เป็นความสามารถในการจะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยคำนึงถึงพื้นฐานของบุคคลและการอยู่ร่วมกันในกลุ่ม สิ่งที่สำคัญต่อทักษะนี้อย่างยิ่งได้แก่ ความเข้าใจตัวเองและการยอมรับเป็นอย่างดี และเห็นถึงคุณค่า ความสำคัญของบุคคล ความหนักแน่น และความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานที่ครอบคลุมถึงความเข้าใจในทักษะสำหรับผู้นำ เช่น การสร้างแรงจูงใจ การพัฒนาบุคลิก กลุ่มพลวัติ ความต้องการของมนุษย์ การสร้างขวัญและกำลังใจ การจัดการความขัดแย้ง และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทักษะด้านมนุษยนี้ เป็นความสามารถและการตัดสินใจในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น รวมถึงความเข้าใจการจูงใจ และการใช้ภาวะผู้นำที่มีประสิทธิภาพ

พะยอม วงศ์สารศรี (2537: 45-46) ได้กล่าวเสริมว่า ทักษะด้านมนุษย เป็นงานด้านการจัดการซึ่งเป็นการกระทำกับมนุษย์โดยตรง ดังนั้นการที่จะทำให้บุคคลที่ร่วมงานกันอยู่ร่วมมือกันในการทำงาน จำเป็นต้องเข้าใจเรื่องราวมนุษย์เป็นอย่างดี เข้าใจถึงสาเหตุต่างๆ ที่แสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ มีความสามารถในการใช้วิจิจูงใจสมาชิกในองค์การให้ออกทำงาน ทักษะนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ฝ่ายจัดการทุกระดับจำเป็นต้องปลูกฝังและพัฒนาขึ้น เพื่อให้เกิดความความร่วมมืออย่างดีภายในองค์การ สอดคล้องกับ ธงชัย สันติวงษ์ (2537: 334) ที่ให้ความเห็นว่า ความสามารถในด้านมนุษยนั้น ซึ่งหมายถึงความสามารถในการที่จะปฏิบัติและใช้ดุลยพินิจเกี่ยวข้องกับการทำงานกับคนและการรู้จักใช้คน ความสามารถชนิดนี้มักจะประกอบด้วยความสามารถเข้าใจถึงวิจิจูงใจคนและมีศิลปะการทำตนให้เป็นผู้นำที่ดี

5.3 ทักษะด้านเทคนิค (Technical Skill)

หมายถึง ความสามารถของผู้นำในการจะใช้ความรู้ความสามารถ กระบวนการขั้นตอน วิธีการ วิธีทำ เทคนิคเฉพาะอย่าง การใช้เครื่องมือต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงาน โดยการเรียนรู้จากประสบการณ์ การฝึกปฏิบัติ การศึกษาเพิ่มเติม และการฝึกอบรม ซึ่งต่อมา แฮร์ริส (Harris. 1985: 16-19) ได้นำทักษะด้านเทคนิคของ Katz มาขยายคำว่า ทักษะด้านเทคนิค (Technical skill) ได้แก่ การพูด (Speaking) การเขียน (Writing) การอ่าน (Reading) การฟัง (Listening) การจัดลำดับเรื่อง (Outlining) การเขียนแผนภูมิ (Graphing) การวาดภาพ (Sketching) การคำนวณ (Computing) และเป็นประธานในที่ประชุม (Chairing a meeting)

วอร์เนอร์ (Worner. 1982: 258-259) ได้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาและการเปลี่ยนแปลงที่สามารถเกิดขึ้นในการบริหาร ผู้นำจำเป็นจะต้องปรับปรุงพัฒนาตนเองให้เกิดทักษะพื้นฐานโดยเฉพาะทักษะด้านเทคโนโลยี (Technological Skills) เป็นความสามารถในการใช้เทคโนโลยีด้านการวางแผน ตัดสินใจ แผนภูมิของงาน และเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์ ต่อมา (Hersey; & Blanchard. 1993: 72-73) ได้กล่าวว่า ทักษะด้านเทคนิคเป็นความสามารถในการใช้ความรู้ วิธีการ เทคนิค และสิ่งที่จำเป็นสำหรับภาระหน้าที่โดยเฉพาะซึ่งเกิดจากประสบการณ์ การศึกษา และการฝึกอบรม นอกจากนี้ โบวี (Bovee; et al. 1993: 21-23) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ทักษะด้านเทคนิคนั้น เป็นทักษะที่ต้องใช้เครื่องมือ เทคนิค และความรู้ ความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงานเฉพาะด้านเป็นพิเศษ ผู้จัดการต้องพัฒนาทักษะด้านเทคนิคอยู่ตลอดเวลา โดยการศึกษาและการปฏิบัติงานในหน้าที่ที่รับผิดชอบ

นอกจากนี้ พันธ์ หันนาคินทร์ (2525: 68-68) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะด้านเทคนิค คือ การรู้ว่าจะงานที่ต้องทำโดยหน้าที่ของตนคืออะไรบ้าง และจะทำงานน้อยๆ ได้อย่างไร รวมทั้งบทบาทที่ต้องกระทำ เพื่อให้งานสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เป็นการมุ่งให้ฝ่ายจัดการมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถในการทำงานที่ใช้ฝีมือ ทักษะด้านเทคนิค หมายถึง การที่ผู้บริหารสามารถทำงานที่เกี่ยวกับกิจกรรมเฉพาะอย่าง ซึ่งเป็นวิธีการ กระบวนการ และเทคนิคโดยอาศัยความรู้ การวิเคราะห์ และการรู้จักใช้เครื่องมือ ในการปฏิบัติงาน ทักษะนี้เรียนรู้ได้ด้วยการปฏิบัติระหว่างฝึกหรือเตรียมตัวเป็นผู้บริหาร เช่น เทคนิค การใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ทักษะนี้ถึงแม้ว่าจะจำเป็นน้อยมากสำหรับผู้บริหาร เพราะที่ไม่จำเป็นต้องลงมือทำหรือปฏิบัติเอง แต่ก็จำเป็นต้องรู้และเข้าใจ เพื่อการตรวจสอบงานและสร้างศรัทธาให้กับผู้ใต้บังคับบัญชา

นอกจากแนวความคิดของ แคทซ์ ในทักษะทั้ง 3 ด้านแล้วยังมีทักษะอื่นที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารเพิ่มเติม ดังนี้

1. ทักษะด้านการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำและการควบคุม ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นที่ผู้บริหารทุกคนควรมี เนื่องจากผู้บริหารมักจะต้องมีส่วนร่วมในด้านการบริหารงานภายในองค์กร เช่น การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย การกำหนดแผนปฏิบัติการ การติดตามและประเมินผลงานของพนักงาน เป็นต้น โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวผู้บริหารจะประสบผลสำเร็จในการดำเนินธุรกิจควรมีทักษะด้านการจัดการอย่างมืออาชีพ

2. ทักษะด้านการติดต่อสื่อสาร เป็นความสามารถพื้นฐานที่ผู้บริหารจะต้องมีก่อนทักษะอื่นๆ เพราะต้องใช้ในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การสื่อความหมาย การจูงใจ การแสดงความคิดเห็น อุดมการณ์ เป็นต้น เพื่อให้ลูกน้องหรือผู้ใต้บังคับบัญชายอมรับและให้การสนับสนุน ผู้บริหารจะต้องมีทักษะในการสื่อสารโดยสามารถแสดงออกมาในรูปแบบของการสื่อสารด้วยวาจาและสื่อสารด้วยภาษาท่าทางที่เหมาะสม เช่น การใช้สายตา การใช้สีหน้าแสดงอารมณ์ เป็นต้น

3. ทักษะด้านการเจรจาต่อรอง ทักษะนี้หมายถึง ความสามารถในการต่อรองไกล่เกลี่ย และจัดสรรผลประโยชน์ระหว่างบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ ในการดำเนินงานธุรกิจต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูง ทักษะการมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้น ทักษะด้านการเจรจาต่อรองจึงมีความสำคัญเพื่อทำให้การจัดสรรทรัพยากรและงบประมาณต่างๆ เป็นไปอย่างยุติธรรมและเอื้อประโยชน์ต่อฝ่ายต่าง ๆ ของธุรกิจมากที่สุด

4. ทักษะด้านการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหา ค้นหาสาเหตุ และแนวทางแก้ไขและตัดสินใจแก้ปัญหาโดยเลือกแนวทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ธุรกิจมากที่สุด ทักษะด้านนี้เป็นทักษะที่สำคัญที่ผู้บริหารทุกคนจะต้องมีเพื่อช่วยแก้ไขปัญหานำพาองค์กรให้อยู่รอดและประสบผลสำเร็จต่อไปได้ในอนาคต ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องอาศัยทั้งความรู้และประสบการณ์เพื่อให้เกิดการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ทักษะด้านเทคโนโลยี หมายถึง ความสามารถในการที่จะนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของหน่วยงาน เนื่องจากการดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในปัจจุบันนั้นเป็นการแข่งขันกันในเรื่องประสิทธิภาพในการทำงาน ความถูกต้องและรวดเร็วของข้อมูลข่าวสาร การประหยัดเวลาเพื่อลดต้นทุนในการดำเนินงาน เช่น การนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสำรองห้องพัก การส่งเสริมการขายของบริษัททัวร์โดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

6. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ

ความสำเร็จเป็นความต้องการขั้นสูงของมนุษย์ที่มีความซับซ้อน ตามทฤษฎีของมาสโลว์นั้น มนุษย์จะมีความรู้สึกประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อได้รับการตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐาน และได้รับการยอมรับจากสังคมแล้วเท่านั้น ในการวัดความสำเร็จของธุรกิจ มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอวิธีการวัดความสำเร็จดังนี้

दनัย เทียนพุดม (2542: 60-61) ได้กล่าวถึง ดัชนีวัดผลสำเร็จทางธุรกิจ (KPIS) ซึ่งย่อมาจาก Key Performance Indicators) นั้น พัฒนาจากบทความและหนังสือเรื่อง ที่วัดผลสำเร็จขององค์กรในด้านอื่น ๆ ไม่ทั้งการวัดผลสำเร็จทางการเงิน แต่จะวัดผลด้านลูกค้า ด้านกระบวนการธุรกิจภายใน และด้านการเรียนรู้กับการเติบโตมาประกอบกัน

เฟรเซอร์ส (วรรณภา ฉายะวัฒน์. 2544: 26; อ้างอิงจาก Frese M, Krauss, Stefanie; & Fredrich C. 2000. Success and Failure of Micro Business Owners in Africa. p. 152) กล่าวถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการสามารถวัดได้จาก

- ตัวบุคคล กล่าวคือผู้ประกอบการเป็นผู้กำหนดความสำเร็จของตนเอง ซึ่งมักจะเป็นในด้านตัวเงินเป็นตัวสะท้อนธุรกิจ และความพึงพอใจจากรายได้ที่มาจากการดำเนินการ

- ระดับความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจ โดยพิจารณาจากข้อมูลด้านการเงิน จำนวนลูกค้าที่เพิ่มหรือลดลง ผลกำไร และยอดขาย 1-2 ปีล่าสุด

- วัดจากผู้เกี่ยวข้องธุรกิจ ทั้งด้านลูกค้า และพนักงานในด้านการรับรู้ความสำเร็จที่มีต่อธุรกิจ

- วัดจากการสังเกตของผู้สัมภาษณ์ซึ่งให้คะแนนที่แบ่งเป็น 5 ระดับย่อยในการสัมภาษณ์ เพื่อประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบการ ดังนั้นการวัดความสำเร็จจะเป็นการวัดจากตัวบุคคล โดยจะวัดจากความพึงพอใจในผลประกอบการของผู้ประกอบการเพียงด้านเดียว

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาจากตัวผู้ประกอบการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้การวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการ โดยใช้แนวคิดของเฟรเซอร์ (วรรณ ฉายะวัฒน์. 2544: 26 อ้างอิงจาก Frese M, Krauss, Stefanie; & Fredrich C. 2000. Success and Failure of Micro Business Owners in Africa: p. 152) วัดจากความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

จันทร์ศร เจริญวุฒิ (2539: 115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้นำการท่องเที่ยวโดยสัมภาษณ์ผู้นำ จัดการบริษัทการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครจำนวน 86 บริษัท พบมีความเห็นว่าผู้นำการท่องเที่ยวต้องมีคุณลักษณะองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านคุณลักษณะส่วนตัวอยู่ในระดับมากที่สุด คุณลักษณะด้านทักษะ ปฏิบัติการนำเที่ยว การจัดการบริการทั่วไปเกี่ยวกับการพักผ่อน ความสะดวกสบายในการเดินทางอยู่ในระดับมาก และคุณลักษณะด้านปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการระหว่างการเดินทางและคุณลักษณะด้านวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง

นริศรา นงนุช (2544: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี, บทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกตและการสัมภาษณ์ที่เจาะลึกประกอบด้วย กลุ่มผู้นำชุมชน สมาชิกในชุมชนมอญเกาะเกร็ด หน่วยงานและบุคคลภายนอก รวมทั้งสิ้น 29 คน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสื่อสารปรากฏขึ้นในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด ประกอบด้วย 4 รูปแบบ คือ 1) การสื่อสารสองทางที่ไม่เป็นทางการ 2) การสื่อสารสองทางที่เป็นทางการและมีปฏิริยาโต้ตอบมาก 3) การสื่อสารสองทางที่เป็นทางการแต่มีปฏิริยาโต้ตอบ

น้อย 4) การสื่อสารทางเดียวที่ไม่เป็นทางการ ในส่วนของผู้นำชุมชนที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการการ
ท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด นั้นประกอบด้วยผู้นำที่เป็นทางการ ได้แก่ นายอำเภอ ผู้ใหญ่บ้าน
สมาชิก อบต. หน่วยงานภายนอก และผู้นำที่ไม่เป็นทางการ ได้แก่ เจ้าอาวาส ผู้อาวุโส เจ้าของกิจการ
เรือข้ามฟาก โดยกลุ่มผู้นำเหล่านี้ต่างมีบทบาทร่วมกันในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะ
เกร็ดจังหวัดนนทบุรี นับตั้งแต่การก่อตั้งการดำเนินการ การประสานงานเพื่อจัดการการท่องเที่ยว รวมไปถึงการกำหนดแผนการจัดการและกฎระเบียบ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารการดูแลและบริการนักท่องเที่ยว
เที่ยว รวมทั้งการแก้ไขปัญหา

เรื่องยศ วัชรเกตุ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะและทักษะพื้นฐาน
ของบุคลากรในวิชาชีพนันทนาการ โดยทำสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน ทำการ
วิเคราะห์ ทางเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ผลการวิจัยพบ ดังนี้

1. คุณลักษณะทางวิชาชีพ ได้แก่ ด้านสถานภาพทางวิชาชีพ มีทั้งหมด 16 ข้อ ที่
สำคัญเป็นอันดับแรก คือมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพนันทนาการ ส่วนด้านสถานภาพทางวิชาการ
มีทั้งหมด 9 ข้อที่สำคัญอันดับแรก คือ มีความรู้ทางวิชาการในวิชาชีพนันทนาการเช่น การเข้าร่วม
ประชุม สัมมนา อบรมทางวิชาการ

2. ทักษะพื้นฐานทางวิชาชีพ มีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านการสอนและการฝึกอบรม ที่สำคัญสูงสุด คือ ประสบการณ์ในการเป็น
ผู้นำนันทนาการ

2.2 ด้านมนุษยสัมพันธ์ ที่สำคัญสูงสุด คือ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์
ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

2.3 ด้านการศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรม ที่สำคัญสูงสุด คือ ผ่านการศึกษาอบรม
เทคนิคการเป็นผู้นำนันทนาการ

2.4 ด้านการใช้ภาษาและการสื่อสาร ที่สำคัญสูงสุด คือ ทักษะและประสบการณ์
เกี่ยวกับการสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ

2.5 ด้านการจัดการทั่วไปที่สำคัญสูงสุด คือ มีคุณธรรมและจริยธรรมในการ
บริหารงาน

สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการ
ที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการ
ภาคธุรกิจบริการในภาคใต้ที่ประสบความสำเร็จ (2) หาความสัมพันธ์ของคุณลักษณะสำคัญทั่วไปของ
ผู้ประกอบการกับการประสบความสำเร็จ และ (3) กำหนดรูปแบบการให้ความช่วยเหลือส่งเสริมและ

สนับสนุนการฝึกอบรม หรือการให้คำแนะนำแก่ผู้ประกอบการโดยจัดเก็บตัวอย่าง จำนวน 393 ตัวอย่าง และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป LISREL

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในภาคธุรกิจบริการมีลักษณะวิสาหกิจเป็นแบบเจ้าของคนเดียว มีระยะเวลาดำเนินธุรกิจ 6-10 ปี ผลการดำเนินงานในช่วงที่ผ่านมามุ่งเน้นลูกค้าเดิม ผลกำไรต่อเนื่อง การแสวงหาแหล่งเงิน และการควบคุมภายใน ผู้ประกอบการมีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นชาย นับถือศาสนาพุทธ มีสถานภาพสมรส เริ่มทำธุรกิจของตนเองระหว่างช่วงอายุ 20-30 ปี มีประสบการณ์ก่อนทำธุรกิจของตนเอง 1-3 ปี มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจของตนเองมากกว่า 10 ปี ไม่เคยประสบความล้มเหลวในการทำงาน เป็นบุตรคนกลาง และมีเหตุผลในการประกอบธุรกิจ เพื่อต้องการเป็นอิสระและบริหารงานเอง ในการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของลักษณะวิสาหกิจ ลักษณะผู้ประกอบการ คุณลักษณะผู้ประกอบการ และความสามารถทาง การจัดการพบว่าคุณลักษณะผู้ประกอบการเป็นผลจากลักษณะวิสาหกิจ ลักษณะผู้ประกอบการ และความสามารถทางการจัดการ นอกจากนี้ ลักษณะวิสาหกิจยังสัมพันธ์กับลักษณะผู้ประกอบการด้วย ส่วนความสามารถทางการจัดการนั้นสัมพันธ์กับลักษณะผู้ประกอบการ

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าการศึกษามีการนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องขึ้นมาหลายท่านด้วยกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ตามหัวข้อดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ ใช้แนวความคิดในปัจจุบันโดยยึดถือหน้าที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ POLC การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การนำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) เป็นทฤษฎีการจัดการที่เป็นที่นิยม ของคอร์ตแลนด์ แอล. โบวี (Bovee, C.L. 1993) ที่ได้มีการพัฒนา โดยกระบวนการจัดการ จะมีความสำคัญต่อโครงสร้างและการทำงาน ซึ่งจะช่วยในการศึกษากระบวนการจัดการ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จในการประกอบ การธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับภาวะผู้นำใช้ตามแนวความคิดของแบส (Bass. 1985) ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ได้อธิบายภาวะผู้นำการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ที่เป็นแนวคิดใหม่เกี่ยวข้องกับภาวะผู้นำที่มีพฤติกรรมที่สามารถทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีผลการปฏิบัติงานดีกว่า และถือได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งเป็นประโยชน์นำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะ ใช้แนวความคิดของแคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) เนื่องจากแนวความคิดของแคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) เป็นแนวความคิดที่ได้อธิบายเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็น พื้นฐานสำหรับผู้นำและผู้บริหารที่ดีและมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ความสำเร็จไว้ 3 ประการคือ ทักษะ

ด้านแนวความคิด (Conceptual Skills) ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skills) และ ทักษะด้านเทคนิค (Technical Skills)

4. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ ใช้แนวความคิดของเฟรเซอร์ (วรรณภา ฉายะวัฒน์นะ. 2544: 26; อ้างอิงจาก Michael Frese, Krauss, Stefanie; & Fredrich C. 2000. Success and Failure of Micro Business Owners in Africa. p. 152) ที่ได้กล่าวถึงการวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งสามารถนำมาวัดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ใช้แนวคิดของบุคคลที่ได้กล่าวข้างต้น เพราะทุกท่านที่กล่าวมาในงานวิจัยนั้นเป็นบุคคลที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวข้องกับงานวิจัยในเรื่องกระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำ และทักษะของผู้นำหรือผู้บริหารที่นำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินงานและขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนในประเทศไทย จำนวน 8,145 ราย (ที่มา: ฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง ณ เดือน พฤษภาคม 2553) โดยแยกตามจำนวนประเภทธุรกิจนำเที่ยว

4 ประเภท ดังนี้

1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND	จำนวน	2,211	ราย
2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศ	จำนวน	1,063	ราย
3. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่	จำนวน	3,445	ราย
4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ประเภท INBOUND	จำนวน	<u>1,426</u>	ราย
รวมผู้ประกอบการธุรกิจ รวมทั้งสิ้น	จำนวน	<u>8,145</u>	ราย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนในประเทศไทย จำนวน 8,145 ราย เนื่องจากทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง แบบใช้ความน่าจะเป็น (Probability sampling) โดยมีขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบทราบจำนวนประชากร โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane. 1970: 580-587) กำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% โดยใช้สูตร ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 269 ราย คำนวณได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากรกลุ่มเป้าหมาย

e = ค่าความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ยอมรับได้

เมื่อแทนค่าในสูตรเท่ากับ

$$\begin{aligned} n &= \frac{8,145}{1 + [(8,145)(0.05)^2]} \\ &= 381.28 \text{ ราย} \\ \text{ดังนั้นกลุ่มตัวอย่าง} &= 382 \text{ ราย} \end{aligned}$$

และผู้วิจัยได้ทำการสำรวจแบบสอบถามเพื่อป้องกันการผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นจากความไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามจำนวน เพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 5 ได้เท่ากับ 20 ราย โดยไม่นับรวมเป็นตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาวิจัยจะสุ่มตัวอย่างแบบใช้ความน่าจะเป็น (Probability sampling) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) เป็นวิธีการสุ่มทุกชั้นแบบกำหนดสัดส่วน (Proportional) ตามจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งหมดในแต่ละประเภทจำนวน 4 ประเภท ดังนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บในแต่ละประเภท สามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บแต่ละประเภท} = \frac{\text{จำนวนประชากรแต่ละประเภท} \times 382}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ตาราง 5 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามสัดส่วน

ประเภทผู้ประกอบการ ธุรกิจท่องเที่ยว	จำนวนผู้ประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยว(ราย)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามสัดส่วน (ราย)
1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND	2,211	104
2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศ	1,063	50
3. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่	3,445	161
4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวประเภท INBOUND	1,426	67
รวมผู้ประกอบการธุรกิจทั้งสิ้น	8,145	382

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความสะดวก (Convenience sampling) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อแจกแบบสอบถามตามจำนวนสัดส่วนในแต่ละประเภทที่กำหนดไว้ตามขั้นตอนที่ 1 โดยวิธีสะดวกเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างครบ 382 ราย

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลโดยจัดลำดับเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมข้อมูลที่ต้องการ ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารวิชาการ ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

1. **เพศ** เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด ลักษณะคำถามมีคำตอบให้เลือก 2 ทาง (Dichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

1.1 เพศชาย

1.2 เพศหญิง

2. **อายุ** เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

- 2.1 20 – 29 ปี
- 2.2 30 – 39 ปี
- 2.3 40 – 49 ปี
- 2.4 ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

- 3.1 ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่า
- 3.2 ปริญญาตรี
- 3.3 สูงกว่าปริญญาตรี

4. ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio scales) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 139)

5. ระยะเวลาในการประกอบการ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

- 5.1 น้อยกว่า 5 ปี
- 5.2 5 ปี – 10 ปี
- 5.3 11 ปีขึ้นไป

6. ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

- 6.1 จัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND
- 6.2 จัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ
- 6.3 จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่
- 6.4 จัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND

7. รูปแบบการประกอบธุรกิจ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

- 7.1 บริษัท

7.2 ห้างหุ้นส่วน

7.3 กิจการเจ้าของคนเดียว

8. จำนวนพนักงานในกิจการ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด ลักษณะคำถามมีหลายคำ ตอบให้เลือก (Multichotomous Question) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 137)

8.1 น้อยกว่า 10 คน

8.2 10 คน – 19 คน

8.3 20 คนขึ้นไป

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม เป็นคำถามปลายเปิด มีทั้งหมด 20 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบ Semantic Difference Scale วัดจากซ้ายไปขวาด้วยคำถามที่มีลักษณะตรงกันข้ามกัน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นออกเป็น 7 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ การคำนวณหาอันตรภาคชั้น เพื่อแปลผลคะแนนในแต่ละช่วง ประกอบด้วย

- ระดับ 7 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ระดับ 6 หมายถึง เห็นด้วย
- ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย
- ระดับ 4 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
- ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงที่สุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \underline{7 - 1} \end{aligned}$$

7

= 0.85

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยกระบวนการจัดการสามารถกำหนดได้
ดังนี้

6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับดีมาก

5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับดี

4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับค่อนข้างดี

3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับปานกลาง

2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี

1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับไม่ดี

1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน/การจัด
องค์การ/การนำ/การควบคุม อยู่ในระดับไม่ดีย่างมาก

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำการเปลี่ยนสภาพและผู้นำ
แบบแลกเปลี่ยน มีทั้งหมด 16 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบ Semantic Difference Scale วัดจากซ้าย
ไปขวาด้วยคำถามที่มีลักษณะตรงกันข้ามกัน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval
Scale) ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นออกเป็น 7 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน คือการ
คำนวณหาอันตรภาคชั้น เพื่อแปลผลคะแนนในแต่ละช่วง ประกอบด้วย

ระดับ 7 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ระดับ 6 หมายถึง เห็นด้วย

ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย

ระดับ 4 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงที่สุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้

6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับดีมาก

5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับดี

4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับค่อนข้างดี

3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับปานกลาง

2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี

1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับไม่ดี

1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำแบบผู้นำการเปลี่ยนแปลง/ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน อยู่ในระดับไม่ดีอย่างมาก

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค มีทั้งหมด 18 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบ Semantic Difference Scale วัดจากซ้ายไปขวาด้วยคำถามที่มีลักษณะตรงกันข้ามกัน เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นออกเป็น 7 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ การคำนวณหาอันตรภาคชั้น เพื่อแปลผลคะแนนในแต่ละช่วง ประกอบด้วย

- ระดับ 7 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ระดับ 6 หมายถึง เห็นด้วย
- ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย
- ระดับ 4 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
- ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
- ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้ 6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับดีมาก

- 5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับดี
- 4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับค่อนข้างดี
- 3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับปานกลาง
- 2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับค่อนข้างไม่ดี
- 1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับไม่ดี
- 1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะด้านแนวความคิด/ด้านมนุษยสัมพันธ์/ด้านเทคนิค อยู่ในระดับไม่ดีย่างมาก

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทั้งหมด 4 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert Scale ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale Method) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นออกเป็น 7 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ การคำนวณหาอันตรภาคชั้น เพื่อแปลผลคะแนนในแต่ละช่วง ดังนี้

ข้อที่ 1 ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ผู้วิจัยมีเกณฑ์กำหนดคะแนน ดังนี้

- ระดับ 7 หมายถึง มากที่สุด
- ระดับ 6 หมายถึง มาก
- ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างมาก
- ระดับ 4 หมายถึง ปานกลาง
- ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างน้อย
- ระดับ 2 หมายถึง น้อย
- ระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้

- 6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดีมาก
 5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดี
 4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวค่อนข้างดี
 3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวปานกลาง
 2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
 1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
 1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
 มาก

ข้อที่ 2 ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ผู้วิจัยมีเกณฑ์กำหนดคะแนน ดังนี้

- ระดับ 7 หมายถึง มากที่สุด
 ระดับ 6 หมายถึง มาก
 ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างมาก
 ระดับ 4 หมายถึง ปานกลาง
 ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างน้อย
 ระดับ 2 หมายถึง น้อย
 ระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้

- 6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดีมาก
- 5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดี
- 4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวค่อนข้างดี
- 3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวปานกลาง
- 2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
- 1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
- 1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย

ข้อที่ 3 ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ผู้วิจัยมีเกณฑ์กำหนดคะแนน ดังนี้

- ระดับ 7 หมายถึง พอใจมากที่สุด
- ระดับ 6 หมายถึง พอใจมาก
- ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างพอใจ
- ระดับ 4 หมายถึง ปานกลาง
- ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างไม่พอใจ
- ระดับ 2 หมายถึง ไม่พอใจ
- ระดับ 1 หมายถึง ไม่พอใจมากที่สุด

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสงีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้

- 6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดีมาก
- 5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดี
- 4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวค่อนข้างดี
- 3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวปานกลาง
- 2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการค่อนข้างไม่ดี
- 1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ดี
- 1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ดีย่างมาก

ข้อที่ 4 ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ผู้วิจัยมีเกณฑ์กำหนดคะแนน ดังนี้

- ระดับ 7 หมายถึง เห็นอกว่าคู่แข่งมาก
- ระดับ 6 หมายถึง เห็นอกว่าคู่แข่ง
- ระดับ 5 หมายถึง ค่อนข้างเห็นอกว่าคู่แข่ง
- ระดับ 4 หมายถึง ปานกลาง
- ระดับ 3 หมายถึง ค่อนข้างด้อยกว่าคู่แข่ง
- ระดับ 2 หมายถึง ด้อยกว่าคู่แข่ง
- ระดับ 1 หมายถึง ด้อยกว่าคู่แข่งมาก

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาความถี่ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ยในการอธิบายผลคำนวณ โดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2548: 149)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{7 - 1}{7} \\ &= 0.85 \end{aligned}$$

ดังนั้นเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบภาวะผู้นำสามารถกำหนดได้ดังนี้

- 6.17 – 7.00 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดีมาก
- 5.30 – 6.16 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวดี
- 4.44 – 5.29 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวค่อนข้างดี
- 3.58 – 4.43 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวปานกลาง
- 2.72 – 3.57 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
- 1.86 – 2.71 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย
- 1.00 – 1.85 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวน้อย

3. วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 ศึกษาลักษณะการกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัยและศึกษาข้อมูลจากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ศึกษาค้นคว้าถึงวิธีการเขียนแบบสอบถามได้แก่ ประเภท เนื้อหา รูปแบบการใช้คำพูดของแต่ละแบบสอบถามจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีหลักการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษาเพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการทำแบบสอบถาม

3.3 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอบริษัทที่ปรึกษาปริญญาโทที่มีความเชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความ

ถูกต้องความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) และข้อเสนอเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้คำถามอ่านแล้วมีความเข้าใจง่าย ชัดเจน และครอบคลุมวัตถุประสงค์ และนิยามศัพท์เฉพาะ

3.4 นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเรียบร้อยแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเสนอแนะเพิ่มเติมและนำไปปรึกษากับคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทอีกครั้ง

3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 382 ชุด และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) โดยวิธีคำนวณของครอนบัค (Cronbach) (กัลยา วาณิชยปัญญา. 2548: 449-450) ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง ในการคำนวณหาความเชื่อมั่นทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม มีผลการทดสอบความเชื่อมั่น ดังนี้

3.5.1 กระบวนการจัดการ

3.5.1.1 การวางแผน = 0.8118

3.5.1.2 การจัดองค์การ = 0.9144

3.5.1.3 การนำ = 0.8373

3.5.1.4 การควบคุม = 0.8568

3.5.2 รูปแบบภาวะผู้นำ

3.5.2.1 ผู้นำการเปลี่ยนสภาพ = 0.9086

3.5.2.2 ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน = 0.8773

3.5.3 ทักษะของผู้ประกอบการ

3.5.3.1 ทักษะด้านแนวความคิด = 0.9474

3.5.3.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ = 0.8724

3.5.3.3 ทักษะด้านเทคนิค = 0.9049

3.5.4 ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว = 0.9695

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูล (Source of data) ในการวิจัยครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลดังนี้ ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 แหล่งคือ

4.1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผ่านการทดสอบคุณภาพแล้ว โดยจะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่จดทะเบียนในประเทศไทย ตามสถานประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว จนได้ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ 382 ราย

4.2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้ทั้งหน่วยงานของรัฐ และเอกชน ดังนี้

4.2.1 หนังสือพิมพ์ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ

4.2.2 ฐานข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง

4.2.3 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

4.2.4 หนังสือทางวิชาการ บทความ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5. การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำข้อมูล

1. เมื่อรวบรวมแบบสอบถามตามความต้องการแล้วตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ของแบบสอบถาม โดยแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส (Coding) ตามที่กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า

3. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยลงบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window (Statistical Pack for the Social Science for Window)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) เพื่ออธิบายถึงลักษณะกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1.1 หาค่าความถี่ (Frequency) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ จำนวนพนักงานในกิจการ

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการ

1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม ส่วนที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ส่วนที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านเทคนิค ส่วนที่ 5 ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ได้แก่ ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

1.4 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม ส่วนที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ส่วนที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านเทคนิค ส่วนที่ 5 ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ได้แก่ ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

2. การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบสมมติฐานดังนี้

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีปัจจัยทางด้านข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ จำนวนพนักงานในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกันจะทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ

Independent t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มสำหรับตัวแปรด้านเพศ และใช้สถิติ F-test แบบ One-Way Analysis of Variance เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มสำหรับตัวแปรด้าน อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ จำนวนพนักงานในกิจการ

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การควบคุม มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จะทำ

การทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Regression Analysis วิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

2.3 สมมติฐานข้อที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ที่มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จะทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Regression Analysis วิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

2.4 สมมติฐานข้อที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านเทคนิค มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จะทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Regression Analysis วิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ประกอบด้วย

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2545: 36)

$$P = \left[\frac{f}{n} \right] \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าสถิติร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ของข้อมูล
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean: \bar{X}) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544: 35)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) การหาเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544: 65)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพแบบสอบถาม หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (แอลฟา-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (กัลยา วาณิชย์ บัญชา. 2549: 35)

$$\alpha = \frac{\overline{kcovariance} / \overline{variance}}{1 + (k - 1) \overline{covariance} / \overline{variance}}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	k	แทน	จำนวนคำถาม
	$\overline{covariance}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่างๆ
	$\overline{variance}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistic) ประกอบด้วย

3.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร t-test แบบ Independent (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544: 169) ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ในการทดสอบ t-test หากค่าแปรปรวนของข้อมูลเท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances assumed และถ้าค่าแปรปรวนของข้อมูลไม่เท่ากันทุกกลุ่มให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Equal Variances not assumed โดยจะทำการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's test (สุรินทร์ นียมางกุล. 2548: 275) โดยใช้สูตรดังนี้

$$F = \frac{(n-k) \sum_{i=1}^k n_i (\bar{z}_i - \bar{z})^2}{(k-1) \sum_{i=1}^k \sum_{j=1}^{n_i} (z_{ij} - \bar{z}_i)^2}$$

โดยที่	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Levene
	Z_{ij}	แทน	ค่า $\bar{X}_{ij} - \bar{X}_i$ ดังนี้ \bar{X}_i = ค่าเฉลี่ยของตัวอย่างที่ i \bar{X}_{ij} = ค่าสังเกตที่ j ของตัวอย่างที่ i
	df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ ดังนี้ ระหว่างกลุ่ม = k - 1 ในกลุ่ม = n - k เมื่อ n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด k คือ จำนวนกลุ่ม

3.1.1 กรณีที่ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่ม เท่ากัน ($S_1^2 = S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

โดยที่	df	=	$n_1 + n_2 - 2$
เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.1.2 กรณีที่ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่เท่ากัน ($S_1^2 \neq S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

โดยที่

$$df = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}\right)^2}{\left(\frac{S_1^2}{n_1}\right)^2 \frac{1}{(n_1-1)} + \left(\frac{S_2^2}{n_2}\right)^2 \frac{1}{(n_2-1)}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 การทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้
วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546:
135)

ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA)

แหล่งของการแปรปรวน	ผลรวมกำลังสอง	df	ค่าประมาณของความแปรปรวน MS	F
ระหว่างกลุ่ม	SS_b	k-1	MS_b	MS_b/MS_w
ภายในกลุ่ม	SS_w	n-k	MS_w	
ทั้งหมด	SS_t	n-1		

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

โดยที่	k-1	แทน	Degree of Freedom สำหรับการผันแปรระหว่างกลุ่ม df_b
	n-k	แทน	Degree of Freedom สำหรับการผันแปรระหว่างกลุ่ม df_w
เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา F- distribution
	MS_b	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	SS_b	แทน	ผลบวกกำลังสองระหว่างกลุ่ม
	SS_w	แทน	ผลบวกกำลังสองภายในกลุ่ม
	k	แทน	จำนวนกลุ่มของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
	df_b	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	df_w	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% จะใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 258)

$$\text{เมื่อ } n_i \neq n_j \quad \text{LSD} = t_{1-\frac{\alpha}{2}; n-k} \sqrt{MSE \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

$$\text{ถ้า } n_i = n_j \quad \text{LSD} = t_{1-\frac{\alpha}{2}; n-k} \sqrt{\frac{2MSE}{n_i}}$$

$$\text{โดยที่ } df_w = n - k$$

LSD แทน ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ i และ j

MSE แทน ค่า Mean square error (MS_w)

k แทน จำนวนกลุ่มของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดสอบ

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

α แทน ค่าความคลาดเคลื่อน

n_i แทน จำนวนตัวอย่างในกลุ่มที่ i

n_j แทน จำนวนตัวอย่างในกลุ่มที่ j

3.2.1 ใช้ค่า Brown-Forsythe (β) กรณีค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน

(Hartung. 2001: 300) มีสูตรดังนี้

$$\beta = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(W)}}$$

$$\text{โดยค่า } MS_{(W)} = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_j}{N} \right) S_i^2$$

เมื่อ β แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-Forsythe

$MS_{(B)}$ แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
(Mean Square between group)

$MS_{(W)}$ แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม
(Mean Square within group)

สำหรับ Brown-Forsythe

K	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
n_j	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ ii
N	แทน	ขนาดของประชากร
S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ i

3.2.2 กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบเป็นรายคู่ เพื่อดูว่ามีคู่ใดที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Dunnett's T3 (วิเชียร เกศสิงห์. 2543: 116) มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{X_i - X_j}{\sqrt{MS_{(w)} \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}}$$

เมื่อ

t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
$MS_{(w)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square within group)

สำหรับ Dunnett's T3

\bar{X}_i	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ i
\bar{X}_j	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ j
N_i	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i
N_j	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j

กรณีตรวจสอบเงื่อนไขแล้วพบว่า ตัวแปรของแต่ละกลุ่มย่อยมีการแจกแจงแบบปกติ และมี ค่าความแปรปรวนของทุกกลุ่มแตกต่างกัน จะใช้สถิติทดสอบ Brown – Forsythe ในการทดสอบค่าเฉลี่ยและถ้าพบที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ว่ามีคู่ใดบ้างที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน ใน

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้วิธี Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยประชากร (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2548: 242)

3.3 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ

จากสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ของประชากรจะเห็นว่า กลุ่มตัวแปรอิสระ ($\alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k X_k$) สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตามได้ส่วนหนึ่ง ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถอธิบายได้นี้ เรียกว่าค่าความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ (Error: ϵ) การวิเคราะห์เชิงถดถอยแบบพหุคูณจะเป็นการพยากรณ์หาค่าสัมประสิทธิ์ α และ β_1 จากค่าสถิติ a และ b ที่ได้จากการคำนวณโดยกลุ่มตัวอย่าง โดยหลักการวิเคราะห์ คือค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้จะต้องเป็นค่าสัมประสิทธิ์ที่ทำให้สมการดังกล่าวมีค่าความคลาดเคลื่อนกำลังสองรวมกันน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS)

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของประชากร

$$Y = \alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k X_k + \epsilon$$

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง

$$Y = a + b_1 X_1 + b_2 X_2 + \dots + b_k X_k$$

โดยที่	X	คือ	ตัวแปรอิสระ
	Y	คือ	คือตัวแปรตาม
	K	คือ	จำนวนตัวแปรอิสระ

เมื่อ α และ a เป็นจุดตัดแกน Y ของสมการถดถอย หรือ ค่าของ Y เมื่อให้ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีค่าเท่ากับศูนย์

ส่วน β และ b เป็นสัมประสิทธิ์ถดถอย (Partial regression coefficient) ของตัวแปรอิสระแต่ละตัว ซึ่งหมายถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม (Y) เมื่อตัวแปรอิสระนั้นเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย โดยตัวแปรอิสระตัวอื่นมีค่าคงที่

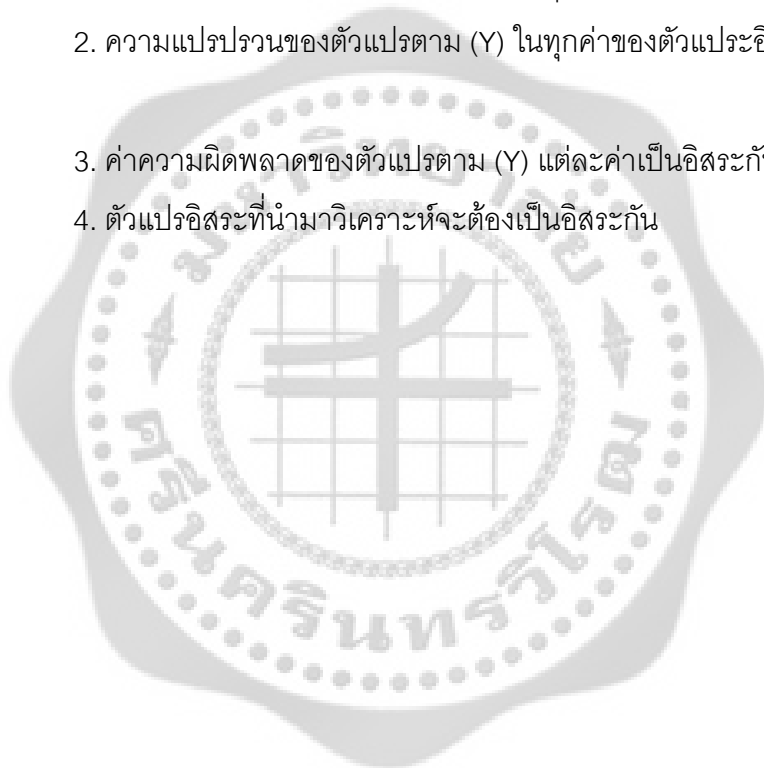
โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ a และ b สามารถคำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$a = Y - b_1X_1 - b_2X_2 - \dots - b_kX_k$$

$$b_i = \frac{\sum X_i Y_i - \sum X_i \sum Y_i}{n \sum X_i^2 - (\sum X_i)^2}$$

การวิเคราะห์เชิงถดถอยเชิงพหุคูณมีเงื่อนไขที่สำคัญดังนี้

1. ความผิดพลาด (error) ต้องเป็นตัวแปรสุ่ม และมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ
2. ความแปรปรวนของตัวแปรตาม (Y) ในทุกค่าของตัวแปรอิสระ (X) จะต้องเท่ากัน
3. ค่าความผิดพลาดของตัวแปรตาม (Y) แต่ละค่าเป็นอิสระกัน
4. ตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์จะต้องเป็นอิสระกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ทำการวิจัยได้ทำการกำหนดเกี่ยวกับสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F-Ratio	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
SS	แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
df	แทน ระดับขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
B	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Unstandardized)
R^2_{Adj}	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจของสถิติวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ
Y_1	แทน ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ
Y_2	แทน ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ
Y_3	แทน ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ
Y_4	แทน ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน
X_1	แทน การวางแผน
X_2	แทน การจัดองค์กร
X_3	แทน การนำ
X_4	แทน การควบคุม
X_5	แทน ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ
X_6	แทน ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน
X_7	แทน ทักษะด้านแนวความคิด

X_8	แทน ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์
X_9	แทน ทักษะด้านเทคนิค
Sig.	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบที่ใช้ในสรุปผลการทดสอบสมมุติฐาน
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
H_0	แทน สมมุติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน สมมุติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำการทดสอบสมมุติฐาน ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมุติฐานข้อที่ 2 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

สมมุติฐานข้อที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

สมมุติฐานข้อที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการ นำเสนอโดยแจกแจงเป็นความถี่และค่าร้อยละได้ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคที่ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	203	53.14
หญิง	179	46.86
รวม	382	100.00
2. อายุ		
20 ปี – 29 ปี	54	14.14
30 ปี – 39 ปี	197	51.57
40 ปี – 49 ปี	97	25.39
ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	34	8.90
รวม	382	100.00
3. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ปวช./ปวส. หรือต่ำกว่าปริญญาตรี	28	7.33
ปริญญาตรี	267	69.90
สูงกว่าปริญญาตรี	87	22.77
รวม	382	100.00
4. ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ		
น้อยกว่า 5 ปี	65	17.02
5 ปี – 10 ปี	197	51.57
11 ปีขึ้นไป	120	31.41
รวม	382	100.00

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
5. ระยะเวลาในการประกอบกิจการ		
น้อยกว่า 5 ปี	65	17.02
5 ปี – 10 ปี	197	51.57
11 ปีขึ้นไป	120	31.41
รวม	382	100.00
6. ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว		
จัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND	104	27.22
จัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ	50	13.09
จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่	161	42.15
จัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND	67	17.54
รวม	382	100.00
7. รูปแบบการประกอบธุรกิจ		
บริษัท	233	61.00
ห้างหุ้นส่วน	74	19.37
กิจการเจ้าของคนเดียว	75	19.63
รวม	382	100.00
8. จำนวนพนักงานในกิจการ		
น้อยกว่า 10 คน	118	30.89
10 คน – 19 คน	194	50.79
20 คนขึ้นไป	70	18.32
รวม	382	100.00

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 382 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

1. เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 53.14 และ เป็นเพศหญิง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 46.86

2. อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 30 ปี – 39 ปี จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ

51.57 รองลงมาเมื่ออายุ 40 ปี – 49 ปี จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.39 เมื่ออายุ 20 ปี – 29 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14.14 เมื่ออายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.90 ตามลำดับ

3. **ระดับการศึกษาสูงสุด** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 69.90 รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 22.77 มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.33 ตามลำดับ

4. **ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 – 10 ปี จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 51.57 รองลงมา มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 31.41 มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 17.02 ตามลำดับ

5. **ระยะเวลาในการประกอบการ** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 – 10 ปี จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 51.57 รองลงมา มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 31.41 มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 17.02 ตามลำดับ

6. **ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 42.15 รองลงมา มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 27.22 มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 17.54 มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.09 ตามลำดับ

7. **รูปแบบการประกอบธุรกิจ** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ บริษัท จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 61.00 รองลงมา มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ กิจการเจ้าของคนเดียว จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 19.63 มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ ห้างหุ้นส่วน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 19.37 ตามลำดับ

8. **จำนวนพนักงานในกิจการ** พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงานในกิจการ 10 – 19 คน จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 50.79 รองลงมา มีจำนวนพนักงานในกิจการ น้อยกว่า 10 คน จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.89 มีจำนวนพนักงานในกิจการ 20 คนขึ้นไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.32 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ในการวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม โดยแจกแจงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลข้อมูล ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

กระบวนการจัดการ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
การวางแผน			
1. ท่านมีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว	6.14	0.77	ดี
2. ท่านมีการกำหนดแผนงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างเป็นลำดับมีขั้นตอนชัดเจน	6.04	0.84	ดี
3. ท่านมีการสอบถามแนวโน้มความต้องการของนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ	6.12	0.79	ดี
4. ท่านมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว	6.09	0.84	ดี
5. ท่านมีการจัดมัคคุเทศก์ และทีมงานในแต่ละโปรแกรมฯ ตรงกับกลุ่มนักท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยว	6.13	0.78	ดี
การวางแผนโดยรวม	6.10	0.80	ดี
การจัดองค์การ			
6. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการจัดผังโครงสร้างองค์กรและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ	6.10	0.82	ดี
7. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีระบบข้อมูลและ สารสนเทศด้านการท่องเที่ยวครบวงจร	6.09	0.83	ดี
8. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการมอบหมายอำนาจการตัดสินใจในบางเรื่องให้แก่พนักงานและมัคคุเทศก์	5.81	0.97	ดี

ตาราง 8 (ต่อ)

กระบวนการจัดการ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
9. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของพนักงานและมัคคุเทศก์อย่างชัดเจน	6.14	0.76	ดี
10. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการติดต่อประสานงานกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอย่างถูกต้องชัดเจนและรวดเร็ว	6.13	0.77	ดี
การจัดองค์การโดยรวม	6.06	0.83	ดี
การนำ			
11. ท่านมั่นใจว่าจะสามารถนำธุรกิจการท่องเที่ยวของตนไปสู่ความสำเร็จตามแผนที่วางไว้			
12. ท่านสามารถจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้	6.08	0.83	ดี
13. ท่านเป็นผู้มีภาวะผู้นำที่ยอมรับและทำให้พนักงานปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้	6.07	0.81	ดี
14. ท่านยอมรับความคิดเห็นของพนักงานและมัคคุเทศก์ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.14	0.77	ดี
15. ท่านมีความรู้ความสามารถด้านธุรกิจการท่องเที่ยว และมีความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	6.11	0.83	ดี
การนำโดยรวม	6.11	0.80	ดี
การควบคุม			
16. ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการตรวจสอบควบคุมที่เข้าถึงครอบคลุมทุกด้าน เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักผ่อน สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ	6.08	0.80	ดี
17. ท่านมีการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวกับมาตรฐานที่วางไว้	6.12	0.83	ดี
18. ท่านมีความสามารถในการควบคุมการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยว	6.09	0.81	ดี

ตาราง 8 (ต่อ)

กระบวนการจัดการ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
19. ท่านมีการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงาน ในการให้บริการต่อลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ	6.11	0.82	ดี
20. ท่านมีการติดตามความเคลื่อนไหวข้อมูลข่าวสารต่างๆ เช่น เรื่องข้อมูลการเดินทาง เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ที่มีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอยู่เสมอ	6.09	0.85	ดี
การควบคุมโดยรวม	6.10	0.82	ดี
กระบวนการจัดการโดยรวม	6.09	0.81	ดี

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.09 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

การวางแผน

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผนโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.10 เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน อยู่ในระดับดี ได้แก่ มีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีการจัดมัคคุเทศก์และทีมงานในแต่ละโปรแกรมฯ ตรงกับกลุ่มนักท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยว มีการสอบถามแนวโน้มความต้องการของนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว และมีการกำหนดแผนงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างเป็นลำดับมีขั้นตอนชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.14, 6.13, 6.12, 6.09 และ 6.04 ตามลำดับ

การจัดองค์การ

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.06 เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ อยู่ในระดับดี ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของพนักงานและมัคคุเทศก์อย่างชัดเจน ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการติดต่อประสานงานกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง

ชัดเจนและรวดเร็ว ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการจัดผังโครงสร้างองค์กรและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีระบบข้อมูลและสารสนเทศด้านการท่องเที่ยวครบวงจร และธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการมอบหมายอำนาจการตัดสินใจในบางเรื่องให้แก่พนักงานและมัคคุเทศก์ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.14, 6.13, 6.10, 6.09 และ 5.82 ตามลำดับ

การนำ

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการนำโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.11 เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ อยู่ในระดับดี ได้แก่ มั่นใจว่าจะสามารถนำธุรกิจการท่องเที่ยวของตนไปสู่ความสำเร็จตามแผนที่วางไว้ ยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานและมัคคุเทศก์ให้ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว มีความรู้ความสามารถด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและมีความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว สามารถที่จะจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้ และเป็นผู้มีภาวะผู้นำเป็นที่ยอมรับและทำให้พนักงานปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.14, 6.14, 6.11, 6.08 และ 6.07 ตามลำดับ

การควบคุม

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุมโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.10 เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวมีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม อยู่ในระดับดี ได้แก่ มีการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวกับมาตรฐานที่วางไว้ มีการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงาน ในการให้บริการต่อลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ มีความสามารถในการควบคุมการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยว มีการติดตามความเคลื่อนไหวข้อมูลข่าวสารต่างๆ เช่น เรื่องข้อมูลการเดินทาง เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ที่มีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอยู่เสมอ และมีการตรวจสอบควบคุมที่เข้าถึงครอบคลุมทุกด้าน เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักแรม สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.12, 6.11, 6.09, 6.09 และ 6.08 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ในการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน โดยแจกแจงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลข้อมูล ดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจ
การท่องเที่ยว

รูปแบบภาวะผู้นำ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ			
1. ท่านดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวโดยยึดมั่นหลักศีลธรรม และจรรยาบรรณ	6.12	0.77	ดี
2. ท่านทำให้พนักงานเกิดความภูมิใจและไว้วางใจเมื่อได้ร่วมงาน กับธุรกิจการท่องเที่ยวของท่าน	6.05	0.83	ดี
3. ท่านมักแสดงความมั่นใจกับพนักงานว่าเป้าหมายธุรกิจ การท่องเที่ยวที่ท่านจะทำจะบรรลุเป้าหมายตามที่ท่านกำหนดไว้	6.05	0.82	ดี
4. ท่านกระตุ้นพนักงานให้ตระหนักถึงการทำงานให้บรรลุแผน การดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน	6.11	0.76	ดี
5. ท่านกระตุ้นพนักงานให้คิดว่าการริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน	6.15	0.75	ดี
6. ท่านสนับสนุนให้พนักงานมีการคิดแก้ปัญหาที่เคย เกิดขึ้นมาแล้วในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านด้วยวิธีการ ใหม่ ๆ	6.15	0.76	ดี
7. ท่านให้คำแนะนำการทำงานในการดำเนินธุรกิจ ท่องเที่ยวของท่านแก่พนักงานเป็นรายบุคคล	6.03	0.82	ดี
8. ท่านให้การใส่ใจพนักงานที่ได้รับมอบหมายงาน สำคัญเพื่อให้งานสำเร็จบรรลุแผนการดำเนินธุรกิจ ท่องเที่ยวของท่าน	6.12	0.78	ดี
ผู้นำการเปลี่ยนสภาพโดยรวม	6.10	0.79	ดี
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน			
9. ท่านให้การยอมรับหรือให้รางวัลตอบแทนกับพนักงานเมื่อทำงาน สำเร็จตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้	6.01	0.87	ดี
10. ท่านให้ความใส่ใจกับสิ่งที่พนักงานควรได้เมื่อเขาทำงานสำเร็จ ตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้	6.01	0.88	ดี

ตาราง 9 (ต่อ)

รูปแบบภาวะผู้นำ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
11. เมื่อพนักงานเกิดปัญหาในด้านการบริการกับนักท่องเที่ยวท่านจะ ให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาได้เสมอ	6.13	0.75	ดี
12. ท่านจะหาทางแก้ไขทันทีเมื่อธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านเกิด ปัญหาหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน	6.14	0.75	ดี
13. ท่านมักจะตรวจสอบการทำงานของพนักงานเสมอเพื่อให้เป็นไป ตามตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้	6.09	0.82	ดี
14. ท่านจะตำหนิหรือลงโทษพนักงานเมื่อทำงานไม่เป็นไปตามแผน ธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้	5.96	0.86	ดี
15. ท่านเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานทำงานตามวิธีที่เคยชินต่อไปใน ธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน	5.86	0.96	ดี
16. ท่านเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานในธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน ทำงานโดยไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับงานของเขา	5.84	0.97	ดี
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนโดยรวม	6.01	0.86	ดี
รูปแบบภาวะผู้นำโดยรวม	6.05	0.82	ดี

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบภาวะผู้นำอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายรูปแบบ พบว่า

ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีรูปแบบผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพอยู่ในระดับดี ได้แก่ กระตุ้นพนักงานให้คิดว่าการริเริ่มสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน สนับสนุนให้พนักงานมีการคิดแก้ปัญหาที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านด้วยวิธีการใหม่ๆ ดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวโดยยึดมั่นหลักศีลธรรมและจรรยาบรรณ ให้การใส่ใจพนักงานที่ได้รับมอบหมายงานสำคัญเพื่อให้งานสำเร็จบรรลุแผนการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน กระตุ้นพนักงาน

ให้ตระหนักถึงการทำงานให้บรรลุแผนการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องของท่าน ทำให้พนักงานเกิดความภูมิใจและไว้วางใจเมื่อได้ร่วมงานกับธุรกิจการที่เกี่ยวข้องของท่าน มักแสดงความมั่นใจกับพนักงานว่าเป้าหมายธุรกิจการที่เกี่ยวข้องที่ท่านจะทำจะบรรลุเป้าหมายตามที่ท่านกำหนดไว้ และให้คำแนะนำการทำงานในการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องของท่านแก่พนักงานเป็นรายบุคคล โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.15, 6.15, 6.12, 6.12, 6.11, 6.05, 6.05 และ 6.03 ตามลำดับ

ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

ผู้ประกอบการธุรกิจการที่เกี่ยวข้องมีรูปแบบผู้นำแบบแลกเปลี่ยนโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการที่เกี่ยวข้องมีรูปแบบผู้นำแบบแลกเปลี่ยนอยู่ในระดับดี ได้แก่ หากทางแก้ไขทันทีเมื่อธุรกิจการที่เกี่ยวข้องของท่านเกิดปัญหาหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เมื่อพนักงานเกิดปัญหาในด้านการบริการกับนักท่องเที่ยวท่านจะให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาได้เสมอ มักจะตรวจสอบการทำงานของพนักงานเสมอเพื่อให้เป็นไปตามตามแผนธุรกิจที่เกี่ยวข้องที่ท่านวางไว้ ให้การยอมรับ หรือให้รางวัลตอบแทนกับพนักงานเมื่อทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจที่เกี่ยวข้องที่ท่านวางไว้ ให้ความใส่ใจกับสิ่งที่พนักงานควรได้เมื่อเขาทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจที่เกี่ยวข้องที่ท่านวางไว้ ตำหนิหรือลงโทษพนักงานเมื่อทำงานไม่เป็นไปตามแผนธุรกิจที่เกี่ยวข้องที่ท่านวางไว้ เต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานทำงานตามวิธีที่เคยชินต่อไปในธุรกิจที่เกี่ยวข้องของท่าน และเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานในธุรกิจที่เกี่ยวข้องของท่านทำงานโดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานของเขา โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.14, 6.13, 6.09, 6.01, 6.01, 5.96, 5.86 และ 5.84 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการที่เกี่ยวข้อง

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค โดยแจกแจงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลข้อมูล ดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยว

ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ทักษะด้านแนวความคิด			
1. ท่านสามารถเข้าใจและมองเห็นภาพความสัมพันธ์ของ ฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.02	0.84	ดี
2. ท่านสามารถวิเคราะห์ และแก้ปัญหาที่สถานการณ์ ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.02	0.85	ดี
3. ท่านสามารถนำข้อมูล สารสนเทศต่าง ๆ มาใช้ ประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.06	0.84	ดี
4. ท่านสามารถรวบรวมข้อมูลและสรุปสาระที่เป็น ประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.06	0.82	ดี
5. ท่านสามารถตัดสินใจอย่างชัดเจน ในสิ่งที่ถูกต้องและ เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	6.06	0.81	ดี
6. ท่านมีแนวคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการดำเนินธุรกิจ การท่องเที่ยวเสมอ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในปัจจุบัน	6.07	0.81	ดี
ทักษะด้านแนวความคิดโดยรวม	6.05	0.83	ดี
ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์			
7. ท่านสามารถทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในธุรกิจ การท่องเที่ยวของท่านได้ดี	6.03	0.92	ดี
8. ท่านมีทัศนคติที่ดีต่องานที่ทำและมีจรรยาบรรณในการ ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว	6.11	0.85	ดี
9. ท่านเอาใจใส่ดูแลพนักงานอย่างดี และเปิดโอกาสให้แต่ ละคนได้ใช้ความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวในการ ทำงานได้อย่างเต็มที่	6.11	0.85	ดี

ตาราง 10 (ต่อ)

ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
10. ท่านให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นพนักงานและ มัคคุเทศก์ในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง	6.12	0.83	ดี
11. ท่านมีความสามารถในการติดต่อประสานงานกับ หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว	6.08	0.85	ดี
12. ท่านมีการคัดสรรพนักงานและมัคคุเทศก์ให้ตรงกับ ความถนัดในหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว	6.08	0.85	ดี
ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์โดยรวม	6.09	0.86	ดี
ทักษะด้านเทคนิค			
13. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการประกอบธุรกิจการ ท่องเที่ยวเป็นอย่างดี	6.11	0.79	ดี
14. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อช่วยในการจัดการท่องเที่ยว	6.10	0.79	ดี
15. ท่านมีความสามารถในการแนะนำและถ่ายทอด ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ และวิธีการเดินทางท่องเที่ยว	6.11	0.78	ดี
16. ท่านมีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้อุปกรณ์ เกี่ยวกับ กิจกรรมการท่องเที่ยว	6.03	0.83	ดี
17. ท่านสามารถนำความรู้ความสามารถไปประยุกต์ใช้ได้ เหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว	5.96	0.89	ดี
18. ท่านมีความรู้พื้นฐานการพูด อ่าน เขียน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้อย่างดี	5.89	0.92	ดี
ทักษะด้านเทคนิคโดยรวม	6.03	0.83	ดี
ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยรวม	6.06	0.84	ดี

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.06 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ทักษะด้านแนวความคิด

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านแนวความคิดโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านแนวความคิดอยู่ในระดับดี ได้แก่ มีแนวคิดริเริ่มใหม่ๆ ในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเสมอเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในปัจจุบัน สามารถนำข้อมูล สารสนเทศต่างๆ มาใช้ประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถรวบรวมข้อมูลและสรุปสาระที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถตัดสินใจอย่างชัดเจนในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถเข้าใจและมองเห็นภาพความสัมพันธ์ของฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว และสามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.07, 6.04, 6.04, 6.04, 6.02 และ 6.02 ตามลำดับ

ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านมนุษยสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.09 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านมนุษยสัมพันธ์อยู่ในระดับดี ได้แก่ ให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นพนักงานและภาคีทุกฝ่ายในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง มีทัศนคติที่ดีต่องานที่ทำและมีจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เอาใจใส่ดูแลพนักงานอย่างดี และเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ใช้ความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวในการทำงานได้อย่างเต็มที่ มีความสามารถในการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว มีการคัดสรรพนักงานและภาคีทุกฝ่ายให้ตรงกับความต้องการในหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว และสามารถทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านได้ดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.12, 6.11, 6.11, 6.08, 6.08 และ 6.03 ตามลำดับ

ทักษะด้านเทคนิค

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านเทคนิคโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.03 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านเทคนิคอยู่ในระดับดี ได้แก่ มีความรู้ความเข้าใจในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี มีความสามารถในการแนะนำและถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสถานที่ และวิธีการเดินทางท่องเที่ยว มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อช่วยในการจัดการท่องเที่ยว มีความรู้ความเข้าใจและ

สามารถใช้อุปกรณ์ เกี่ยวกับ กิจกรรมการท่องเที่ยว สามารถนำความรู้ความสามารถไปประยุกต์ใช้ได้ เหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว และมีความรู้พื้นฐานการพูด อ่าน เขียน ภาษาไทยและ ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้อย่างดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.11, 6.11, 6.10, 6.03, 5.96 และ 5.89 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ในการวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ความสำเร็จในฐนะผู้ประกอบการ ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยแจกแจงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน และการแปลผลข้อมูล ดังตาราง 11

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยว

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ความสำเร็จในฐนะผู้ประกอบการ	5.83	0.91	ดี
2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	6.11	0.88	ดี
3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	6.03	0.90	ดี
4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	6.12	0.89	ดี
ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ การท่องเที่ยวโดยรวม	6.02	0.90	ดี

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.02 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวอยู่ในระดับดี ได้แก่ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ความมั่นคงในการประกอบ

ธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ และความสำเร็จในในฐานะผู้ประกอบการ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.12, 6.11, 6.03 และ 5.83 ตามลำดับ

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในการประกอบกิจการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน ในส่วนนี้สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรสองกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้เป็นอิสระจากกัน (Independent Sample t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าน้อยกว่า 0.05

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่าค่าความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่า Equal Variances Assumed สำหรับผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มเพศทั้ง 2 กลุ่ม แต่หากผลการทดสอบพบว่าค่าความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้ค่า Equal Variances not Assumed สำหรับผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มเพศทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ Levene's test แสดงดังตาราง 12

ตาราง 12 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยกับเพศ

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene's test for Equality of Variances	
	F	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ	7.394**	.007
2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	3.136	.077
3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	8.163**	.005
4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	2.894	.090

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 ผลการทดสอบ Levene's test เปรียบเทียบกลุ่มเพศกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .007 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของเพศทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงใช้ t-test กรณี Equal Variances not Assumed ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มากกว่า .05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยสถิติ t-test แสดงดังตาราง 13

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .077 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของเพศทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้ t-test กรณี Equal Variances Assumed ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าออนไลน์ของเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มากกว่า .05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยสถิติ t-test แสดงดังตาราง 13

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .005 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของเพศทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงใช้ t-test กรณี Equal Variances not Assumed ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการการท่องเที่ยวในประเทศไทยของเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มากกว่า .05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยสถิติ t-test แสดงดังตาราง 13

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .090 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของเพศทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้ t-test กรณี Equal Variances Assumed ดังนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบความแตกต่างของการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าออนไลน์ของเพศทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ t-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มากกว่า .05 และจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยสถิติ t-test แสดงดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบกิจการการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามเพศ

ความสำเร็จในการประกอบกิจการการท่องเที่ยวในประเทศไทย	เพศ	t-test for Equality of Mean				
		\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ	ชาย	5.768	.821	-1.397	347.038	.163
	หญิง	5.899	.989			
2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	ชาย	6.118	.818	.133	380	.894
	หญิง	6.106	.951			
3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	ชาย	5.995	.824	-.774	350.261	.440
	หญิง	6.067	.975			
4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	ชาย	6.118	.818	.072	380	.943
	หญิง	6.112	.941			

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (Independent t-test) สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .163 ซึ่งมากกว่าค่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .894 ซึ่งมากกว่าค่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .440 ซึ่งมากกว่าค่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .943 ซึ่งมากกว่าค่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1.2 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มอายุโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มอายุมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มอายุ แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มอายุมีความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ของกลุ่มอายุ ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มอายุโดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 14

ตาราง 14 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยกับอายุ

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	3.729*	3	378	.012
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	4.024**	3	378	.008
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	6.102**	3	378	.000
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	4.229**	3	378	.006

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มอายุกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มอายุอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 15

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .008 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มอายุอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 15

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มอายุอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 15

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .006 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มอายุอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 15

ตาราง 15 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	3.467*	3	166.380	.018
2. ความมั่นคงในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2.844*	3	167.987	.039
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	3.133*	3	164.179	.027
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับ คู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม	2.829*	3	167.083	.040

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามอายุ โดยใช้การทดสอบ Brown-Forsythe test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .018 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่อายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 16

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .039 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่อายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 17

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .027 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่อายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 18

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .040 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่อายุแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 19

ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านการความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

อายุ	\bar{X}	20 ปี - 29 ปี	30 ปี - 39 ปี	40 ปี - 49 ปี	ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป
		5.611	5.761	5.969	6.176
20 ปี - 29 ปี	5.611	-	-0.150 (.275)	-0.358* (.019)	-0.565** (.004)
30 ปี - 39 ปี	5.761		-	-0.208 (.062)	-0.415 (.013)
40 ปี - 49 ปี	5.969			-	-0.207 (.245)
ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	6.176				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .415

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 17 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่อะหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

อายุ	\bar{X}	20 ปี - 29 ปี	30 ปี - 39 ปี	40 ปี - 49 ปี	ตั้งแต่ 50 ปี ขึ้นไป
		5.852	6.081	6.237	6.353
20 ปี - 29 ปี	5.852	-	-.229 (.088)	-.358** (.011)	-.501** (.009)
30 ปี - 39 ปี	6.081		-	-.156 (.151)	-.272 (.095)
40 ปี - 49 ปี	6.237			-	-.116 (.507)
ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	6.353				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ที่เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อของผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทยด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจโดยเปรียบเทียบรายคู่อด้วยวิธี
Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี กับ ผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี - 49 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .011 ซึ่งน้อยกว่า .05
หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความสำเร็จใน
การประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็น
รายคู่อกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี - 49 ปี อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความ

สำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจน้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี - 49 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .358

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .501

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 18 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ

อายุ	\bar{X}	20 ปี - 29 ปี	30 ปี - 39 ปี	40 ปี - 49 ปี	ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป
		5.741	5.995	6.186	6.235
20 ปี - 29 ปี	5.741	-	-.254 (.063)	-.445** (.003)	-.494* (.011)
30 ปี - 39 ปี	5.995		-	-.191 (.084)	-.240 (.146)
40 ปี - 49 ปี	6.186			-	-.049 (.779)
ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	6.235				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี – 49 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .003 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านการระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี – 49 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี – 49 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .445

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .011 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .494

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 19 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุกับความสำเร็จในการประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง
ของท่าน

อายุ	\bar{X}	20 ปี - 29 ปี	30 ปี - 39 ปี	40 ปี - 49 ปี	ตั้งแต่ 50 ปี ขึ้นไป
		5.852	6.086	6.237	6.353
20 ปี - 29 ปี	5.852	-	-.234 (.080)	-.385** (.009)	-.501** (.009)
30 ปี - 39 ปี	6.086		-	-.151 (.163)	-.267 (.099)
40 ปี - 49 ปี	6.237			-	-.116 (.504)
ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	6.353				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดย
เปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี กับ ผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี - 49 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่า .01
หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความสำเร็จใน
การประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ
กับคู่แข่งของท่าน แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ
40 ปี - 49 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเท
สไทยที่มีอายุ 20 ปี - 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้าน

ความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 40 ปี – 49 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .385

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี กับ ผู้ประกอบการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่า .01
หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จใน
การประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบ
กับคู่แข่งของท่าน แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่
50 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
ที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้าน
ความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่อง
เที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .501

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมุติฐานข้อที่ 1.3 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับ
การศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
แตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่าง
กัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่าง
กัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่าง
ความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบ
พบว่ากลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่า
มากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการ
ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุด แต่หากผลการทดสอบ
พบว่ากลุ่มระดับการศึกษาสูงสุด มีค่าความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า
.05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ
การท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุด ซึ่งผลการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่าง
ความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดโดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	.107	2	379	.899
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	.539	2	379	.584
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	2.800	2	379	.062
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.600	2	379	.549

จากตาราง 20 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มระดับการศึกษา
สูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .899 ซึ่งมากกว่า .05
หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดอย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่
ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความ
เชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใด
ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกัน
จะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant
Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดง
ดังตาราง 21

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .584 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า
ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดอย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ
ทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะ
ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธ

สมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 21

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .062 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดอย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 21

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .549 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระดับการศึกษาสูงสุดอย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	2	18.696	9.348	12.082**	.000
	ภายในกลุ่ม	379	293.244	.774		
	รวม	381	311.940			
2. ความมั่นคงในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2	27.058	13.529	19.054**	.000
	ภายในกลุ่ม	379	269.102	.710		

รวม	381	296.160
-----	-----	---------

ตาราง 21 (ต่อ)

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2	25.695	12.848	17.329**	.000
	ภายในกลุ่ม	379	280.988	.741		
	รวม	381	306.683			
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ กับคู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม	2	27.156	13.578	19.363**	.000
	ภายในกลุ่ม	379	265.776	.701		
	รวม	381	292.932			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดโดยใช้การทดสอบ F-test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Least Significant Difference (LSD) ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 22

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Least Significant Difference (LSD) ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 23

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Least Significant Difference (LSD) ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 24

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Least Significant Difference (LSD) ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 25

ตาราง 22 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

ระดับการศึกษาสูงสุด	\bar{X}	ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		5.107	5.835	6.046
ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	5.107	-	-.728**	-.939**
ปริญญาตรี	5.835		(.000)	(.000)
สูงกว่าปริญญาตรี	6.046			-.211
				(.053)
				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประ

กอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยเปรียบเทียบ รายคู่ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรีกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .728

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการแตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .939

สำหรับรายคู่อื่น ๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

ระดับการศึกษาสูงสุด	\bar{X}	ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		5.179	6.161	6.264
ปวช./ปวส.หรือ	5.179	-	-.982**	-.1.085**

ต่ำกว่าปริญญาตรี	(.000)	(.000)
------------------	--------	--------

ตาราง 23 (ต่อ)

ระดับการศึกษาสูงสุด	\bar{X}	ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		5.179	6.161	6.264
ปริญญาตรี	6.161		-	-.103 (.321)
สูงกว่าปริญญาตรี	6.264			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นใจในการประกอบธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรีกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นใจในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นใจในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .982

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรีกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด สูงกว่า

ปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.085 สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 24 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่วางระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

ระดับการศึกษาสูงสุด	\bar{X}	ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		5.143	6.056	6.230
ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี	5.143	-	-.913** (.000)	-1.087** (.000)
ปริญญาตรี	6.056		-	-.174 (.103)
สูงกว่าปริญญาตรี	6.230			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่วิธี Least Significant Difference (LSD) พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรีกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบ การประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่ กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษา สูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประ เทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประ เทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .913

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรีกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่า ปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประ กอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูง สุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประ เทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประ เทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.087

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีผลแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 25 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดกับความสำเร็จใน การประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อ เทียบกับคู่แข่งของท่าน

ระดับการศึกษาสูงสุด	\bar{X}	ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		5.179	6.165	6.264
ปวช./ปวส.หรือ ต่ำกว่าปริญญาตรี	5.179	-	-.986** (.000)	-.1.085** (.000)
ปริญญาตรี	6.165		-	-.099 (.336)
สูงกว่าปริญญาตรี	6.264			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยเปรียบเทียบ รายคู่ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่าง เป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .986

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุด ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.085

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีผลแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ มีความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการโดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 26

ตาราง 26 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	4.607*	2	379	.011

ตาราง 26 (ต่อ)

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	5.283**	2	379	.005
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	9.604**	2	379	.000
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	4.505*	2	379	.012

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .011 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 27

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มี

ค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 27

3. ระบุว่ารายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 27

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 27

ตาราง 27 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	3.006	2	213.658	.052
2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	7.143**	2	199.361	.001

ตาราง 27 (ต่อ)

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	7.439**	2	185.514	.001
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับ คู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม	6.823**	2	203.789	.001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ โดยใช้การทดสอบ Brown-Forsythe test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .052 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 28

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการ

ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 29

4. ความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 30

ตาราง 28 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.723	-	-.495** (.002)	-.427* (.016)
5 - 10 ปี	6.218		-	.068 (.866)
11 ปีขึ้นไป	6.150			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ตาราง 29 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่ง
ผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับ
รายได้ในการประกอบการธุรกิจ

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.615	-	- .512** (.002)	-.477** (.009)
5 - 10 ปี	6.127		-	.035 (.978)
11 ปีขึ้นไป	6.092			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 29 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 - 10 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 - 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 - 10 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .512

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .477

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีผลแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 30 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.738	-	-.480** (.002)	-.412* (.019)
5 - 10 ปี	6.218		-	.068 (.866)
11 ปีขึ้นไป	6.150			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.5 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มระยะเวลาในการประกอบการมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการ แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มระยะเวลาในการประกอบการ มีความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการ ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการโดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 31

ตาราง 31 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	4.607*	2	379	.011
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	5.283**	2	379	.005
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	9.604**	2	379	.000

ตาราง 31 (ต่อ)

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	4.505*	2	379	.012

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 31 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .011 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 32

2. ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 32

3. ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown

Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 32

4. ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .012 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มระยะเวลาในการประกอบการอย่างน้อย 2 กลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Brown Forsythe ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 32

ตาราง 32 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	3.006	2	213.658	.052
2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	7.143**	2	199.361	.001
3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	7.439**	2	185.514	.001
4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม	6.823**	2	203.789	.001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามระยะเวลาในการประกอบการ โดยใช้การทดสอบ Brown-Forsythe test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .052 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 33

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 34

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อโดยใช้สถิติ Dunnett's T3 ซึ่งได้ผลลัพธ์ดังตาราง 35

ตาราง 33 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

ประเภทการทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.723	-	- .495** (.002)	-.427* (.016)
5 - 10 ปี	6.218		-	.068 (.866)
11 ปีขึ้นไป	6.150			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .495

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .016 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .427

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 34 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.615	-	- .512** (.002)	- .477** (.009)
5 - 10 ปี	6.127		-	.035 (.978)
11 ปีขึ้นไป	6.092			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 34 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .512

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .477

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตาราง 35 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระยะเวลาในการประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
น้อยกว่า 5 ปี	5.738	-	-.480**	-.412*

ตาราง 35 (ต่อ)

ประสบการณ์ทำงาน ในตำแหน่ง ผู้ประกอบการ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11 ปีขึ้นไป
		5.738	6.218	6.150
			(.002)	(.019)
5 - 10 ปี	6.218		-	.068
				(.866)
11 ปีขึ้นไป	6.150			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 35 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน กับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ .002 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการ 5 - 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .480

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี กับ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีค่า Sig. เท่ากับ .019 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจ

ท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน แตกต่าง เป็นรายคู่กับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปี ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มี ระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวใน ประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .412

สำหรับรายคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่าง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานข้อที่ 1.6 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจ การท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว แตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว แตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่าง ความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการ ทดสอบพบว่ากลุ่มประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มประเภทธุรกิจ การ ท่องเที่ยว แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว มีค่าความแปรปรวนแตกต่าง กันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มประเภทธุรกิจ การ ท่องเที่ยว ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจ การ ท่องเที่ยว โดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 36

ตาราง 36 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	1.787	3	378	.149
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	.469	3	378	.704
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	.688	3	378	.560
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.520	3	378	.669

จากตาราง 36 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มประเภทธุรกิจ
กิจการท่องเที่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .149 ซึ่งมากกว่า .05
หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน
ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับ
ความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐาน
ข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่าง
กันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant
Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดง
ดังตาราง 37

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .704 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า
ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น
95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธ
สมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไป

เปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 37

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .560 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 37

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .549 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 37

ตาราง 37 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	3	.662	.221	.268	.848
	ภายในกลุ่ม	378	311.278	.823		
	รวม	381	311.940			
2. ความมั่นคงในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	3	.206	.069	.088	.967
	ภายในกลุ่ม	378	295.953	.783		
	รวม	381	296.160			

ตาราง 37(ต่อ)

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	3 378 381	.356 306.327 306.683	.119 .810	.147	.932
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ กับคู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	3 378 381	.142 292.790 292.932	.047 .775	.610	.980

จากตาราง 37 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว โดยใช้การทดสอบ F-test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .848 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .967 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .932 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .980 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานข้อที่ 1.7 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ มีความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ ซึ่งผลการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ โดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 38

ตาราง 38 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบการประกอบธุรกิจ

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	.886	2	379	.413
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	.203	2	379	.816
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	.017	2	379	.983
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.205	2	379	.815

จากตาราง 38 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มรูปแบบการ
ประกอบธุรกิจกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .413 ซึ่งมากกว่า .05
หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน
ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับ
ความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐาน
ข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่าง
กันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant
Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดง
ดังตาราง 39

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .704 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า
ค่าความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น
95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธ
สมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไป

เปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 39

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .560 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 39

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .549 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มรูปแบบการประกอบธุรกิจ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 39

ตาราง 39 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบการประกอบธุรกิจ

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.133	.566	.691	.502
	ภายในกลุ่ม	379	310.807	.820		
	รวม	381	311.940			
2. ความมั่นคงในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2	.007	.003	.004	.996
	ภายในกลุ่ม	379	296.153	.781		
	รวม	381	296.160			

ตาราง 39 (ต่อ)

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2 379 381	.085 306.598 306.683	.042 .809	.052	.949
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ กับคู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2 379 381	.015 292.917 292.932	.007 .773	.010	.990

จากตาราง 39 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบการประกอบธุรกิจ โดยใช้การทดสอบ F-test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .502 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .996 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .949 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .990 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบการธุรกิจแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานข้อที่ 1.8 ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นในขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการมีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ แต่หากผลการทดสอบพบว่ากลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ มีความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05) ก็จะใช้สถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ ซึ่งผลการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ โดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตาราง 40

ตาราง 40 แสดงผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการ

ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	2.097	2	379	.124
2. ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ	.841	2	379	.432
3. ระดับรายได้ในการประกอบ ธุรกิจ	.145	2	379	.865
4. ความสำเร็จด้านการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.939	2	379	.392

จากตาราง 40 ผลการทดสอบ Levene Statistic test เปรียบเทียบกลุ่มจำนวนพนักงาน
ในกิจการกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .124 ซึ่งมากกว่า .05
หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน
ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับ
ความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐาน
ข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่าง
กันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant
Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดง
ดังตาราง 41

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .432 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า
ค่าความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น
95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธ
สมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไป

เปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 41

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .560 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 41

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .549 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มจำนวนพนักงานในกิจการ อย่างน้อย 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ F-test ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงดังตาราง 41

ตาราง 41 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการ

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
1. ความสำเร็จในฐานะผู้ ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	2	.042	.021	.026	.975
	ภายในกลุ่ม	379	311.898	.823		
	รวม	381	311.940			
2. ความมั่นคงในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2	.406	.203	.260	.771
	ภายในกลุ่ม	379	295.754	.780		
	รวม	381	296.160			

ตาราง 41 (ต่อ)

ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทย	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	F-Prob.
3. ระดับรายได้ในการ ประกอบธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2 379 381	.238 306.445 306.683	.119 .809	.147	.863
4. ความสำเร็จด้านการ ประกอบธุรกิจเมื่อเทียบ กับคู่แข่งของท่าน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2 379 381	.356 292.576 292.932	.178 .772	.230	.794

จากตาราง 41 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการ โดยใช้การทดสอบ F-test พบว่า

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีค่า Sig. เท่ากับ .502 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .996 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีค่า Sig. เท่ากับ .949 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีค่า Sig. เท่ากับ .990 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกันมี ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานข้อที่ 2 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในส่วนนี้สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2.1 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

H_1 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 42

ตาราง 42 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	248.050	4	62.013	365.923**	.000

ตาราง 42 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Residual	63.890	377	.169		
Total	311.940	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 42 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 43

ตาราง 43 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.238	.170	-1.403	.161
การจัดองค์การ (X ₂)	.217	.031	6.998**	.000
การควบคุม (X ₄)	.107	.031	3.484**	.001
การวางแผน (X ₁)	-.052	.025	-2.062*	.040
การนำ (X ₃)	-.072	.036	-1.967*	.050
	r = .892	Adjusted R ² = .793		
	R ² = .795	SE = .412		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 43 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การจัดองค์การ (X_2) การควบคุม (X_4) การวางแผน (X_1) และการนำ (X_3) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ได้ร้อยละ 79.3 (Adjusted $R^2 = .793$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .412

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_1 = -.238 + .217 X_2 + .107 X_4 - .052 X_1 - .072 X_3$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การจัดองค์การ (X_2) และการควบคุม (X_4) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .217 และ .107 ตามลำดับ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การวางแผน (X_1) และการนำ (X_3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -.052 และ -.072 ซึ่งหมายความว่า กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ (X_2) และการควบคุม (X_4) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น ส่วนการวางแผน (X_1) และการนำ (X_3) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ลดลง ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณากระบวนการจัดการทั้ง 4 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.238 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน จะเกี่ยวข้องกับ ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา กระบวนการจัดการ ทั้ง 4

ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ (X_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น .217 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น .107 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน (X_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ลดลง .052 หน่วย สาเหตุที่ลดลงอาจเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน (X_1) จะเกี่ยวข้องกับงานที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวที่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้กับสถานการณ์ในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่น เหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมือง ตั้งแต่ปี 2552 เป็นต้นมา ส่งผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ทำให้ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ลดลงได้ ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ลดลง .072 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) อาจมีความเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว โดยผู้ประกอบการมีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนเองและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หรือการที่ผู้ประกอบการ ต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงาน ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ก็จะมีผลกระทบต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวใน

ประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ลดลงได้ ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 2.2 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

H_1 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 44

ตาราง 44 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	260.652	4	65.163	691.856**	.000
Residual	35.508	377	.094		
Total	296.160	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 44 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 45

ตาราง 45 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.246	.127	-1.944*	.050
การวางแผน (X ₁)	.187	.019	9.971**	.000
การควบคุม (X ₄)	.057	.023	2.488*	.013
การจัดองค์การ (X ₂)	.055	.023	2.364*	.019
การนำ (X ₃)	-.089	.027	-3.289*	.001
	r = .938	Adjusted R ² = .879		
	R ² = .880	SE = .307		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 45 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การวางแผน (X₁) การควบคุม (X₄) การจัดองค์การ (X₂) และการนำ (X₃) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) ได้ร้อยละ 87.9 (Adjusted R² = .879) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .307

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) โดยจะใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_2 = - .246 + .187 X_1 + .057 X_4 + .055 X_2 - .089 X_3$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การวางแผน (X_1) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การควบคุม (X_4) และการจัดองค์การ (X_2) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .187 .057 และ.055 ตามลำดับ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การนำ (X_3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -.089 ซึ่งหมายความว่า กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน (X_1) การควบคุม (X_4) และการจัดองค์การ (X_2) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ (X_3) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) ลดลง ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอภิปรายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณากระบวนการจัดการทั้ง 4 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.246 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน จะเกี่ยวข้องกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา กระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน (X_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .187 หน่วย ทั้งนี้เมื่อ กำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .057 หน่วย ทั้งนี้เมื่อ กำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ (X_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .055 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) ลดลง .089 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) อาจมีความเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว โดยผู้ประกอบการมีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หรือการที่ผู้ประกอบการ ต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงาน ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ก็ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) ลดลงได้ ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 2.3 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

H_1 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความ

เชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 46

ตาราง 46 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	264.000	4	66.000	582.946**	.000
Residual	42.683	377	.113		
Total	306.683	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 46 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 47

ตาราง 47 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-4.20	.139	-3.021*	.003
การจัดองค์การ (X_2)	.152	.025	6.011**	.000
การนำ (X_3)	.058	.030	1.963*	.050
การวางแผน (X_1)	.055	.021	2.654**	.008
การควบคุม (X_4)	-.052	.025	-2.079*	.038

ตาราง 47 (ต่อ)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
	r = .928	Adjusted R ² = .859		
	R ² = .861	SE = .337		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 47 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y₃) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การจัดองค์การ (X₂) การนำ (X₃) การวางแผน (X₁) และการควบคุม (X₄) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y₃) ได้ร้อยละ 85.9 (Adjusted R² = .859) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .337

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y₃) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_3 = -.420 + .152 X_2 + .058 X_3 + .055 X_1 - .052 X_4$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y₃) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การจัดองค์การ (X₂) และการวางแผน (X₁) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การนำ (X₃) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .152 .058 และ .055 ตามลำดับ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y₃) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การควบคุม (X₄) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -.052 ซึ่งหมายความว่า กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ (X₂) การวางแผน (X₁) และการนำ (X₃) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้าน

ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น ส่วนการควบคุม (X_4) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) ลดลง ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณากระบวนการจัดการทั้ง 4 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.420 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน จะเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา กระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ (X_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .152 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .058 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน (X_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .055 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) ลดลง .052 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม (X_4) จะเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีการควบคุมทุกด้าน เกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวมากเกินไป เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักผ่อน สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ ต่อดูกค้าเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพอใจมากที่สุด และกลับมาใช้บริการครั้งต่อไป ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมาก

ขึ้น ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) ลดลงได้ ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 2.4 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

H_1 : กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 48

ตาราง 48 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	260.293	4	65.073	751.643**	.000
Residual	32.639	377	.087		
Total	292.932	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 48 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 49

ตาราง 49 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.247	.121	-2.036*	.042
การวางแผน (X ₁)	.193	.018	10.765**	.000
การควบคุม (X ₄)	.058	.022	2.657**	.008
การจัดองค์การ (X ₂)	.044	.022	1.997*	.046
การนำ (X ₃)	-.087	.026	-3.334**	.001
	r = .943		Adjusted R ² = .887	
	R ² = .889		SE = .294	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 49 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การวางแผน (X₁) การควบคุม (X₄) การจัดองค์การ (X₂) และการนำ (X₃) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) ได้ร้อยละ 87.9 (Adjusted R² = .887) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .294

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_4 = - .247 + .193 X_1 + .058 X_4 + .044 X_2 - .087 X_3$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การวางแผน (X_1) และการควบคุม (X_4) และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การจัดองค์การ (X_2) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .193 .058 และ.044 ตามลำดับ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การนำ (X_3) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ -.087 ซึ่งหมายความว่ากระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน (X_1) การควบคุม (X_4) และการจัดองค์การ (X_2) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ (X_3) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) ลดลง ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณากระบวนการจัดการทั้ง 4 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.247 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน จะเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา กระบวนการจัดการ ทั้ง 4 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน (X_1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

การท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .193 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .058 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ (X_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .044 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) ลดลง .087 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการนำ (X_3) อาจมีความเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว โดยผู้ประกอบการมีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำ ที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาหรือการที่ผู้ประกอบการ ต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่างๆ เช่น การจ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงาน ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ก็จะส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) ลดลงได้ ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้กระบวนการจัดการ อีก 3 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในส่วนนี้สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3.1 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

H_1 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 50

ตาราง 50 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	256.433	1	256.433	1755.529**	.000
Residual	55.507	380	.146		
Total	311.940	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 50 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 51

ตาราง 51 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.237	.146	-1.619	.106
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6)	.126	.003	41.899**	.000
		$r = .907$	Adjusted $R^2 = .822$	
		$R^2 = .882$	SE = .382	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 51 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) โดยตัวแปรสามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ได้ร้อยละ 82.2 (Adjusted $R^2 = .822$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .382

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_1 = -.225 + .126 X_6$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .126 ซึ่งหมายความว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) มีค่าอยู่ที่ระดับ -0.237 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากรูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น $.126$ หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ (X_5) ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นกำหนดความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1)

สมมติฐานข้อที่ 3.2 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

H_1 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า $.05$ ซึ่งผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 52

ตาราง 52 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	250.712	2	125.356	1045.364**	.000
Residual	45.448	379	.120		
Total	296.160	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 52 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 53

ตาราง 53 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.052	.144	-.363*	.017
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X ₆)	.096	.009	10.317**	.000
ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X ₅)	.032	.010	3.232**	.001
	r = .920	Adjusted R ² = .846		
	R ² = .847	SE = .346		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 53 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) ได้ร้อยละ 84.6 (Adjusted $R^2 = .846$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .346

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_2 = - .052 + .096 X_6 + .032 X_5$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .096 และ .032 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.052 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากรูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่อง

เที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .096 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบการธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .032 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 3.3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ

H_1 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 54

ตาราง 54 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	265.830	2	132.915	1233.054**	.000
Residual	40.854	379	.108		
Total	306.683	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 54 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 55

ตาราง 55 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.286	.136	-2.100*	.036
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6)	.105	.009	11.910**	.000
ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5)	.026	.009	2.787**	.006
$r = .931$		Adjusted $R^2 = .866$		
$R^2 = .867$		SE = .328		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 55 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) ได้ร้อยละ 86.6 (Adjusted $R^2 = .866$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .328

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_3 = -.286 + .105 X_6 + .026 X_5$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .105 และ .026 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ (X_5) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.286 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากรูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .105 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ (X_5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .026 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 3.4 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

H_1 : ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 56

ตาราง 56 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	249.826	2	124.913	1098.279**	.000
Residual	43.106	379	.114		
Total	292.932	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 56 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 57

ตาราง 57 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์หัดถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.046	.140	-.329*	.042
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6)	.094	.009	10.416**	.000
ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5)	.033	.010	3.476**	.001
		$r = .923$	Adjusted $R^2 = .852$	
		$R^2 = .853$	SE = .337	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 57 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) ได้ร้อยละ 85.2 (Adjusted $R^2 = .852$) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .337

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_4 = - .046 + .094 X_6 + .033 X_5$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .094 และ.033 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอภิปรายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.046 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากรูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา รูปแบบภาวะผู้นำ ทั้ง 2 แบบ เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (X_6) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .094 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยว มีรูปแบบภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (X_5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .033 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้รูปแบบภาวะผู้นำ อีก 1 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในส่วนนี้สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 4.1 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

H_1 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 58

ตาราง 58 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	247.427	2	123.713	726.789**	.000
Residual	64.513	379	.170		
Total	311.940	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 58 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 59

ตาราง 59 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.289	.162	-1.783*	.045
ด้านเทคนิค (X ₉)	.101	.011	9.215**	.000
ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X ₈)	.067	.010	6.447**	.000
		r = .891	Adjusted R ² = .792	
		R ² = .793	SE = .413	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 59 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y₁) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านเทคนิค (X₉) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X₈) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 2 ตัว นี้สามารถร่วมกันสามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y₁) ได้ร้อยละ 79.2 (Adjusted R² = .792) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .413

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y₁) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_1 = -.289 + .101 X_9 + .067 X_8$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y₁) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านเทคนิค (X₉) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X₈) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .101 และ.067

ตามลำดับซึ่งหมายความว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค (X_9) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) มีค่าอยู่ที่ระดับ -0.289 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค (X_9) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น $.101$ หน่วย ทั้งนี้เมื่อ กำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) เพิ่มขึ้น $.067$ หน่วย ทั้งนี้เมื่อ กำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1) ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X_7) ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ (Y_1)

สมมติฐานข้อที่ 4.2 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

H_1 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 60

ตาราง 60 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	269.089	3	89.696	1252.495**	.000
Residual	27.070	378	.072		
Total	296.160	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 60 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 61

ตาราง 61 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.301	.106	-2.848**	.005
ด้านแนวความคิด (X ₇)	.084	.008	10.399**	.000
ด้านเทคนิค (X ₉)	.071	.009	7.668**	.000
ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X ₈)	.022	.007	3.163**	.002
r = .953		Adjusted R ² = .908		
R ² = .909		SE = .268		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 61 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X₇) ด้านเทคนิค (X₉) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X₈) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) ได้ร้อยละ 90.8 (Adjusted R² = .908) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .268

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_2 = - .052 + .084 X_7 + .071 X_9 + .022 X_8$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y₂) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X₇) ด้านเทคนิค (X₉) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X₈) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .084

.071 และ.022 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านเทคนิค (X_9) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.052 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้านเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านด้านแนวความคิด (X_7) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .084 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค (X_9) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .071 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ (Y_2) เพิ่มขึ้น .022 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 4.3 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

H_1 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 62

ตาราง 62 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	279.223	3	93.074	1281.178**	.000
Residual	27.461	378	.073		
Total	306.683	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 62 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 63

ตาราง 63 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise
Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.497	.107	-4.663**	.000
ด้านแนวความคิด (X_7)	.086	.008	10.670**	.000
ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8)	.051	.007	7.154**	.000
ด้านเทคนิค (X_9)	.043	.009	4.574**	.000
r = .954		Adjusted R ² = .910		
R ² = .910		SE = .270		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 63 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) และด้านเทคนิค (X_9) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) ได้ร้อยละ 91.0 (Adjusted R² = .910) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .270

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_3 = - .497 + .086 X_7 + .051 X_8 + .043 X_9$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบการธุรกิจ (Y_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) และด้านเทคนิค (X_9) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .086

.051 และ .043 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) และด้านเทคนิค (X_9) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบ การธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.497 หน่วย สาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้านเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านด้านแนวความคิด (X_7) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .086 หน่วย ทั้งนี้ เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .051 หน่วย ทั้งนี้ เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค (X_9) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ (Y_3) เพิ่มขึ้น .043 หน่วย ทั้งนี้ เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

สมมติฐานข้อที่ 4.4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ ได้ดังนี้

H_0 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค ไม่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว

เที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

H_1 : ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยเทคนิค Stepwise ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นจะ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ซึ่งผลการทดสอบแสดงดังตาราง 64

ตาราง 64 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้การวิเคราะห์ Multiple Regression

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	268.309	3	89.436	1373.012**	.000
Residual	24.622	378	.065		
Total	292.932	381			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 64 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบการธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับกลุ่มตัวแปรอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ สามารถคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังตาราง 65

ตาราง 65 แสดงผลการวิเคราะห์ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	B	SE	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	-.287	.101	-2.845**	.005
ด้านแนวความคิด (X ₇)	.087	.008	11.337**	.000
ด้านเทคนิค (X ₉)	.065	.009	7.384**	.000
ด้านมนุษยสัมพันธ์ (X ₈)	.024	.007	3.634**	.000
r = .957		Adjusted R ² = .915		
R ² = .916		SE = .255		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 65 ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X₇) ด้านเทคนิค (X₉) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X₈) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) ได้ร้อยละ 91.5 (Adjusted R² = .915) โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนายเท่ากับ .255

ผู้วิจัยจึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวทำนายมาเขียนเป็นสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y_4 = -.287 + .087 X_7 + .065 X_9 + .024 X_8$$

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y₄) อย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านเทคนิค (X_9) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .087 .065 และ.024 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด (X_7) ด้านเทคนิค (X_9) และด้านมนุษยสัมพันธ์ (X_8) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

หากไม่พิจารณาว่า ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) จะพบว่า ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าอยู่ที่ระดับ -.287 หน่วยสาเหตุที่ลดลงเนื่องมาจากทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เมื่อไม่มีการพิจารณา ทักษะของผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน เข้ามาเกี่ยวข้องส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) มีค่าลดลง

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านด้านแนวความคิด (X_7) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .087 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค (X_9) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .065 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

หากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีทักษะของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์(X_8) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะมีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน (Y_4) เพิ่มขึ้น .024 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้ทักษะของผู้ประกอบการ อีก 2 ด้าน มีค่าคงที่

สรุปผลการทดสอบสมมุติฐาน

ตาราง 66 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

ตัวแปรอิสระ	เพศ	อายุ	ระดับ การ ศึกษา สูงสุด	ประสบการณ์ ในตำแหน่ง ผู้ประกอบ การ	ระยะเวลา ในการ ประกอบ การ	ประเภท ธุรกิจ ที่เกี่ยวข้อง	รูปแบบ การ ประกอบ ธุรกิจ	จำนวน พนักงาน ใน กิจการ
ตัวแปรตาม								
สมมุติฐานข้อที่ 1								
- ความสำเร็จในการประกอบ การธุรกิจการท่องเที่ยวใน ประเทศไทยด้านความสำเร็จ ในฐานะผู้ประกอบการ			Sig.*	Sig.**				
- ความสำเร็จในการ ประกอบการธุรกิจการ ท่องเที่ยวในประเทศไทยด้าน ความมั่นคงในการประกอบ ธุรกิจ			Sig.*	Sig.**	Sig.**	Sig.**		
- ความสำเร็จในการประกอบ การธุรกิจการท่องเที่ยวใน ประเทศไทยด้านระดับรายได้ ในการประกอบธุรกิจ			Sig.*	Sig.**	Sig.**	Sig.**		
- ความสำเร็จในการประกอบ การธุรกิจการท่องเที่ยวใน ประเทศไทยด้านความสำเร็จ ในการประกอบธุรกิจเมื่อ เทียบกับคู่แข่งของท่าน			Sig.*	Sig.**	Sig.**	Sig.**		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 67 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

ตัวแปรอิสระ	กระบวนการจัดการ			
	การวางแผน	การจัดองค์การ	การนำ	การควบคุม
ตัวแปรตาม	Unstandardized (B)			
สมมุติฐานข้อที่ 2				
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะ ผู้ประกอบการ	-.052*	.217**	-.072*	.107**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	.187**	.055*	-.089**	.057*
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	.055**	.152**	.058*	-.052*
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.193**	.044*	-.087**	.058**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 68 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 3

ตัวแปรอิสระ	รูปแบบภาวะผู้นำ	
	ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ	ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน
ตัวแปรตาม	Unstandardized (B)	
สมมุติฐานข้อที่ 3		
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ		.126**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	.032**	-.096**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	.026**	.105**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.033**	.094**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 69 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 4

ตัวแปรอิสระ	ทักษะของผู้ประกอบการ		
	ด้านแนวความคิด	ด้านมนุษยสัมพันธ์	ด้านเทคนิค
ตัวแปรตาม	Unstandardized (B)		
สมมุติฐานข้อที่ 4			
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ		.067**	.101**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ	.084**	.022**	.071**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ	.086**	.051**	.043**
- ความสำเร็จในการประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในการประกอบ ธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน	.087**	.024**	.065**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย เพื่อที่จะนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนารวมทั้งปรับปรุงการบริหารธุรกิจของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นและนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาถึงภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. เพื่อศึกษาถึงทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค ที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ใช้เป็นแนวทางในการปรับกลยุทธ์ในการบริหารการจัดการเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและให้สอดคล้องกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์กร
2. ใช้เป็นแนวทางในการปรับภาวะผู้นำในการบริหารงานให้เข้ากับองค์กรได้อย่างเหมาะสมและส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกลยุทธ์ด้านทักษะของผู้ประกอบการเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. ใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

สมมติฐาน

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน
2. กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

สรุปผลการค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่ตอบแบบสอบถาม

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย จำนวน 203 คน และ เป็นเพศหญิง จำนวน 179 คน

อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30 ปี – 39 ปี จำนวน 197 รองลงมา มีอายุ 40 ปี – 49 ปี จำนวน 97 คน ถัดมามีอายุ 20 ปี – 29 ปี จำนวน 54 คน และมีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 34 คน

ระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี จำนวน 267 คน รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 87 คน และมีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 28 คน

ประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 – 10 ปี จำนวน 197 คน รองลงมา มีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป จำนวน 120 คน และมีประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 65 คน

ระยะเวลาในการประกอบการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 – 10 ปี จำนวน 197 คน รองลงมามีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป จำนวน 120 คน และมีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 65

ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ จำนวน 161 คน รองลงมามีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND จำนวน 104 คน ถัดมา มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND จำนวน 67 คน และมีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวจัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 50 คน

รูปแบบการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ บริษัท จำนวน 233 คน รองลงมา มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ กิจการเจ้าของคนเดียว จำนวน 75 คน และมีรูปแบบการประกอบธุรกิจ ห้างหุ้นส่วน จำนวน 74 คน

จำนวนพนักงานในกิจการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงานในกิจการ 10 – 19 คน จำนวน 194 คน รองลงมา มีจำนวนพนักงานในกิจการ น้อยกว่า 10 คน จำนวน 118 คน และมีจำนวนพนักงานในกิจการ 20 คนขึ้นไป จำนวน 70 คน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

การวางแผน

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผนโดยรวม อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน อยู่ในระดับดี ได้แก่ มีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีการจัดมัคคุเทศก์และทีมงานในแต่ละโปรแกรมฯ ตรงกับกลุ่มนักท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยว มีการสอบถามแนวโน้มความต้องการของนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว และมีการกำหนดแผนงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างเป็นลำดับมีขั้นตอนชัดเจน

การจัดองค์การ

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การโดยรวม อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการจัดองค์การ อยู่ในระดับดี ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของพนักงานและมัคคุเทศก์อย่างชัดเจน ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการติดต่อประสานงานกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอย่างถูกต้องชัดเจนและรวดเร็ว ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการจัดผังโครงสร้างองค์กรและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีระบบข้อมูลและสารสนเทศด้านการท่องเที่ยวครบวงจร และธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการมอบหมายอำนาจการตัดสินใจในบางเรื่องให้แก่พนักงานและมัคคุเทศก์

การนำ

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการนำ อยู่ในระดับดี ได้แก่ มั่นใจว่าจะสามารถนำธุรกิจการท่องเที่ยวของตนไปสู่ความสำเร็จตามแผนที่วางไว้ ยอมรับความคิดเห็นของพนักงานและมัคคุเทศก์ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว มีความรู้ความสามารถด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและมีความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว สามารถจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้ และเป็นผู้มีภาวะผู้นำเป็นที่ยอมรับและทำให้พนักงานปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวที่วางไว้

การควบคุม

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุมโดยรวม อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม อยู่ในระดับดี ได้แก่ มีการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวกับมาตรฐานที่วางไว้ มีการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงาน ในการให้บริการต่อลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ มีความสามารถในการควบคุมการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยว มีการติดตามความเคลื่อนไหวข้อมูลข่าว สารต่างๆ เช่น เรื่องข้อมูลการเดินทาง เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ที่มีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอยู่เสมอ และมีการตรวจสอบควบคุมที่เข้าถึงครอบคลุมทุกด้าน เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักผ่อน สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบภาวะผู้นำของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีรูปแบบภาวะผู้นำอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายรูปแบบ พบว่า

ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีรูปแบบผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีรูปแบบผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงสภาพอยู่ในระดับดี ได้แก่ กระตุ้นพนักงานให้คิดว่าการริเริ่มสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน สนับสนุนให้พนักงานมีการคิดแก้ปัญหาที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน ด้วยวิธีการใหม่ ๆ ดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวโดยยึดมั่นหลักศีลธรรมและจรรยาบรรณ ให้การใส่ใจพนักงานที่ได้รับมอบหมายงานสำคัญเพื่อให้งานสำเร็จบรรลุแผนการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน กระตุ้นพนักงานให้ตระหนักถึงการทำงานให้บรรลุแผนการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน ทำให้พนักงานเกิดความภูมิใจและไว้วางใจเมื่อได้ร่วมงานกับธุรกิจการท่องเที่ยวของท่าน มักแสดงความมั่นใจกับพนักงานว่าเป้าหมายธุรกิจท่องเที่ยวที่จะบรรลุเป้าหมายตามที่ท่านกำหนดไว้ และให้คำแนะนำการทำงานในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่านแก่พนักงานเป็นรายบุคคล

ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีรูปแบบผู้นำแบบแลกเปลี่ยนโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีรูปแบบผู้นำแบบแลกเปลี่ยนอยู่ในระดับดี ได้แก่ หาทางแก้ไขทันทีเมื่อธุรกิจท่องเที่ยวของท่านเกิดปัญหาหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เมื่อพนักงานเกิดปัญหาในด้านการบริการกับนักท่องเที่ยวท่านจะให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาได้เสมอ มักจะตรวจสอบการทำงานของพนักงานเสมอเพื่อให้เป็นไปตามตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้ ให้การยอมรับหรือให้รางวัลตอบแทนกับพนักงานเมื่อทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้ ให้ความใส่ใจกับสิ่งที่พนักงานควรได้เมื่อเขาทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้ ตาหนหรือลงโทษพนักงานเมื่อทำงานไม่เป็นไปตามแผนธุรกิจท่องเที่ยวที่ท่านวางไว้ เต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานทำงานตามวิธีที่เคยชินต่อไปในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านและเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านทำงานโดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานของเขา

4. การวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ทักษะด้านแนวความคิด

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ด้านแนวความคิดโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านแนวความคิดอยู่ในระดับดี ได้แก่ มีแนวคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเสมอเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในปัจจุบัน สามารถนำข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถรวบรวมข้อมูลและสรุปสาระที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถตัดสินใจอย่างชัดเจนในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถเข้าใจและมองเห็นภาพความสัมพันธ์ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว และสามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว

ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ด้านมนุษยสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านมนุษยสัมพันธ์ อยู่ในระดับดี ได้แก่ ให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นพนักงานและภาคีทุกฝ่ายในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง มีทัศนคติที่ดีต่องานที่ทำและมีจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว เอาใจใส่ดูแลพนักงานอย่างดี และเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ใช้ความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวในการทำงานได้อย่างเต็มที่ มีความสามารถในการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว มีการคัดสรรพนักงานและภาคีให้ตรงกับความต้องการในหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว และสามารถทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านได้ดี

ทักษะด้านเทคนิค

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านเทคนิคโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวด้านเทคนิคอยู่ในระดับดี ได้แก่ มีความรู้ความเข้าใจในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวเป็น

อย่างดี มีความสามารถในการแนะนำและถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสถานที่และวิธีการเดินทางท่องเที่ยว มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อช่วยในการจัดการท่องเที่ยว มีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้อุปกรณ์เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยว สามารถนำความรู้ความสามารถไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว และมีความรู้พื้นฐานการพูด อ่าน เขียน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้อย่างดี

5. การวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่าความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวอยู่ในระดับดี ได้แก่ ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ และความสำเร็จในในฐานะผู้ประกอบการ

6. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว รูปแบบการประกอบธุรกิจ และจำนวนพนักงานในกิจการที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

เพศ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้

อายุ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ หลังจากได้ทำการทดสอบวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า

ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบกิจการ น้อยกว่า 5 ปี มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง น้อยกว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบกิจการ 5 - 10 ปี และ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีระยะเวลาในการประกอบกิจการ 11 ปีขึ้นไป

ประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีประเภทธุรกิจกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้

รูปแบบการประกอบธุรกิจ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้

จำนวนพนักงานในกิจการ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 กระบวนการจัดการ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การนำ และการควบคุม สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ การควบคุม การวางแผน และการนำ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .217 .107 -.052 และ -.072 ตามลำดับ ซึ่งกระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ และการควบคุม เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น ส่วนการวางแผน และการนำ

เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ลดลง

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม การจัดองค์การ และการนำ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .187 .057 .055 และ -.089 ตามลำดับ ซึ่งกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม การจัดองค์การ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ลดลง

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ การนำ การวางแผน และการควบคุม มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .152 .058 .055 และ -.52 ตามลำดับ ซึ่งกระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ การนำ การวางแผน เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ส่วนการควบคุม เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ลดลง

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม การจัดองค์การ และการนำ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .193 .058 .044 และ -.087 ตามลำดับ ซึ่งกระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม การจัดองค์การ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ลดลง

สมมุติฐานข้อที่ 3 ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงและผู้นำแบบแลกเปลี่ยน สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จ ในฐานะผู้ประกอบการ

ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .126 ซึ่งภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น ส่วนภาวะผู้นำ ผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคง ในการประกอบธุรกิจ

ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .096 และ .032 ตามลำดับ ซึ่งภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ ในการประกอบธุรกิจ

ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .105 และ .026 ตามลำดับ ซึ่งภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง

ภาวะผู้นำ ได้แก่ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .094 และ .033 ตามลำดับ ซึ่งภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง เพิ่มขึ้น

สมมุติฐานข้อที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ทักษะด้านแนวความคิด ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ และทักษะด้านเทคนิค สามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จ ในฐานะผู้ประกอบการ

ทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .101 และ .067 ตามลำดับ ซึ่งทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น ส่วนทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เป็นกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคง ในการประกอบธุรกิจ

ทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .084 .071 และ .022 ตามลำดับ ซึ่งทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ ในการประกอบธุรกิจ

ทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .086 .051 และ .043 ตามลำดับ ซึ่งทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น

ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง

ทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .087 .065 และ .024 ตามลำดับ ซึ่งทักษะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง เพิ่มขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ประกอบการทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างมีความสามารถในการจัดการบริหารธุรกิจ ความเป็นผู้นำ รวมไปถึง ทักษะต่างๆ ที่ช่วยธุรกิจประสบความสำเร็จได้เท่าๆ กัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ที่ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ พบว่าคุณลักษณะด้านเพศของผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าธุรกิจของภาคบริการเปิดโอกาสหรือมีความเหมาะสมกับเพศหญิงเช่นเดียวกับเพศชาย

2. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีอายุแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกันโดยที่ผู้ประกอบการที่มีอายุ 40 ปี – 49 ปี และอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง สูงกว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุ 20 ปี – 29 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุมากจะมีความคิดที่รอบคอบ การกระทำจะผ่านการไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยที่มีอายุน้อยกว่า เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาสกร แซ่มประเสริฐ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภูมิหลังและความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่า ระดับช่วงอายุของผู้ประกอบการมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ระดับช่วงอายุของผู้ประกอบการประสบความสำเร็จสูงนั้นมีระดับช่วงอายุอยู่ในช่วง 41-60 ปี ซึ่งสูงกว่าระดับช่วงอายุอยู่ในช่วง 21-30 ปี แสดงให้เห็นว่า ระดับช่วงอายุน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการดำเนินกิจการ ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของ Ennew; et al. (1994) ที่รายงานว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการประกอบธุรกิจอย่างมาก โดยช่วงอายุ 25 – 40 ปี จะเป็นช่วงที่มีอิสระในการทำงานและทำงานตามความสามารถที่มี เมื่ออายุมากขึ้นก็จะมีความต้องการประกอบธุรกิจส่วนตัวและความสำเร็จ

3. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีระดับการศึกษาสูงสุด แตกต่างกัน ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย แตกต่างกัน โดยที่ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคง

คงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง สูงกว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรีและระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี เป็นผู้ที่มีความรู้ ทักษะและสามารถนำความรู้ที่มีนั้นมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินการได้มากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปวช./ปวส.หรือต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าคุณลักษณะด้านระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ

4. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกัน มีความรู้ความสามารถ ในการนำมาปรับใช้กับการประกอบธุรกิจ ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการได้เท่าๆ กัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ที่ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่า คุณลักษณะด้านประสบการณ์ในการทำธุรกิจของตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ

ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 - 10 ปี และผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง สูงกว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการ 5 - 10 ปี และผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งผู้ประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีการสั่งสมประสบการณ์การประกอบธุรกิจมากกว่า จึงมีกระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะ

ต่างๆ ที่เชี่ยวชาญกว่า ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจ เมื่อเทียบกับคู่แข่ง มากกว่า เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาสวรรณ ไสภณ (2547: 148) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยสู่ความสำเร็จในการจำหน่ายคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลชนิดประกอบของผู้ประกอบการ ที่ตั้งอยู่ในศูนย์การค้าทางด้านคอมพิวเตอร์เขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่าประสพการณ์ในการประกอบธุรกิจตนเองกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งการสั่งสมประสพการณ์ในการประกอบธุรกิจมากส่งผลให้ผู้ประกอบการมีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

5. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีระยะเวลาในการประกอบการ แตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการมีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกัน มีความรู้ความสามารถ ในการนำมาปรับใช้กับการประกอบธุรกิจ ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการได้เท่า ๆ กัน

ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการแตกต่างกันมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี และผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง สูงกว่า ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการ น้อยกว่า 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 5 - 10 ปี และผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการประกอบการ 11 ปีขึ้นไป มีประสพการณ์ในการประกอบธุรกิจที่มาก และมีความน่าเชื่อถือ ทั้งความน่าเชื่อถือในตัวบุคคลและความน่าเชื่อถือในกิจการ ซึ่งผู้ประกอบการรายอื่น ๆ ไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง มากกว่า เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาสกร แหม่มประเสริฐ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบภูมิหลังและความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัด

เชียงใหม่ ที่พบว่า ระยะเวลาประกอบกิจการของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จอยู่ในช่วง 6 – 10 ปีมากที่สุด รองลงมาช่วง 11 – 15 ปี และยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่น ๆ (2550: 25-35) ที่ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่า ผู้ประกอบการกิจการสามารถดำเนินธุรกิจอย่างประสบความสำเร็จ คือ ระยะเวลาดำเนินธุรกิจ เมื่อธุรกิจเข้าสู่ช่วง 6 – 10 ปี ซึ่งเป็นช่วงเข้าสู่การขยายตัวของกิจการ โดยผู้ประกอบการวางเป้าหมายดำเนินธุรกิจต่อไปจนถึงจุดที่ผู้บริหารจะวางแผนการเจริญเติบโต และสามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากกิจการของตนเอง

6. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ประกอบการ ที่มีประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวแตกต่างกันต่างมีความสามารถในการจัดการบริหารธุรกิจ ความเป็นผู้นำ รวมไปถึง ทักษะต่างๆ ที่ช่วยธุรกิจประสบผลสำเร็จได้เท่าๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่น ๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าประเภทธุรกิจ 'ไม่มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อกันกับความสำเร็จของธุรกิจ'

7. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันไป มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ประกอบการที่มีรูปแบบการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน ต่างมีความสามารถในการจัดการบริหารธุรกิจ ความเป็นผู้นำ รวมไปถึงทักษะต่าง ๆ ที่ช่วยธุรกิจประสบผลสำเร็จได้เท่า ๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาสกร แซ่มประเสริฐ (2545) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบภูมิหลังและความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม และขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่า รูปแบบการบริหารงานไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

8. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่มีจำนวนพนักงานในกิจการ แตกต่างกันไป มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ประกอบการที่มีจำนวนพนักงานในกิจการแตกต่างกันต่างมีความสามารถในการจัดการบริหารธุรกิจ ความเป็นผู้นำ รวมไปถึง ทักษะต่างๆ ที่ช่วยธุรกิจประสบผลสำเร็จได้เท่า ๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

ภาสกร แซ่มประเสริฐ (2545) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบภูมิหลังและความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่า จำนวนพนักงานไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

9. กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ และการควบคุม เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น ส่วนการวางแผน และการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ลดลง อาจจะเป็นเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการวางแผน จะเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวที่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้กับสถานการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่น เหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมือง ตั้งแต่ปี 2552 เป็นต้นมา ส่วนกระบวนการจัดการ ด้านการนำ จะเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการธุรกิจ โดยผู้ประกอบการ มีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำ ที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หรือการที่ผู้ประกอบการ ต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่างๆ เช่น การจ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงาน ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ส่งผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ทำให้ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ลดลงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ พบว่า ความสามารถในการจัดการของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อกันกับความสำเร็จของธุรกิจ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม และการจัดองค์การ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ลดลง อาจจะเป็นเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการนำ จะเกี่ยวข้องกับการที่คุณสมบัติผู้ประกอบการธุรกิจ โดยผู้ประกอบการมีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำ ที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หรือการที่ผู้ประกอบการ ต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การ

จ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงาน ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ก็ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าความสามารถในการจัดการของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อกันกับความสำเร็จของธุรกิจ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การจัดองค์การ การวางแผน และการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ส่วนการควบคุม เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ลดลง อาจจะเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการควบคุม จะเกี่ยวข้องกับการที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีการควบคุมทุกด้าน เกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวมากเกินไป เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักผ่อน สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ ต่อลูกค้าเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพอใจมากที่สุดและกลับมาใช้บริการครั้งต่อไป ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ ทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ลดลงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าความสามารถในการจัดการของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อกันกับความสำเร็จของธุรกิจ

กระบวนการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การควบคุม และการจัดองค์การ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน เพิ่มขึ้น ส่วนการนำ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ลดลง อาจจะเนื่องมาจากกระบวนการจัดการ ด้านการนำ จะเกี่ยวข้องกับการที่คุณสมบัติผู้ประกอบการธุรกิจการ โดยผู้ประกอบการมีการนำที่ขาดเสถียรภาพ ไม่ได้มาตรฐาน มีรูปแบบการนำ ที่ไม่เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตนและสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาหรือการที่ผู้ประกอบการนั้นต้องการสร้างแรงจูงใจกับพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยให้รางวัลเป็นสิ่งตอบแทน ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจ่ายโบนัส จ่ายค่าคอมมิชชั่น หรือขึ้นเงินเดือน ให้กับพนักงานทำให้เกิดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการประกอบการมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เมื่อผู้ประกอบการนำมาใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ก็ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน ลดลงได้

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ พบว่าความสามารถในการจัดการของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์หรือมีผลต่อกันกับความสำเร็จของธุรกิจ

10. รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น

รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับศึกษาวิจัยถึงแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับภาวะผู้นำโดยศึกษาผู้นำ 2 ลักษณะ ที่มีพฤติกรรมที่สามารถทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีผลการปฏิบัติงานดีกว่า และถือได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด เซลท์เซอร์และแบส (Seltzer; & Bass. 1990: 693) คือ ลักษณะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (Transformational) และผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional) ที่มีผลถึงความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าผู้ประกอบการกิจการ มีภาวะผู้นำอยู่ในเกณฑ์มาก สามารถดำเนินธุรกิจอย่างประสบความสำเร็จ

รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับศึกษาวิจัยถึงแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับภาวะผู้นำโดยศึกษาผู้นำ 2 ลักษณะ ที่มีพฤติกรรมที่สามารถทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีผลการปฏิบัติงานดีกว่า และถือได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด เซลท์เซอร์และแบส (Seltzer; & Bass. 1990: 693) คือ ลักษณะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (Transformational) และผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional) ที่มีผลถึงความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ (2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ ที่พบว่าผู้ประกอบการกิจการ มีภาวะผู้นำอยู่ในเกณฑ์มาก สามารถดำเนินธุรกิจอย่างประสบความสำเร็จ

รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับศึกษาวิจัยถึงแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับภาวะผู้นำโดยศึกษาผู้นำ 2 ลักษณะ ที่มีพฤติกรรมที่สามารถทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีผลการปฏิบัติงานดีกว่า และถือได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด เซลท์เซอร์และแบส (Seltzer; & Bass. 1990: 693) คือ ลักษณะผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ (Transformational) และผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional) ที่มีผลถึงความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร และคนอื่นๆ

(2550: 25-35) ได้ศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ พบว่าผู้ประกอบการกิจการ มีภาวะผู้นำอยู่ในเกณฑ์มาก สามารถดำเนินธุรกิจอย่างประสบความสำเร็จ

11. ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ เพิ่มขึ้น

ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ แคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) เป็นแนวความคิด ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้นำและผู้บริหารที่ดีและมีประสิทธิภาพ และยังนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรร จริญญาภูมิ (2539) ที่ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้นำการท่องเที่ยว พบว่า ผู้นำการท่องเที่ยวต้องมีคุณลักษณะด้านทักษะ อยู่ในระดับมาก

ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ แคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) เป็นแนวความคิด ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้นำและผู้บริหารที่ดีและมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรร จริญญาภูมิ (2539) ที่ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้นำการท่องเที่ยว พบว่า ผู้นำการท่องเที่ยวต้องมีคุณลักษณะด้านทักษะ อยู่ในระดับมาก

ทักษะของผู้ประกอบการ ด้านแนวความคิด ด้านเทคนิค และด้านมนุษยสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ แคทซ์ (Katz. 1955: 34-42) เป็นแนวความคิดที่ได้อธิบายเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้นำและผู้บริหารที่ดีและมีประสิทธิภาพและนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรร จริญญาภูมิ (2539) ที่ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้นำการท่องเที่ยว พบว่า ผู้นำการท่องเที่ยวต้องมีคุณลักษณะด้านทักษะ อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรอยู่ในช่วงอายุ 40 ปี – 49 ปี หรืออายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป ก่อนเริ่มประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว จะส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง เนื่องจากว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุมากขึ้นจะมีความคิดที่รอบคอบ การกระทำจะผ่านการไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน ส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากกว่า ดังนั้นผู้ที่สนใจจะประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวจึงควรอยู่ในช่วงอายุ 40 ปี – 49 ปี หรืออายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป จึงเหมาะสม

2. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรอยู่ในช่วงการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป ในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย เพื่อนำความรู้ที่ได้ศึกษามาปรับประยุกต์ใช้ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการจัดการ การเป็นผู้นำ และทักษะในด้านต่าง ๆ ที่จะส่งผลให้มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ ด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่ง ดังนั้นผู้ที่สนใจในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวจึงควรที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มให้มากขึ้น

3. ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรให้ความสำคัญเรื่องการปรับปรุงกระบวนการจัดการ ในด้านต่าง ๆ โดยผู้วิจัยเสนอแนะดังนี้

ด้านการวางแผน ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงในการวางแผน เช่น ผู้ประกอบการควรมีการปรับแผนการธุรกิจการท่องเที่ยวให้เหมาะสมสามารถนำมาใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ในปัจจุบัน ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้ ซึ่งจะได้มีการส่งผลในทางบวกและช่วยส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการเพิ่มมากขึ้น

ด้านการนำ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงในการนำ เช่น ผู้ประกอบการควรเรียนรู้รูปแบบการนำที่ส่งผลต่อธุรกิจท่องเที่ยว สามารถเข้ากับสถานการณ์ในปัจจุบันและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับธุรกิจการท่องเที่ยวของตน ซึ่งจะได้มีการส่งผลในทางบวก และช่วยส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีความสำเร็จในการประ

กอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ ด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ด้านความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน เพิ่มมากขึ้น

ด้านการควบคุม ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงในการควบคุม เช่น ผู้ประกอบการควรมีการควบคุมต้นทุนค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆ ให้มากขึ้น เช่น ค่ายานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ค่าสถานที่พักแรม ค่าสถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ โดยเน้นในส่วนที่จำเป็นและเห็นเหมาะสม ต่อลูกค้า ซึ่งสามารถช่วยลดในเรื่องของต้นทุนได้ มีการส่งผลในทางบวกและจะช่วยส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีความสำเร็จในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ เพิ่มมากขึ้น

4. ผู้ประกอบการควรเลือกพิจารณารูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนและผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ มาปรับใช้กับการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จะเห็นได้จากการวิจัยพบว่ารูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนและผู้นำแบบการเปลี่ยนสภาพ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ทั้งในด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ และความสำเร็จด้านประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน นอกจากนี้รูปแบบภาวะผู้นำ ผู้นำแบบแลกเปลี่ยนนั้นยังเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ อีกด้วย

5. ผู้ประกอบการควรเลือกพิจารณาทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค มาปรับใช้กับการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย เห็นได้จากการวิจัยพบว่าทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ด้านแนวความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิค เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ทั้งในด้านความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจและความสำเร็จด้านประกอบธุรกิจเมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน นอกจากนี้แล้ว ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ในด้านมนุษยสัมพันธ์และด้านเทคนิค ยังเป็นปัจจัยที่ส่งผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้านความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ อีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพียงกระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำ และทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องอีกมาก อันเป็นประโยชน์ต่อการประกอบการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น ส่วนประสมทางการตลาด สภาพการแข่งขันของธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการ ประสิทธิภาพการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย เป็นต้น มาเพิ่มเติมในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2. ควรทำการศึกษากระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย ในด้านอื่นๆ ด้วย นอกเหนือจากด้านที่ได้ทำการวิจัยมาแล้ว เพิ่มเติมในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป เพื่อนำมาเปรียบเทียบและเป็นประโยชน์ต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

3. ควรทำการศึกษาความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยในทัศนะของกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อให้ครอบคลุมทั้งระดับพนักงาน ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการ เนื่องจากจะได้อรรถาธิบายความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

4. ควรทำการศึกษาความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยเปรียบเทียบกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในต่างประเทศ เพื่อหาข้อแตกต่างในด้านต่างๆ และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และทำการปรับปรุงในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวซึ่งจะทำให้ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีศักยภาพแข่งขันกับนานาชาติได้

5. ควรมีการศึกษาแนวโน้มการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยในอนาคต เพื่อที่ผู้ประกอบการจะได้นำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการทำธุรกิจของตนเองในอนาคตได้

6. ควรทำการพัฒนา เครื่องมือในการศึกษา กระบวนการจัดการ รูปแบบภาวะผู้นำ ดัชนีวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการ ให้มีความเหมาะสมกับแต่ละธุรกิจ

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว. (2553). *ข้อมูลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์*. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2553, จาก <http://www.tourism.go.th>
- กวี วงศ์พุ่ม. (2542). *ภาวะผู้นำ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาชีพ.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2545). *การวิเคราะห์สถิติ : สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2546). *การวิเคราะห์สถิติ : สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2548). *การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล*. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- _____. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2553). *จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย นักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี 2551 และ ปี 2552*. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2553, จาก <http://www.tat.or.th>
- กิติ ตย์คานนท์. (2543). *เทคนิคการสร้างภาวะผู้นำ*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: เปลวอักษร.
- กำโชค เผือกสุวรรณ. (2544). *ธุรกิจนันทนาการ*. กรุงเทพฯ: ปริญญาการพิมพ์. ถ่ายเอกสาร.
- คุณวุฒิ คนฉลาด. (2540). *ภาวะผู้นำ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ชลบุรี: ภาควิชาบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จันทรร จริญวุฒิ. (2539). *คุณลักษณะของผู้นำการท่องเที่ยว*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การท่องเที่ยว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- दनัย เทียรพุ่ม. (2541). *ดัชนีวัดความสำเร็จทางธุรกิจ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.
- ทองใบ สุดซารี. (2543). *ภาวะผู้นำและการจูงใจ*. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- ทิชี่, โนเอล เอ็ม; และ โคเฮน, เอไล บี. (2542). *กลไกสร้างผู้นำ*. แปลโดย ทรงวิทย์ เขมเศรษฐ์. กรุงเทพฯ: เออาร์ บิสิเนสเพรส.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2537). *องค์การและการบริหาร*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2553). *จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย นักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยว ในปี 2551 และ ปี 2552*. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2553, จาก <http://www.bot.or.th/THAI/STATISTICS/Pages/index1.aspx>

- นริศรา นงนุช. (2544). รูปแบบการสื่อสารในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนมอญเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (นิเทศศาสตร์พัฒนาการ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรพัฒน์ ยาวีราช. (2546). ภาวะผู้นำและผู้นำเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ: เซ็นทรัล เอ็กซ์เพรส.
- ปริญ ลักษิตานนท์. (2541). การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: เจ็ดส่นเพรส โปรดักส์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2532). จิตวิทยาอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริม.
- พนัส หันนาคินทร์. (2525). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พรนพ พุกกะพันธ์. (2544). ภาวะผู้นำและการจูงใจ. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- พะยอม วงศ์สารศรี. (2537). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: พรานนกการพิมพ์.
- เพทาย ชื่อสัจพงษ์. (2540). ภาวะผู้นำของผู้อำนวยการสตรีในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ คอ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- ภาสกร แซ่มประเสริฐ. (2545). การเปรียบเทียบภูมิหลังและความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ วท.ม. (วิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ภาสวรรณ โสภณ. (2547). ปัจจัยสู่ความสำเร็จในการจำหน่ายคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลชนิดประกอบของผู้ประกอบการที่ตั้งอยู่ในศูนย์การค้าทางด้านคอมพิวเตอร์เขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. สาขาวิชาวิทยาการจัดการ. (2546). เอกสารการสอนชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพการจัดการการท่องเที่ยว หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2546). เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มัลลิกา ต้นสอน. (2545). การจัดการยุคใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เนต.
- ยงยุทธ เกษสาคร. (2544). ภาวะผู้นำและการจูงใจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. (2544). ภาวะผู้นำ. กรุงเทพฯ: ธนัชการพิมพ์.

- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2543). *ผลการฝึกอบรมภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้ดำเนินนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เรืองยศ วัชรเกตุ. (2546). *คุณลักษณะและทักษะพื้นฐานของบุคลากรในวิชาชีพนันทนาการ*. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณภา ฉายะวัฒนะ. (2544). *รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะผู้ประกอบการและภูมิความรู้ความชำนาญที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมพลาสติกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลพ กลิ่นหอม. (2540). *หลักการตลาด*. กรุงเทพฯ: สามมิตร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2543). *การวิจัยเชิงปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2541). *ยอดหัวหน้างาน Excellent supervisor*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ทีพีเจพับลิชซิ่ง.
- วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. (2544). *ผู้นำการเปลี่ยนแปลง*. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- วีระวุธ มาชะศิริานนท์. (2542). *การพัฒนาวิสัยทัศน์ผู้นำ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2540). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- _____. (2541). *ธุรกิจทั่วไป : ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: วีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- _____. (2548). *การวิจัยการตลาด ฉบับปรับปรุงใหม่*. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย. (2544). *รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549)*. เสนอต่อ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร; และคนอื่นๆ. (2550, ธันวาคม). *คุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้: ภาคบริการ*. วารสารเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ. 2(1): 25-35.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2542). *นันทนาการชุมชนและโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). *นันทนาการและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2543). *การบริหารบุคคลยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สมยศ นาวิกาน. (2530). *การบริหารธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: ตะวันออก.
- สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์. (2544). *ภาวะผู้นำ: ทฤษฎีและปฏิบัติ*. เชียงราย: สถาบันราชภัฏเชียงราย.
- _____. (2550). *ภาวะความเป็นผู้นำ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพรส(1986).
- สุรินทร์ นียมมากร. (2548). *สถิติวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภัตรา สุภาพ. (2536). *เทคนิคการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพยุคใหม่: เน้นพฤติกรรมมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ธรรมนิติ.
- สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง. (2553). *ข้อมูลจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย จำแนกตามประเภทผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ที่เพิ่มขึ้นระหว่างวันที่ 6 เมษายน 2551 ถึงเดือนพฤษภาคม 2553*. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2553, จาก <http://www.tourismcentre.go.th>
- เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์. (2540). *ภาวะผู้นำ.ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารการศึกษาหน่วยที่5*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เอกชัย กี่สุขพันธ์. (2538). *การบริหาร ทักษะ และ การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- Bass, Bernard M. (1985). *Leadership and performance beyond expectations*. New York: The Free Press.
- _____. (1990). From Transactional to Transformational Leadership: Learning share the vision. *Organizational Dynamics*. 18(3): 19-31.
- Bass, B. M. & Avolio, B.J. (1990a). *The implications of transactional and transformational leadership for individual , team and organizational development*. *Research in Organizational Change and Development*. 4,231-272.
- Bass, Bernard M; & Joseph Seltzer. (1990). Transformational Leadership: Beyond Initiation and Consideration. *Journal of Management*. 16(4): 693-703.
- Boles, Harold W; & Davenport, James A. (1975). *Introduction to Educational Leadership*. New York: Harper and Row.
- Boone, Louis E; & Kurtz, David L. (1992). *Management*. New York: McGraw-Hill Companies.
- Bovee, Courtland L; et al. (1993). *Management*. New York: McGraw-Hill.
- Burns, J.M. (1978). *Leadership*. New York: Harper & Row
- Chubb, M; & H.R. Chubb. (1976). *An Introduction to Recreation Behaviors and Resources*. New York: John Wiley.

- Coulter, Mary. (2002). *Strategic Management in Action*. New Jersey: Prentice Hall.
- Daft, Richard L. (1991). *Management*. New York: The Dryden Prdss, a division of Holt, Rinehart and Winston, Inc.
- _____. (1999). *Leadership Theory and practice*. New York: The Dryden Press.
- DuBrin, A. J. (1998). *Leadership: Research finding, practice, and skills*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Ennew, C., Robbie, K., Wright, M., Thompson, S. (1994). Small business entrepreneurs and performance: Evidence from management, *International Small Business Journal*. 12: 28-44.
- Fiedler, Fred E; & Martin M. Chemers. (1974). *Leadership and Effective Management*. Illinois: Scott Foresment.
- Fiedler, F.E. (1967). *A theory of leadership effectiveness*. New York: McGraw-Hill.
- Giammatteo, Michael C; & Dolores M. Giammatteo. (1981). *Forces on Leadership*. Reston, Va.: National Association of Secondary School Principals.
- Gulick, Luther, Urwick. (1937). *Papers on the Science of Administration*. Clifton: Augustus M. Kelley.
- Harris, Ben M. (1985). *Supervision Behavior in Education*. 3rd ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Hartung, Joachim. (2001, May). *Testing for Homogeneity in combining of two-armed tnals with normally distributed responses*. Sankhya The Indian Journal of statistics 2001 Volume 63 298-310
- Hersey, Paul; & Blanchard, Kenneth H. (1993). *Management of Organizational Behavior: Utilizing Human Resources*. Englewood Cliffs, New Jersey: A Simon & Schmaste.
- Katz, Robert L. (1955). Skills of Effective Administrator. *Havard Business Review* 33 (January-February 1955).
- Knootz, H.Dennel. (1972). *Principle of Management: Analysis of Managorial Functions*. New York: McGraw Hill Book.
- Koontz, Harold, Cyril O'Donnel; & Heinz Weihrech. (1984). *Management*. Auckland: Mc Graw Hill International Book.

- Kuhnert, K.W. (1994). Transactional leadership: Developing people through delegation. In B.M.Bass & B.J. Avolio (Eds.), *Improving Organizational Effectiveness Through Transformational Leadership*, 10-25. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Megginson, Leon C. Byrd, Mary Jane; & Megginson, William L. (2003). *Small Business Management: An Entrepreneur's Guidebook*. McGraw-Hill.
- Northouse, P G. (2001). *Leadership: Theory and Practice*. 2nd ed. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Sergiovanni, Tomas J. (1980). *Educational Governance and Administration*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Shermerhorn, John R., James G. Hunt and Richard N. Osbon. (2000). *Organizational Behavior*. 7th ed. USA: John Wiley & Sons, Inc.
- Siropolis, Nicholas. (1994). *Small Business Management: A Guide to Entrepreneurship*. New Jersey: Houghton Mifflin Company.
- Stogdill, Ralph M. (1974). *Handbook of Leadership*. New York: The Free Press.
- Tannenbaum, R., Irving, Weschler R., & Fred, Massarik. (1961). *Leadership and Organization : A behavioral science approach*. New York: McGraw-Hill.
- Terry, George R. (1960). *Principles of Management*. 3rd ed. Homewood, Ill: Richard D. Irwin, Inc.
- Wiles, Kimball. (1955). *Supervision for Better School*. New York: Prentice-Hall.
- Worner, Wayne. (1982; January). *Survival Kit for Supervision*. Educational Leadership.
- Yamane, Taro. (1970). *Statistics – An Introductory Analysis*. 2nd ed. Tokyo: John Weatherhill.
- Yammarino, F.J. (1993). Transforming leadership Studies: Bernard Bass's leadership and performance beyond expectation. *Leadership Quarterly*. 4(3): 379-382.
- Yukl, G. (1998). *Leadership in Organizations*. 4th ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง กระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จ
ในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการจัดการ ภาวะผู้นำและทักษะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทย มิได้มีเจตนาที่จะประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ใดโดยเฉพาะ ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงการบริหารงาน ตลอดจนเป็นข้อมูลในการส่งเสริมและพัฒนาต่อความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทยและผู้ที่เกี่ยวข้อง

แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ
ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบภาวะผู้นำ
ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทักษะของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จผลการทำงาน

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกตอนและตรงตามการปฏิบัติจริงของท่าน โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะถือเป็นความลับอย่างเคร่งครัด

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ส่วนที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล (Individual Characteristics)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. อายุ

- 20 ปี – 29 ปี 30 ปี – 39 ปี
 40 ปี – 49 ปี ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

- ปวช./ปวส.หรือต่ำกว่า
ปริญญาตรี
 สูงกว่าปริญญาตรี

4. ประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งผู้ประกอบการมานานปี (เศษของปีตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไปให้นับเป็นปี)

5. ระยะเวลาในการประกอบการ

- น้อยกว่า 5 ปี
 5-10 ปี
 11 ปีขึ้นไป

6. ประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว

- จัดบริการท่องเที่ยวประเภท OUTBOUND
 จัดบริการท่องเที่ยวภายในประเทศ
 จัดบริการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่
 จัดบริการท่องเที่ยวประเภท INBOUND

7. รูปแบบการประกอบธุรกิจ

- บริษัท
- ห้างหุ้นส่วน
- กิจการเจ้าของคนเดียว

8. จำนวนพนักงานในกิจการ

- น้อยกว่า 10 คน
- 10-19 คน
- 20 คนขึ้นไป

ส่วนที่ 2 กระบวนการจัดการ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทั้งหมด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับการปฏิบัติของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

กระบวนการจัดการ	ระดับปฏิบัติ						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
การวางแผน (planning)							
1.ท่านมีการวางแผนธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว							
2.ท่านมีการกำหนดแผนงานในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างเป็นลำดับมีขั้นตอนชัดเจน							
3.ท่านมีการสอบถามแนวโน้มความต้องการของนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ							
4.ท่านมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว							
5.ท่านมีการจัดมัคคุเทศก์ และทีมงานในแต่ละโปรแกรมฯ ตรงกับกลุ่มนักท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยว							
การจัดองค์การ(organizing)							
6.ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการจัดผังโครงสร้างองค์กรและการบริหารงานอย่างเป็นระบบ							
7.ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีระบบข้อมูลและสารสนเทศด้านการท่องเที่ยวครบวงจร							
8.ธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านมีการมอบหมายอำนาจการตัดสินใจในบางเรื่องให้แก่พนักงานและมัคคุเทศก์							

กระบวนการจัดการ	ระดับปฏิบัติ						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
9. ภารกิจทางท่องเที่ยวของท่านมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของพนักงานและมัคคุเทศก์อย่างชัดเจน							
10. ภารกิจทางท่องเที่ยวของท่านมีการติดต่อประสานงานกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอย่างถูกต้องชัดเจนและรวดเร็ว							
การนำ (Leading)							
11. ท่านมั่นใจว่าจะสามารถนำภารกิจทางท่องเที่ยวของตนไปสู่ความสำเร็จตามแผนที่วางไว้							
12. ท่านสามารถจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถตามแผนการดำเนินธุรกิจทางท่องเที่ยวที่วางไว้							
13. ท่านเป็นผู้มีภาวะผู้นำเป็นที่ยอมรับและทำให้พนักงานปฏิบัติงานตามแผนการดำเนินธุรกิจทางท่องเที่ยวที่วางไว้							
14. ท่านยอมรับความคิดเห็นของพนักงานและมัคคุเทศก์ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจทางท่องเที่ยว							
15. ท่านมีความรู้ความสามารถด้านธุรกิจทางท่องเที่ยวและมีความรู้เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว							
การควบคุม (controlling)							
16. ภารกิจทางท่องเที่ยวของท่านมีการตรวจสอบควบคุมที่เข้าถึงครอบคลุมทุกด้าน เช่น ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง สถานที่พักแรม สถานที่รับประทานอาหาร ฯลฯ							

กระบวนการจัดการ	ระดับปฏิบัติ						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
17. ท่านมีการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินธุรกิจ การท่องเที่ยวกับมาตรฐานที่วางไว้							
18. ท่านมีความสามารถในการควบคุมการจัดกิจกรรม ท่องเที่ยวเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยว							
19. ท่านมีการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงาน ในการให้บริการต่อลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ							
20. ท่านมีการติดตามความเคลื่อนไหวข้อมูลข่าวสาร ต่างๆ เช่น เรื่องข้อมูลการเดินทาง เศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ที่มีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวอยู่เสมอ							

ส่วนที่ 3 รูปแบบภาวะผู้นำ

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทั้งหมด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

รูปแบบภาวะผู้นำ	ระดับความคิดเห็น						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
ผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลง (Transformational)							
1. ท่านดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวโดยยึดมั่นหลักศีลธรรมและจรรยาบรรณ							
2. ท่านทำให้พนักงานเกิดความภูมิใจและไว้วางใจเมื่อได้ร่วมงานกับธุรกิจการท่องเที่ยวของท่าน							
3. ท่านมักแสดงความมั่นใจกับพนักงานว่าเป้าหมายธุรกิจการท่องเที่ยวที่ท่านจะบรรลุเป้าหมายตามที่ท่านกำหนดไว้							
4. ท่านกระตุ้นพนักงานให้ตระหนักถึงการทำงานให้บรรลุแผนการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน							
5. ท่านกระตุ้นพนักงานให้คิดว่าการริเริ่มสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน							
6. ท่านสนับสนุนให้พนักงานมีการคิดแก้ปัญหาที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านด้วยวิธีการใหม่ ๆ							
7. ท่านให้คำแนะนำการทำงานในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่านแก่พนักงานเป็นรายบุคคล							
8. ท่านให้การใส่ใจพนักงานที่ได้รับมอบหมายงานสำคัญเพื่อให้งานสำเร็จบรรลุแผนการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน							

รูปแบบภาวะผู้นำ	ระดับความคิดเห็น						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
ผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (Transactional)							
9. ท่านให้การยอมรับหรือให้รางวัลตอบแทนกับพนักงานเมื่อทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจที่มอบให้ท่านวางไว้							
10. ท่านให้ความใส่ใจกับสิ่งที่พนักงานควรได้เมื่อเขาทำงานสำเร็จตามแผนธุรกิจที่มอบให้ท่านวางไว้							
11. เมื่อพนักงานเกิดปัญหาในด้านการบริการกับนักท่องเที่ยวท่านจะให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาได้เสมอ							
12. ท่านจะหาทางแก้ไขทันทีเมื่อธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านเกิดปัญหาหรือไม่เป็นไปตามมาตรฐาน							
13. ท่านมักจะตรวจสอบการทำงานของพนักงานเสมอเพื่อให้เป็นไปตามตามแผนธุรกิจที่มอบให้ท่านวางไว้							
14. ท่านจะตำหนิหรือลงโทษพนักงานเมื่อทำงานไม่เป็นไปตามแผนธุรกิจที่มอบให้ท่านวางไว้							
15. ท่านเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานทำงานตามวิธีที่เคยชินต่อไปในธุรกิจท่องเที่ยวของท่าน							
16. ท่านเต็มใจที่จะปล่อยให้พนักงานในธุรกิจท่องเที่ยวของท่านทำงานโดยไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับงานของเขา							

ส่วนที่ 4 ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทั้งหมด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
ทักษะด้านแนวความคิด(Conceptual Skills)							
1.ท่านสามารถเข้าใจและมองเห็นภาพความสัมพันธ์ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
2.ท่านสามารถวิเคราะห์ และแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
3.ท่านสามารถนำข้อมูล สารสนเทศต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
4.ท่านสามารถรวบรวมข้อมูลและสรุปสาระที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
5.ท่านสามารถตัดสินใจอย่างชัดเจน ในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
6.ท่านมีแนวคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเสมอ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในปัจจุบัน							
ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์(Human Relation Skills)							
7.ท่านสามารถทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการท่องเที่ยวของท่านได้ดี							
8.ท่านมีทัศนคติที่ดีต่องานที่ท่านทำและมีจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว							

ทักษะของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น						
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	1	2	3	4	5	6	7
9. ท่านเอาใจใส่ดูแลพนักงานอย่างดี และเปิดโอกาสให้แต่ละคนได้ใช้ความรู้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวในการทำงานได้อย่างเต็มที่							
10. ท่านให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นพนักงานและภาคีผู้เกี่ยวข้องในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง							
11. ท่านมีความสามารถในการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว							
12. ท่านมีการคัดสรรพนักงานและภาคีผู้เกี่ยวข้องให้ตรงกับความถนัดในหน้าที่ด้านการท่องเที่ยว							
ทักษะด้านเทคนิค(Technical Skills)							
13. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี							
14. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อช่วยในการจัดการท่องเที่ยว							
15. ท่านมีความสามารถในการแนะนำและถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับสถานที่ และวิธีการเดินทางท่องเที่ยว							
16. ท่านมีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้อุปกรณ์เกี่ยวกับ กิจกรรมการท่องเที่ยว							
17. ท่านสามารถนำความรู้ความสามารถไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมกับการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว							
18. ท่านมีความรู้พื้นฐานการพูด อ่าน เขียน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารได้อย่างดี							

ส่วนที่ 5 ความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย

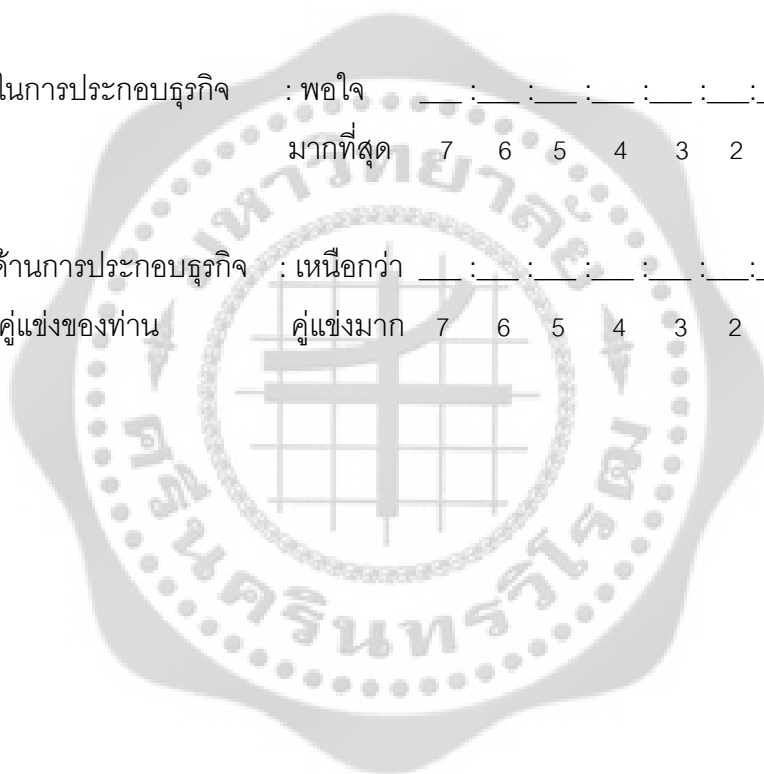
คำชี้แจง โปรดตอบคำถามทั้งหมด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

1. ความสำเร็จในฐานะผู้ประกอบการ : มากที่สุด ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ น้อยที่สุด
7 6 5 4 3 2 1

2. ความมั่นคงในการประกอบธุรกิจ : มากที่สุด ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ น้อยที่สุด
7 6 5 4 3 2 1

3. ระดับรายได้ในการประกอบธุรกิจ : พอใจ ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ ไม่พอใจ
มากที่สุด 7 6 5 4 3 2 1 มากที่สุด

4. ความสำเร็จด้านการประกอบธุรกิจ : เหนือกว่า ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ : ____ ต่ำกว่า
เมื่อเทียบกับคู่แข่งของท่าน คู่แข่งมาก 7 6 5 4 3 2 1 คู่แข่งมาก

ภาคผนวก ข

หนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญจากบัณฑิตวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

รายชื่อ

1. รศ.ศิริวรรณ เสรีรัตน์

2. อ.ดร. วรินทร์า ศิริสุทธิกุล

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสุจิตรา นภาคนาพร
วัน เดือน ปีเกิด	5 กันยายน 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	473/15 ซอยสุขุมวิท 22 แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
พ.ศ. 2547	วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมทรัพยากรน้ำ จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2553	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

